

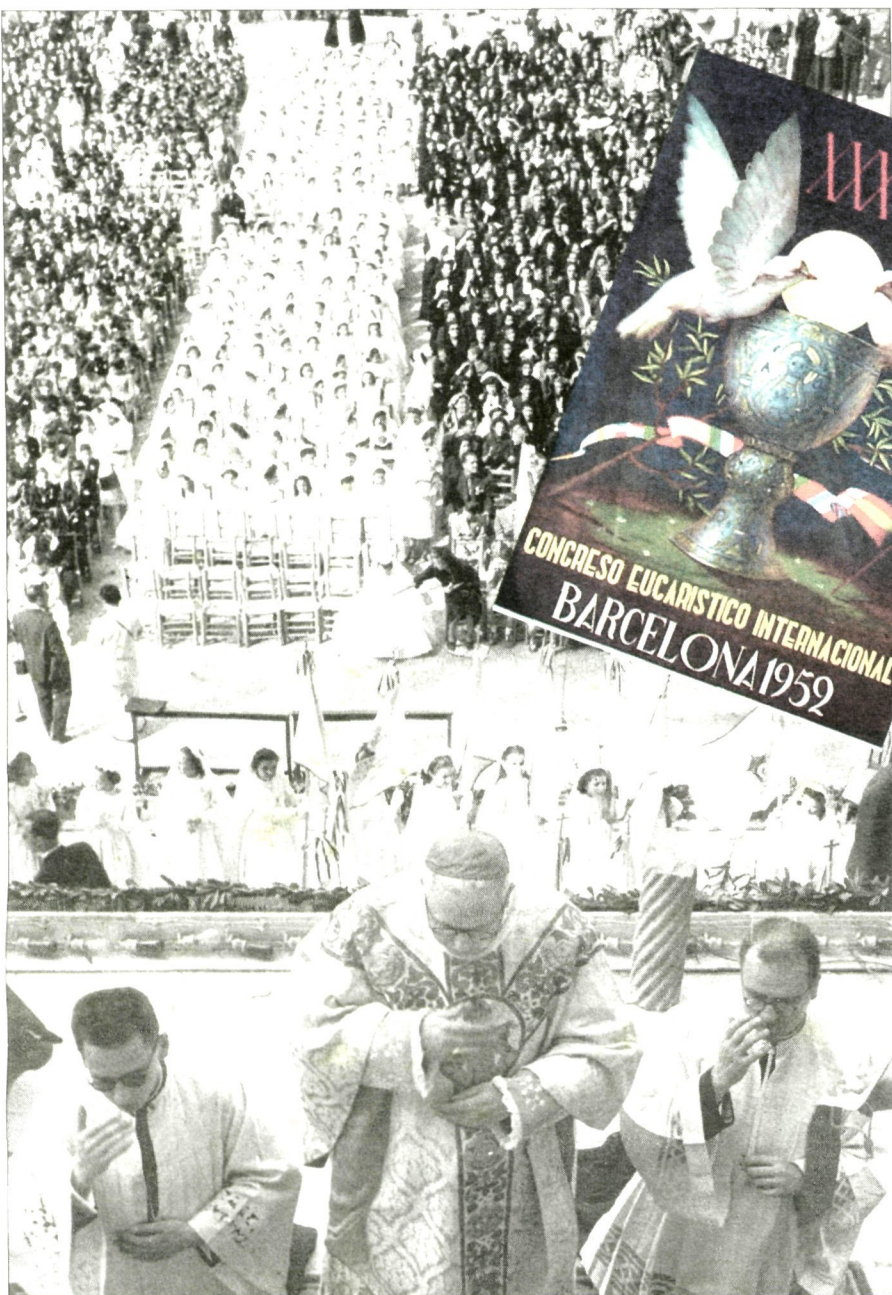
CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La pregària és la clau del matí
i el tancament de la nit»
Owen Feltham

Any XXIII • Núm. 1.181 • 1,50 €

9 • maig • 2002

Missa de primeres comunions durant el Congrés.

50 anys del Congrés Eucarístic

Aquest esdeveniment històric va ser una gran manifestació espiritual que va commoure tothom

La història moderna de l'Església de Barcelona ha estat marcada per una manifestació religiosa que no s'oblidarà fàcilment. Fa 50 anys, durant el pontificat del Dr. Modrego, Barcelona va acollir el XXXV Congrés Eucarístic Internacional, tot convertint-se durant una setmana en capital de l'Eucaristia i de la Pau. Encara avui, el record d'aquella trobada multitudinària omple de joia molta gent que es reconeix filla del congrés eucarístic.

Barcelona va rebre un sotrac espiritual de grans dimensions. Tothom s'hi va implicar i tothom va tenir a l'abast la possibilitat de gaudir d'un esdeveniment que difícilment

tornarà a produir-se una altra vegada. Només a la processó final al llarg de la Diagonal es van arribar a aplegar un milió i mig de persones. Una xifra rècord que ni els actes civils més multitudinaris han aconseguit igualar.

Ara, 50 anys després, molta gent rebobina la pel·lícula de la memòria i tornarà a reviuir les imatges i sensacions d'aquell XXXV Congrés Eucarístic. Alguns dels capellans que van ser ordenats llavors, en l'ordenació més nombrosa de la història, també es tornaran a reunir i celebraran joiosos les seves noces d'or sacerdotals.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Bisbes europeus en diàleg amb els joves

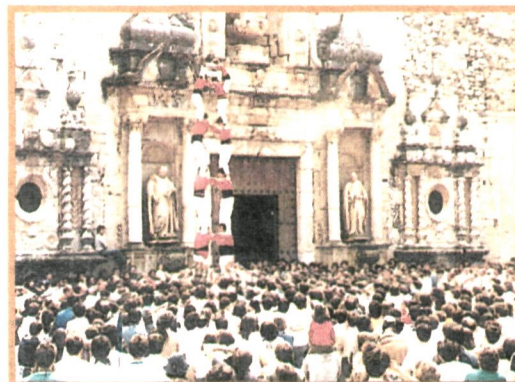
«Evangelitzar els joves i deixar-se evangelitzar per ells» ha estat la frase estrella del Simposi de Bisbes Europeus reunits a Roma del 24 al 28 d'abril. El simposi tractava sobre el món dels joves en una Europa que està en canvi i es va recordar que calen joves íntegres, fermes, esperançats; joves que nedin contra corrent i regenerin les arrels cristianes europees. En aquest sentit es manifestava el bisbe Josep Àngel Sáiz quan afirmava en una entrevista que «perquè els joves se sentin protagonistes de l'Església,

d'una banda, cal que tinguin una profunda consciència de pertinença i de la missió que, com a batejats, tenen a l'Església i al món, i, de l'altra, cal que els adults sàpiguen donar-los pas». El bisbe auxiliar de Barcelona formava part del grup que representava la Conferència Episcopal Espanyola en el simposi europeu i que estava integrat, així mateix, per un altre bisbe català: Mons. Joan-Enric Vives, coadjutor d'Urgell.

Pàg. 7 i 8

El bisbe Sáiz, enmig del seu grup de treball durant el simposi.

**Els joves,
convocats a
«Néixer D9»**

*L'Aplec de l'Esperit celebra
el seu vintè aniversari*

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 18 III Jornades Confreres de la diòcesi de Barcelona

Pàg. 19 Nou provincial dels salesians de Catalunya

Pàg. 22 Assemblea de Càritas diocesana de Solsona

Pàg. 23 Tortosa: els seminaristes visiten comunitats contemplatives

Pàg. 29 Blanquerna analitza el tema de la violència en la família

Editorial

Trobades cristianes multitudinàries

El XXXV Congrés Eucarístic Internacional celebrat a Barcelona fa ara justament 50 anys va ser un dels esdeveniments més significatius i inoblidables de tota una generació. Eren temps difícils, de postguerra a tot arreu després de la segona guerra mundial, i especialment a Espanya, on la guerra civil havia deixat un país amb moltes dificultats per recuperar-se i la victòria militar del 1 d'abril del 1939 havia provocat l'aïllament internacional.

En aquest ambient tan poc propici per a l'alegria i l'esperança, va arribar el Congrés Eucarístic obrint el país al món sencer i animant tots els cristians a viure intensament la fe, i a deixar enrere els esdeveniments tristos de la fraticida guerra civil i la persecució i el martiri que van patir tants creients. El Congrés va donar un pas endavant, per mirar cap al futur i per comprovar la vitalitat d'una Església que havia sofert molt durant tota la primera meitat del segle xx.

Cinquanta anys més tard fem repàs del que va significar aquell moment per als cristians, molts dels quals poden encara donar-nos el seu testimoni vivencial i els seus records entranyables d'aquells dies. No entrarem en anàlisis polítiques ni ideològiques d'aquella època, perquè no és el nostre objectiu i, a més, no és fàcil jutjar uns fets que fa mig segle que van passar, amb la mentalitat i les circumstàncies del nostre temps present.

El que sí que podem dir és que la societat es va abocar en la celebració d'aquest esdeveniment religiós, ja que més enllà d'allò estrictament espiritual es va viure com una gran mobilització humana i un moment inoblidable per a tota la ciutadania.

No és bo viure d'enyorances i de records gloriosos del passat, hem de viure el present i adaptar-nos a la realitat actual de la societat i de l'Església que no té res a veure amb aquella que es vivia ara fa 50 anys. Però, també és cert que avui dia es continuen vivint esdeveniments religiosos d'un gran impacte social i demostratius de la vitalitat de l'Església del nostre temps.

Així, per exemple, les visites del Sant Pare a diversos països han estat quelcom més que la visita d'un Pontífex, o un conjunt d'actes purament religiosos. Recordem, per exemple, la visita de Joan Pau II a Cuba, que va significar una certa obertura d'aquest país comunista al món, així com una gran revitalització d'una Església perseguida i prohibida durant molts anys. El Papa va aconseguir que els cristians cubans poguessin començar a viure amb una mica de llibertat, i Fidel Castro va aconseguir per part seva que en uns moments de falta de reconeixements internacionals, una figura d'indubtable categoria mundial estigués present als carrers cubans.

Altres actes convocats per l'incansable Papa polonès, com són les diverses jornades mundials de la joventut, han reunit milions de persones i han demostrat a tot el món que la capacitat de convocatòria de Joan Pau II és pràcticament inigualable. També s'ha demostrat que l'Església no està sota mínims com alguns afirmen, i que hi ha milers de joves amb ganes de ser fidels a l'Evangeli.

Potser la diferència entre aquests esdeveniments actuals i l'ara recordat Congrés Eucarístic de Barcelona, és la ressonància mediàtica. Tristament observem com grans convocatòries cristianes passen pràcticament desapercibudes pels mitjans de comunicació. A Catalunya l'Aplec de l'Esperit reuneix periòdicament milers de joves cristians, però això no interessa a la premsa en general, en canvi sí que interessen trobades de desenes de joves de diverses adscripcions polítiques o de grups minoritaris.

Malgrat la indiferència mediàtica i el poc interès en certs sectors de la societat, davant certes convocatòries multitudinàries de l'Església, aquest tipus de trobades encara que tinguin els seus detractors —fins i tot des de dins de l'Església— acostumen a ser un gran estímul per a milers de creients que veuen reforçada la seva fe i s'adonen que no estan sols en el seu camí com a cristians compromesos.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctrà. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)
Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)
Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)
Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

1952-2002

El Congrés Eucarístic: un sotrac interior que va commoure Barcelona

■ La diòcesi celebra joiosa el 50è aniversari del memorable Congrés Eucarístic Internacional

BARCELONA.— Ben aviat farà 50 anys que Barcelona es va engalanar com mai per acollir joiosa el XXXV Congrés Eucarístic Internacional. Va ser un esdeveniment de gran volada, que responia amb escreix a les expectatives posades en el primer congrés eucarístic que es feia des-

prés de la II Guerra Mundial. Encara avui, aquella efemèride és considerada per molts com la més important viscuda per l'Església de Catalunya en la seva història moderna.

Tan bon punt sentir-ne parlar, el congrés desvetlla en molta gent una admiració i una emoti-

vitat difícils d'igualar. I fins i tot una certa enyorança. El XXXV Congrés Eucarístic de Barcelona va ser una manifestació espiritual i religiosa multitudinària que va mobilitzar tota la diòcesi de Barcelona i va marcar decisivament la vida de molta gent.

Per a molts catalans avui, fins i tot de dins de l'Església, sentir parlar de congrés eucarístic pot no dir-los gaire. Sobretot si tenen menys de 50 anys. Per als més grans, però, siguin d'Església o no, congrés eucarístic es relaciona immediatament amb Barcelona i amb l'any 1952. I és que el XXXV Congrés Eucarístic Internacional celebrat a Barcelona del 27 de maig a l'1 de juny del 1952 va deixar-hi una profunda petjada molt difícil d'esborrar. 50 anys després encara queden restes d'aquell sotrac espiritual que va mobilitzar tota la diòcesi de Barcelona i que durant una setmana va aplegar a la Ciutat Comtal prop de dos milions d'assistents.

El XXXV Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona va ser un esdeveniment insuperable. Molts parlen de tota una benedicció espiritual que encara avui continua donant els seus fruits. Per als que van tenir la sort de poder viure-ho, aquest 50è aniversari serà un moment privilegiat per recordar i reviure de manera particular un esdeveniment que en molts casos va marcar espiritualment les seves vides.

Santiago Udina és una d'aquestes persones. Com la majoria dels seus contemporanis, parla del congrés com d'un regal del cel: «Va ser el summum de la meua vida eclesial. El congrés va ser una plenitud, una meravella! És, sens dubte, un dels records més importants de la meua vida.» L'experiència de Santiago Udina, però, té una

Xifres rècord d'assistència

- Països representats: 80
- Prelats presents:
 - Cardenals: 49
 - Arquebisbes, bisbes i abats: 225
- Sacerdots, religiosos i seminaristes: 20.000
- Corresponsals de premsa:
 - Nacionals: 356
 - Estrangers: 124
- Congressistes inscrits: 300.000
- Assistents a la cloenda al llarg de la Diagonal: 1.500.000

mica de trampa perquè no va ser un més dels assistents a aquell congrés eucarístic. Ell va ser el president de la comissió organitzadora del XXXV Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona. Va treballar colze a colze amb el gran inspirador i impulsor del congrés, el bisbe Modrego, i va poder viure des de dins mateix tot el que va donar de si aquesta cimera mundial de l'Eucaristia.

Santiago Udina, llavors president de la junta diocesana d'Acció Catòlica, va viure de prop l'interès i la tenacitat que hi va posar el Dr. Modrego i es va deixar contagiar pel seu entusiasme. «El congrés —explica Udina— per ser el primer després de la guerra, i per ser a Espanya i a Catalunya, que desper-

tava gran curiositat religiosa en aquella època, va tenir un ressò exterior extraordinari. Van venir tants bisbes i cardenals, que allò semblava un consistori o un sínodo. Sense cap mena de dubtes, ha estat la mobilització més gran feta a Catalunya durant tots els temps. Només la processó final de Corpus va aplegar al llarg de la Diagonal un milió i mig de persones.»

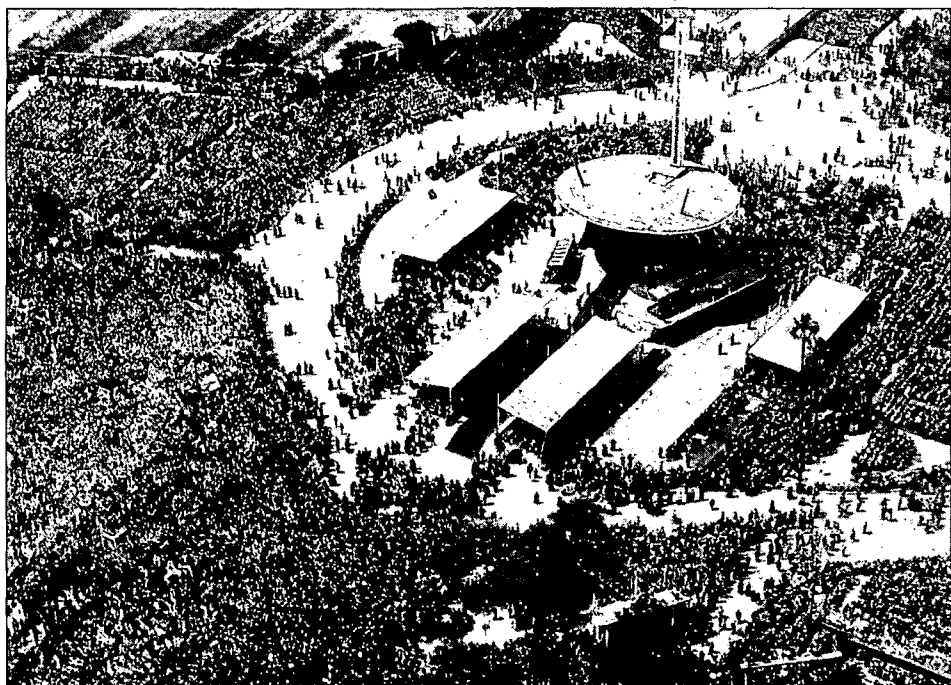
Durant una setmana Barcelona es va convertir en la capital de l'Eucaristia. Tot un seguit d'actes que combinaven el culte públic devocional i les sessions doctrinals i d'estudi omplien matins i tardes els carrers i places de Barcelona. Tothom s'hi va implicar, fins i tot per col·lectius: famílies, ensenyants, treballadors, militars... I tot i que en un acte d'aquesta mena hi ha el perill de la dispersió i del folklore, es va viure amb una gran intensitat religiosa. «La part espiritual va prevaler per sobre de tot i el congrés es va viure com el resultat d'una missió o d'uns grans exercicis espirituals», assegura Santiago Udina.

En el bagul dels records que Udina té del congrés hi ha moltes imatges. Hi ha la de la processó final, tan espectacular i multitudinària, però també la de l'ordenació de 820 preveres a l'estadi de Montjuïc, o la de les sessions doctrinals del famós Pare Lombardi, o l'arribada a Barcelona del legat pontifici, el cardenal Tedeschini... Tot, per a ell, va ser impressionant. «La

La processó final de Corpus per la Diagonal va aplegar un milió i mig de persones.

realitat va superar el somni —afegeix Udina—. La idea del Dr. Modrego va esdevenir una realitat meravellosa. Va ser tota una sorpresa, sobretot per la resposta de la gent, que es va abocar entusiasmada al congrés.» Un entusiasme que encara viu i alimenta la fe de molts fidels. Amb el 50è aniversari del congrés les brases dels seus cors rebran una gran ventada eucarística, que, malgrat les dificultats i els desencisos actuals, els engrescarà per continuar oferint el seu testimoni de vida i de devoció a l'Eucaristia al si de l'Església de Barcelona. (S.G.)

L'altar major del congrés es va muntar a l'actual plaça de Pius XII, on es podien reunir grans multituds.

Què és un congrés eucarístic?

Un congrés eucarístic és una trobada de fidels, dirigida per les autoritats eclesiaístiques, que se celebra cada cert temps per exaltar i fomentar el culte i la devoció per l'Eucaristia. Està constituït per misses solemnes, exposicions i adoracions al Santíssim, processons, sessions d'estudi i debat...

Els congressos poden ser locals, regionals, nacionals o internacionals. Aquests darrers van començar el 1881 i des de llavors s'han celebrat a tres ciutats espanyoles: Madrid (1911), Barcelona (1952) i Sevilla (1993). Els congressos internacionals són els més multitudinaris i esdevenen una gran demostració de fe i de culte vers l'Eucaristia. Alhora també han tingut molta influència en els aspectes pastorals i disciplinaris amb relació al Sagrament, com per exemple l'acceptació de la comunió habitual i la dels nens.

Ordenació històrica

■ El Congrés Eucarístic de Barcelona va comptar amb l'ordenació més nombrosa de la història de l'Església: 820 preveres

Són molts els bons records que la gent conserva d'aquell inoblidable XXXV Congrés. La ciutat va viure durant una setmana una gran festa eucarística que la va enlluernar tant interiorment com exteriorment. Fins i tot els més recelosos van haver de reconèixer-ne l'èxit.

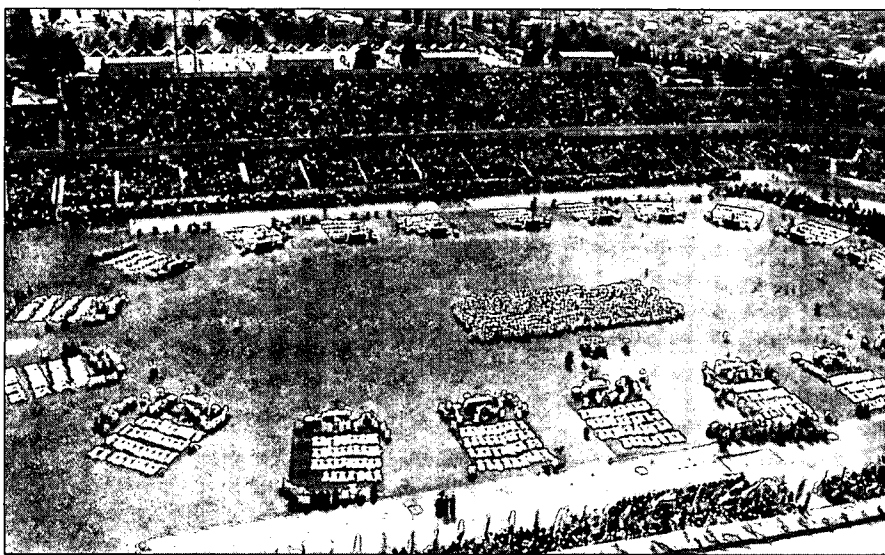
Un dels actes que més expectació va aixecar i

que ha passat als annals de la història de l'Església va ser l'ordenació a l'estadi de Montjuïc de 820 preveres. Era una cosa que no s'havia fet mai i que mai no s'ha tornat a fer. Una altra idea «original» del bisbe Modrego que, tot i els problemes i les contrarietats de molta gent, va reeixir i es conserva com un dels grans records del XXXV Congrés.

El bisbe Modrego havia somiat un XXXV Congrés sense estar-se de res. Era un home de grans perspectives, il·lusionat pel culte eucarístic i disposat a traslladar el seu fervor a les multituds. Per això, el congrés de Barcelona va ser un esdeveniment d'alta volada, on la realitat va superar fins i tot el més ideal dels somnis.

El millor exemple d'això va ser l'ordenació de 820 capellans a l'estadi de Montjuïc. Un gran signe d'unitat i de pau que va commoure la diòcesi i que encara avui continua sent una fita històrica en el si de l'Església. Va néixer d'una altra pensada del Dr. Modrego, com el mateix Congrés, davant la qual van sorgir també molts recels i contrarietats, però que finalment va tirar endavant.

Litúrgicament, fins i tot aquella cerimònia resultava impensable. Llavors no s'admetia encara la concelebració, però després d'algunes negociacions amb la Santa Seu es va acceptar fer una ordenació simultània, en 21 altars diferents, de 820 nous ministres de l'eucaristia. Van ser ordenats preveres d'arreu del món, ja que des de Barcelona s'havia convidat a totes les diòcesis a ordenar els seus ministres en aquella efemèride. Cadascun dels 21 altars se-

L'estadi de Montjuïc va viure una celebració històrica.

guien la mateixa cerimònia, presidit per un o dos bisbes, tots al mateix ritme, dirigits des del mig de la gespa per Mn. Francesc Muñoz.

Per als ordenats, tot i les més de 100.000 persones que omplien a vessar l'estadi, la cerimònia va significar tot un esdeveniment. El P. Joaquim M. Aragó, s.i., que ara celebrarà joiós les seves nocces d'or com a capellà, encara ho recorda amb il·lusió: «La vaig esperar amb delit, la vaig viure amb immensa joia, i després de 50 anys, encara visc d'aquella gràcia que em va identificar

més i més amb Jesucrist. Va ser una vivència eclesial pregon, inoblidable, que la tinc ben viva en la retina dels meus ulls, en la memòria i, sobretot, en el cor, un cor agraït.» I amb raó, va ser l'ordenació més nombrosa i espectacular de la història, en una catedral on la clau de volta era el cel mateix i on la gran protagonista era la Sagrada Eucaristia. Tot un signe de catolicitat per arrodonir de la millor manera possible el XXXV Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, el congrés de la reconciliació. (S.G.)

Mons. Josep M. Guix va ser un dels tres bisbes ordenats preveres a l'estadi de Montjuïc

«Va ser una autèntica Olimpíada de l'Esperit»

Dels més de 800 capellans que aquell 31 de maig van ser ordenats a l'estadi de Montjuïc, n'hi havia tres que anys després han estat consagrats bisbes. Un d'ells era el bisbe de Vic, Josep M. Guix. Per a ell, l'experiència va resultar inigualable, tota una Olimpíada de l'Esperit que va consagrar 819 atletes de Crist.

—Què va significar per a vostè rebre el ministeri sacerdotal a l'estadi de Montjuïc juntament amb 820 diaques més?

—D'entrada fou per a mi un contratemps. Com que estudiava a Comillas i pel juny del 1952 havia de fer l'examen de llicència, el Dr. Modrego, bisbe de Barcelona, m'autoritzà que fos ordenat a la Universitat en l'ordenació prevista per al desembre del 1951. Quan el meu nom ja havia aparegut públicament en la llista dels ordenands i ho tenia tot a punt, el Dr. Modrego va canviar de pensament i va decidir que havia d'ordenar-me amb els meus companys de Barcelona en la gran ordenació del Congrés Eucarístic. El rector i el director espiritual de la Universitat de Comillas van haver de desfer els dubtes i les sospites que va provocar la meua inesperada baixa en la llista d'ordenands del desembre del 1951.

Superat aquest contratemps i el disgust que va seguir-se'n, tot va convertir-se en un gran motiu de joia amb algun esquitx d'orgull: seria ordenat de prevere en l'ordenació més espectacular de la història de l'Església.

—Quin record conserva amb més il·lusió d'aquella celebració?

—Malgrat sentir-me molt cansat (preparació intensa d'uns exàmens difícils i moltes hores de tren-correu en un viatge de tres dies), recordo que tot jo era un feix d'emocions i de dolces esgarriances, que suportava com podia, atut per la grandiositat de l'acte de Montjuïc: 100.000 persones cantant i aplaudint; 820 joves ajaguts de bocaterrosa damunt la gespa i sota un sol radiant que cremava; 21 altars, 21 bisbes i 21 grups d'una quarantena d'ordenands repartits geomètricament a l'estadi... Fou una autèntica Olimpíada de l'Esperit, aquella celebració simultània de 21 ordenacions (no existia llavors la concelebració) iniciada a les 9 del matí d'aquell 31 de maig, ple de sol, d'il·lusió, d'esperança de la qual sortirem consagrats com «atletes de Crist». Com en les Olimpíades, també hi hagué el repartiment de medalles: a cada nou prevere se'n donà un senzill santrist de metall i fusta, de 12 x 6 cm, que al dors portava incrustat l'escut del XXXV Congrés Eucarístic Internacional.

—Recorda encara els preveres amb els quals va ser ordenat?

—Jo vaig ser ordenat pel Dr. Modrego, bisbe de Barcelona, juntament amb 32 companys barcelonins. En aquella ordenació vam coincidir molts amb els quals he mantingut uns vincles estrets d'amistat. Esmento solament els tres bisbes que aquell dia vam ser ordenats de preveres; tots tres encara continuem en actiu: Mons. Elías Yanes, arquebisbe de Saragossa; Mons. Pere Casaldàliga, bisbe de Mato Grosso (Brasil), i un servidor.

El barri del Congrés

L'home d'acció que era el bisbe Modrego no podia concebre un gran esdeveniment religiós sense que aquest derivés també en aplicacions socials. En el cas del XXXV Congrés Eucarístic aquestes derivacions tenen un nom molt concret: el barri del Congrés. Amb el temps, aquest barri, que va ser construït per a l'ocasió,

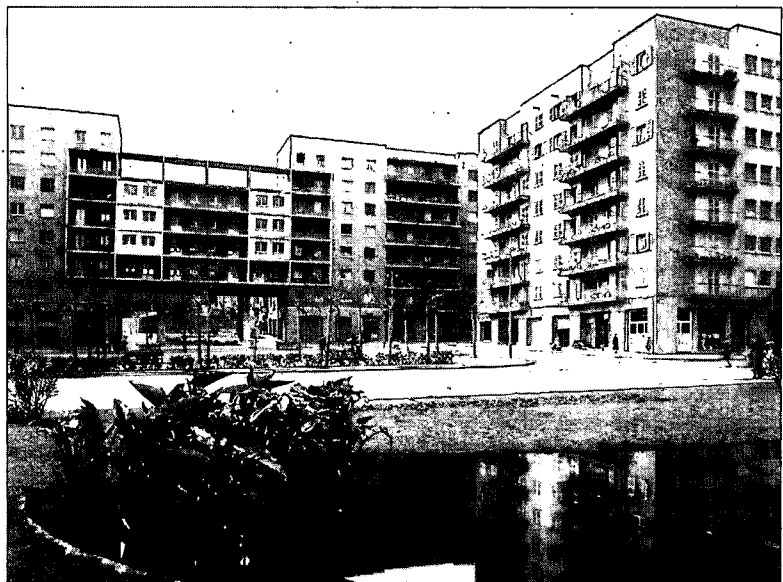
ha esdevingut un símbol vivent d'aquella gran celebració d'Església.

En anunciar el congrés, el bisbe Modrego va anunciar també que calia fer un esforç des de l'Església de Barcelona per resoldre el greu problema d'habitatge a la ciutat, que en molts casos acabava en barraquisme.

Va llençar la idea que les famílies adinerades aportessin 100.000 pessetes per constituir una societat constructora d'un barri d'habitatges, que després es va convertir en un dels barris més ben construïts de Barcelona.

La iniciativa va ser molt ben rebuda. Es van recollir molts diners i les caixes i els bancs van concedir crèdits a baix interès. Es va comprar una extensió de 8 milions de pams i allà es van construir 560 habitatges. Tot això es va fer a través de l'entitat Vivendes del Congrés Eucarístic, presidida pel mateix bisbe Modrego.

El projecte va ser un èxit en tots els sentits, tant arquitectònicament com per la generositat i l'organització econòmica dels barcelonins. Els habitatges van ser repartits equitativament, sobretot entre els més necessitats. Va ser el millor colofó del congrés, un barri modelic que encara avui es conserva com un dels millors records d'aquella efemèride.

El barri del Congrés, un barri modelic.

Modrego, el bisbe del XXXV Congrés

■ Un dels somnis del Dr. Modrego era veure Barcelona com a capital de l'Eucaristia

El XXXV Congrés Eucarístic Internacional va ser el congrés del bisbe Modrego, que va presidir la seu barcelonina del 1943 al 1967. Ell va ser-ne el gran artífex: qui ho va somiar, qui ho va impulsar i sobretot qui, amb l'ajuda d'una munió de col·laboradors, ho va portar a terme. Per això se'l coneix a Catalunya com el bisbe del XXXV Congrés Eucarístic. El seu somni fet realitat. Un somni que, com ell mateix volia, va sotraguejar tota la diòcesi i la va omplir de devoció per l'Eucaristia.

Gregori Modrego i Casaus va ser un home d'acció. La seva particular manera d'entendre l'Església i l'atenció als fidels el va convertir en un bisbe especialista en sotraguejar multituds. Com expliquen alguns dels seus col·laboradors, ell volia fer intervenir la gent, especialment els laics, i per això va impulsar com ningú l'organització de congressos, missions, trobades... Volia que la població s'impliqués i que la diòcesi no quedés ensopida. En aquest context, doncs, s'entén el gran interès del bisbe Modrego per organitzar el XXXV Congrés Eucarístic Internacional.

La idea com a tal era una mica idealista. I sobretot molt difícil de portar a terme. No mancarien postures contràries ni recels, i això sense comptar la situació sociopolítica que en aquells moments es vivia arreu del món. Com a bon aragonès, però, Modrego no va deixar de lluitar mai per aquesta il·lusió fins que realment va aconseguir l'organització del congrés per a Barcelona.

Modrego coneixia la diòcesi pam a pam, la seva gent i les seves infraestructures, i va ser el primer de veure les possibilitats de la ciutat i de la fe cristiana de Barcelona. Alhora sentia com, després de la II Guerra Mundial i de la interrupció dels congressos eucarístics, calia tornar a aplegar la gent sota la consigna de l'eucaristia i la pau. Segons explica Mn. Francesc Muñoz, secretari personal del bisbe en aquella època, «Modrego volia parlar al món fomentant la pau en els principis cristians, sobretot entorn al sagrament de l'eucaristia i de la unitat que aquesta representa».

El 1944, només un any després de la seva arribada a la diòcesi ja va fer el seu primer assaig amb l'organització del congrés eucarístic diocesà. En veure el resultat i el fervor eucarístic de la gent no s'ho va

pensar dues vegades i va començar a rumiar seriosament la possibilitat que Barcelona es convertís en el lloc on es restauressin els congressos eucarístics internacionals.

«Ell mateix s'ho va fer tot —explica Mn. Muñoz—. Dèsaconsellat per molts que no veien aquell moment com el més oportú, però impulsat pel seu fervor a l'eucaristia i la seva fe, se'n va anar a trobar el papa Pius XII i li ho va proposar directament.» Sembla que el mateix Sant Pare va mostrar recel de concedir-lo i de concedir-lo a Barcelona i a Espanya, per la situació governamental i la mirada de les nacions del món. No obstant això, el fervor i la tenacitat del bisbe Modrego sembla que finalment el van convèncer i va accedir-hi. D'aquesta manera, un any abans del congrés, després d'una reeixida missió a tot Barcelona, Gregori Modrego va anunciar la concessió del XXXV Congrés Eucarístic Internacional.

El Congrés va atreure grans multituds.

llans i religiosos s'havien posat a treballar a consciència en l'organització. Cada dia al vespre, més de dues-centes persones es reunien en la segona planta del Seminari per col·laborar en una cosa o altra. El bisbe Modrego va donar bona prova, una vegada més, de la seva gran capacitat d'iniciativa i d'organització, sense oblidar mai la vessant més espiritual.

«Durant l'esdeveniment el bisbe va estar a tot arreu, gens nerviós, amb un domini admirable de si mateix», assegura Mn. Muñoz. Rebia els prelats, assistia a molts actes, estava al corrent de tot, sense donar en cap moment sensació de cansament. Tothom va quedar content i el congrés va ser tot un èxit. Va ser sens dubte la gran empremta que el bisbe Modrego va deixar del seu pontificat a Barcelona.

Reportatge: **Samuel Gutiérrez**
Fotos: Arxiu Diocesà de Barcelona

El Dr. Modrego (a l'esquerra) amb el legat pontifici, el cardenal Tedeschi.

«Deixant de banda tota implicació política, Modrego va centrar-ho tot en la devoció a l'Eucaristia viscuda com el que més uneix. Aquesta unió entorn el pa que tots combreguem havia de ser també el millor signe de pau exterior, pau familiar, pau social i pau en tots els organismes», explica Mn. Muñoz. Per això, afegeix el seu secretari, «aquest desig i aquest clam de pau va caure molt bé a les oïdes i als cors de tothom».

Un any abans del congrés el bisbe, juntament amb un bon grup de laics, cape-

Llibre d'homenatge

Gregori Modrego Casaus. El bisbe del XXXV Congrés Eucarístic és el resultat del treball realitzat per tres autors, amb tres visions concretes i complementàries. Mn. Francesc Muñoz, que fou secretari particular del bisbe durant el seu pontificat, Mn. Josep M. Martí Bonet, doctor en Història i arxiver diocesà, prevere ordenat pel Dr. Modrego, i Mn. Fidel Catalán, llicenciat en Història, prevere que no ha conegut personalment l'esmentat bisbe.

El subtítol de l'obra dona una idea aproximada del material que es pot trobar en el llibre: «Documents i notes històriques.» Per realitzar aquesta obra s'ha consultat tot un conjunt de documentació molt diversa, sobretot de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, així com també s'ha elaborat un ampli qüestionari adreçat a persones que van tenir relació amb el Dr. Modrego. Uns 80 han contestat i s'han recollit les seves aportacions, tant de preveres com de laics.

L'obra segueix un doble fil conductor. D'una banda la trajectòria humana del Dr. Gregori Modrego (El Buste, 1890 - Barcelona, 1972); es va resseguir cronològicament la vida del bisbe, sense esdevenir per això una biografia en el sentit estricte del terme. De l'altra es fa una aproximació a fets concrets de la nostra història més recent davant dels quals el Dr. Modrego fou espectador o persona directament implicada: des de la guerra civil fins als moviments de contestació dels anys seixanta, passant per l'obra de reconstrucció de la diòcesi, malmesa després de la guerra, el Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, les cases del Congrés, la relació del bisbe amb els més diversos sectors de la vida diocesana i ciutadana, etc. Sens dubte, la projecció i realització del Congrés Eucarístic ocupa un bon nombre de pàgines de l'obra, essent l'esdeveniment més important del llarg pontificat del Dr. Modrego a Barcelona (1943-1967). L'obra aporta documentació diversa de tots aquests esdeveniments. Tanmateix no es tracta pròpiament d'un estudi complet, pel qual es necessita encara més perspectiva històrica i anàlisi més aprofundides. (F.C.)

Programa d'actes del 50è aniversari

- ✓ **DIA 31 DE MAIG**, a les 19 h, la Pia Almoina inaugura l'exposició *Laudis Canticum*, sobre l'obra musical religiosa de Mn. Domènec Cols, prefecte de música de la catedral, que fou ordenat l'any 1952, en la famosa ordenació de 820 preveres a l'estadi de Montjuïc.
- ✓ **DIA 31 DE MAIG**, a les 21 h, a la catedral, estrena de l'*Oratori de les Hores*, obra de Mn. Domènec Cols, per la Coral Polifònica de Puig-reig, l'Escolania de la Santa Creu i Santa Eulàlia i l'Orquestra Simfònica del Vallès.
- ✓ **DIA 1 DE JUNY**, a les 11 del matí, acte presentat per Càritas diocesana sobre «L'amor preferencial pels pobres». Sala de la Mercè a la catedral.
- ✓ **DIA 1 DE JUNY**, a les 12.30 H, concelebració eucarística a la catedral presidida pel cardenal Ricard Maria Carles.
- ✓ **DIA 1 DE JUNY**, a les 21 h, a la catedral, presentació del llibre *Gregori Modrego Casaus, bisbe del XXXV Congrés Eucarístic Internacional*, obra de Mn. Francesc Muñoz Alarcón, Mn. Josep M. Martí i Bonet i Mn. Fidel Catalán Catalán (edició en català i castellà).
- ✓ **DIA 1 DE JUNY**, a les 22 h, vetlla d'adoració nocturna en record del CEI.
- ✓ **DIA 2 DE JUNY**, solemnitat de Corpus Christi, a les 18.30 h, al Pla de la Seu, eucaristia i processó de Corpus, recordant el XXXV CEI de Barcelona.

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis

SORTEIG TRADICIONAL: 4 DE JUNY

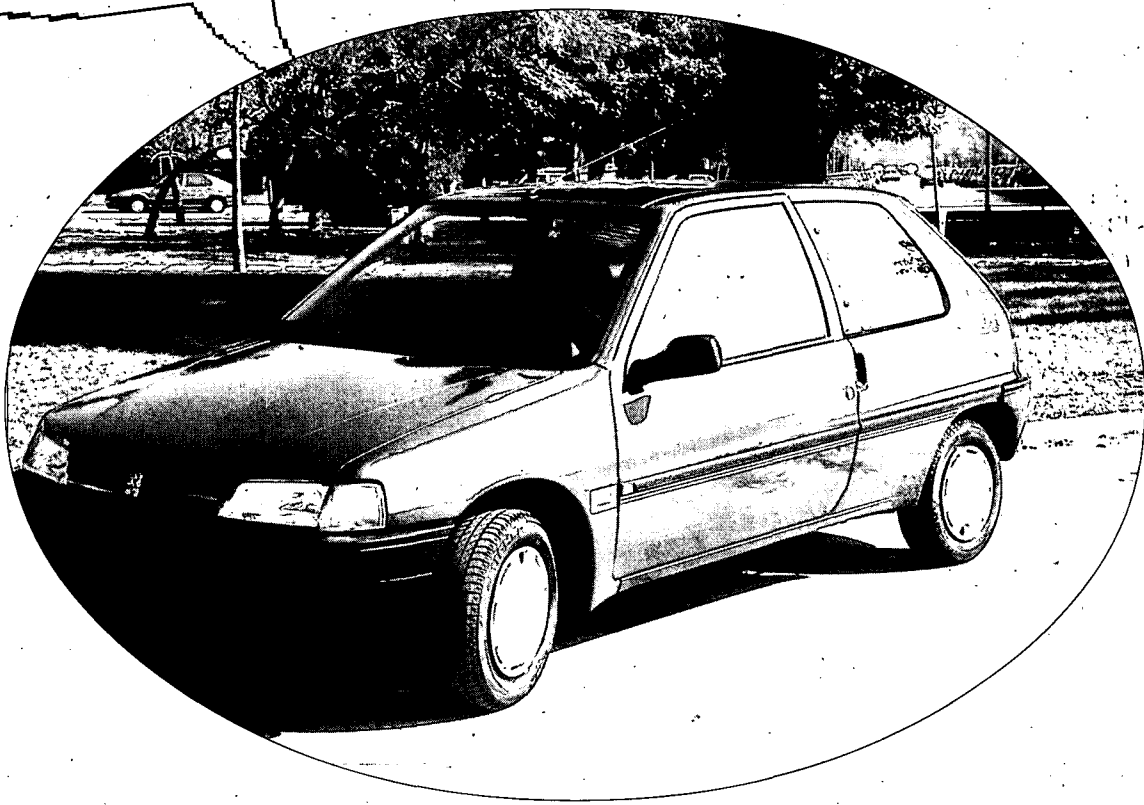
1r premi:
Un cotxe PEUGEOT 106 Max
3 portes.

Segon Premi:

5 dies d'estada a qualsevol ciutat espanyola;
inclou les Illes Balears i Canàries.
Comprèn: billets d'avió, acolliment i
trasllat a l'hotel, estada en hotel de primera
categoria i en règim de mitja pensió; en
temporada baixa d'octubre a abril)

Tercer Premi:

Material d'esport per valor de 450 €
(74.874 ptes.) a la botiga d'«Esports
Mañanès», (carrer Canuda, 26,
08002 Barcelona)

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 2002 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 75 €

☐ Butlletes a 1,50 €

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....

D.P..... Tel. Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS
LIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
—Balmesiana, Duran i Bas, 6
—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Vaticà

església en el món

X Simposi de Bisbes Europeus

■ Els joves reanimaran l'ànima d'Europa

ROMA.— «Evangelitzar els joves i deixar-se evangelitzar per ells» ha estat la frase estrella del Simposi de Bisbes Europeus reunits a Roma del 24 al 28 d'abril. S'ha recordat que calen joves íntegres, fermes, esperançats; joves que nedin contra corrent i regenerin les arrels cristianes europees. Els bisbes, en el missatge final del X Simposi de Bisbes Europeus, insisteixen en la necessitat de propostes concretes formatives per als joves, lluny de discursos genèrics.

En una trobada episcopal sobre joves no podia mancar-hi la participació dels protagonistes: en total hi van participar una quarantena de joves i deu periodistes. La Conferència Episcopal Espanyola va estar representada per cinc bisbes —entre ells el bisbe coadjutor d'Urgell, Joan Enric Vives Sicília, i el bisbe auxiliar de Barcelona Josep Àngel Sáiz Meneses—, dos delegats de Joventut i per la periodista Henar Riegas González.

El tema del simposi arrenca de la intuïció de Joan Pau II segons la qual l'experiència de fe dels joves és com un laboratori de fe, un espai de gràcia i d'experiència. Malgrat la vivència de molts joves cristians, per a altres l'Església és una cosa llunyana. En el missatge final que els bisbes europeus han escrit, s'afirma que «els joves veuen l'Església com estranya, llunyana, poc creïble i incapaç de parlar a l'home del nostre temps». Aquesta fosca constatació del missatge final dels bisbes europeus ve acompanyada d'una proposta esperançadora: calen comunitats cristianes on s'experimentin relacions humanes i profundes, riques de comunió i amistat. Els joves no han de ser només receptors de l'anunci, sinó que tenen la vocació de ser protagonistes d'aquest

anunci i de la missió.

Els bisbes van fer una crida per revalorar algunes veritats cristianes deixades de banda o mal expressades com ara la iniciació cristiana i el sagrament de la confirmació, la veritable i alliberadora comprensió de la sexualitat i la castedat cristianes, el rol educatiu de la família i la gràcia del sagrament de la reconciliació i del perdó. El cardenal belga Godfried Danneels va instar els joves a aprendre a nedar contra corrent, ja que això és evangelitzar. La resistència a l'ambient d'aquest món és un element clau en el jove d'avui: «El cristià pren posició en política, música, mitjans, sexualitat, família. S'interessa per la tècnica i creu en el futur.» Segons Danneels, «els joves necessiten principis, models de pensament i de comportament», i va recordar que l'Església té molt per oferir, des de la credibilitat de models com Francesc d'Assís o l'abbé Pierre fins a la multiplicitat de comunitats viscudes.

Aquest simposi ha seguit una metodologia pròpia de treball d'equip: els bisbes i els joves catòlics, juntament amb altres joves d'altres confessions cristianes, han parlat, han escoltat, han renovat el compromís d'anunciar l'Evangeli i han celebrat la fe conjuntament. En aquesta trobada no va

Els joves participants, en un moment de relax.

faltar el *Duc in altum*, expressió de coratge i valentia que ja ha marcat el sentit de la nova evangelització volguda pel Papa. S'ha constatat que només una comunitat tota missionera podrà fer creïble i significatiu el testimoni de l'Evangeli a la societat. S'aprèn a ser missioners «fent missió» en l'ambient concret (estudi, feina, temps lliure), intervenint com a cristians en les opcions culturals, econòmiques, socials, polítiques... Com a valors cristians dels joves, els bisbes consideren que hi ha el coratge de la veritat, el perdó de l'enemic, el diàleg ecumènic, la donació gratuïta d'un mateix també en les vocacions que demanen més compromís (sacerdoci i vida consagrada), el servei als pobres i als dèbils, la defensa de la vida des del primer instant fins a la seva fi natural, el compromís per la justícia, la pau i la natura. Els bisbes van reconèixer que els joves no són només una esperança per al futur sinó un recurs present i actual de l'Església amb què

cal comptar ara.

Els joves, en una carta final dirigida als bisbes, afirmen que «no dubtarem a respondre sí a Déu que ens crida a redescobrir en la vida quotidiana les arrels cristianes d'Europa». El jovent desitja continuar el diàleg amb l'episcopat i treballar al costat seu per construir l'Església. Per la seva part, el Papa, en la salutació al president del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE), Amédée Grab, va dir que Europa necessita urgentment trobar el Déu que estima els homes i es fa present en cada prova humana i dificultat. En el seu discurs, el Papa va tenir unes paraules especials per als delegats d'altres esglésies i comunitats eclesials presents: «S'adverteix sempre més clarament que la reconciliació entre cristians és determinant per a la credibilitat de l'anunci de l'Evangeli i per a la construcció d'Europa.»

Miriam Díez Bosch

Mons. Josep Àngel Sáiz: «Els joves ens volen propers»

—Quins temes van centrar el simposi?

—El simposi tractava sobre el món dels joves en una Europa que està en canvi. Fonamentalment s'han treballat tres eixos temàtics. En primer lloc, memòria i futur, que consistia a assenyalar noves perspectives per a l'evangelització i la inculcació de l'Evangeli a l'Europa d'avui a partir de les experiències de vida i de fe dels joves. En segon lloc, itineraris de formació, per trobar els elements constitutius de la fe a la llum d'aquestes perspectives noves. En tercer lloc, la missió amb els joves i per als joves,

una proposta de models i figures d'una Església missionera per als joves i amb els joves.

—Quines inquietuds hi manifestaren els joves?

—Els joves s'han manifestat amb espontaneïtat, amb un estil directe i lliure, i d'entre les seves inquietuds destacaria el desig de passar de l'individualisme a una vivència de la fe en grup, en comunitat; també han subratllat la necessitat d'una trobada personal profunda amb Jesucrist i, finalment, el

El bisbe Sáiz, acompanyat de Josip Bozanic, arquebisbe de Zagreb, i Giancarlo Maria Bregantini, bisbe de Gerace-Locri.

desig de tenir una relació més fluida amb els bisbes, que siguem propers, que els acompanyem, que els escoltem, que siguem per a ells testimonis de vida.

—Què els aporta com a bisbes aquest contacte directe amb els joves?

—El contacte directe amb les persones en un sentit general —infants, joves, adults, ancians...—, sobretot si és variat i complementari, ajuda molt a l'equilibri, a ser més objectiu, a situar-se en la realitat de la vida perquè facilita molt el diàleg, l'intercanvi,

la sana confrontació, en definitiva, l'enriquiment mutu. En aquest sentit, els joves han propiciat un ambient més alegre i festiu, un estil més directe i franc. Han fet una aportació important pel seu optimisme i la seva esperança, pel seu idealisme, pel seu inconformisme respecte de l'actual procés d'unió europea. També pel seu desig manifest de sentir-se responsables de la construcció d'una Europa més humana i més cristiana. Finalment, ha estat molt important sentir de la seva pròpia veu el desig de comunió amb els pastors, que els acompanyin, els ensenyin a pregar, els ajudin a conformar la seva vida a l'estil de l'Evangeli i en la tradició de l'Església, el desig que ens trobem i dialoguem més sovint.

—A quines conclusions s'ha arribat?

—Tot i que cal fer una sistematització posterior de tots els treballs i aportacions, podríem subratllar aspectes extrets de les síntesis dels treballs de cada dia i sobretot del missatge final: la prioritat de suscitar un encontre personal amb Jesucrist, experimentar la fe al si d'una comunitat, disposar

de pastors que acullen i acompanyen; elaborar propostes formatives en itineraris personalitzats que portin a viure l'autenticitat de l'Evangeli a l'estil de Jesús; potenciar comunitats cristianes on s'experimentin relacions humanes profundes, de comunió eclesial, i s'esdevingui evangelitzador d'altres joves; constatació que la nova evangelització d'Europa passa per una nova consciència missionera que necessita molta fermesa i creativitat; només una comunitat plenament missionera podrà testimoniar l'Evangeli amb prou credibilitat i reciprocitat respecte de l'evangelització dels joves, en la línia d'una Església de comunió segons el Vaticà II, cosa que significa evangelitzar els joves i deixar-se evangelitzar per ells. Finalment, els bisbes s'han sentit interpel·lats per la paraula i el testimoni dels joves, amb el propòsit d'incrementar el diàleg, el trobament i la relació amb els joves.

—Quines experiències d'evangelització destacaria d'aquests dies?

—Es van presentar diferents experiències d'evangelització. Em van agradar particularment dues que es porten a terme a la

Ve de la pàg. 7

Israel

diòcesi de Roma. En primer lloc, evangelització i inculturació de l'Evangeli a les universitats de Roma, un projecte realment ambiciós en el diàleg amb la cultura i la ciència dut a terme per joves. En un altre estil, una experiència agosarada que va començar arran del Jubileu dels joves de l'any 2000. Es tracta d'un laboratori de fe viscut a l'Església de Santa Agnès de la plaça Navona. Cada dijous a la nit, al bell mig del centre històric de Roma, se celebra l'Eucaristia i es continua amb una vetlla de pregària. Això està acompanyat d'un acompanyament acurat i ben organitzat per part dels joves i d'un servei d'acompanyament, escolta, i sacrament de la reconciliació per part dels capellans. Els fruits parlen per si sols. Dels contactes personals és difícil destacar-ne uns per sobre d'altres. Ha estat molt enriquidor intercanviar experiències amb bisbes d'Europa occidental, d'Europa oriental, conversar amb el president de la Celam (Conferència Episcopal Llatinoamericana) o amb el president dels bisbes africans, com també el contacte amb uns joves realistes, profunds i a la vegada il·lusionats pel futur. Particularment interessant va ser una conversa amb el cardenal Vinko Puljic, arquebisbe de Sarajevo, pel testimoni d'un pastor i una comunitat cristiana que van patir i superar una guerra cruel i que continuen fent camí amb esperança malgrat les dificultats.

—Com fer que els joves se sentin protagonistes de l'Església?

—Perquè els joves se sentin protagonistes de l'Església, d'una banda, cal que tinguin una profunda consciència de pertinença i de la missió que, com a batejats, tenen a l'Església i al món i, de l'altra, cal que els adults sàpiguen donar-los pas. La conseqüència lògica és que assumeixin responsabilitats sense por ni per part d'ells ni per part nostra. Comunió i correspondència en l'esperit de la *Lumen gentium*. En el cas de Barcelona, he de dir que la nostra Delegació de Pastoral de Jovenut fa temps que treballa aquests itineraris de formació i la correspondència en la missió per part dels joves. També el cardenal Ricard M. Carles manté contactes regulars amb els joves, tant a l'Escola de Pregària com en altres àmbits, tal com demanaven els joves al simposi. Penso que s'està fent un bon treball, és qüestió de potenciar-lo encara més i millorar la coordinació, la difusió..., i sobretot mirar el futur amb esperit jove, és a dir, sense por, amb la confiança posada en el Senyor. (C.M.)

El cardenal Etchegaray, enviat especial del Papa

■ Els cristians de Terra Santa confien en la seva missió

JERUSALEM.— Al tancament d'aquesta edició, el cardenal basc-francès Roger Etchegaray, president emèrit del Consell Pontifici Justícia i Pau, arribava a Jerusalem per trobar-se amb les més altes autoritats israelianes i palestines. Segons el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, «aquesta decisió del Papa és a causa de la seva sol·licitud per la pau a Terra Santa i per aquelles comunitats cristianes, així com pel poble palestí i israelià».

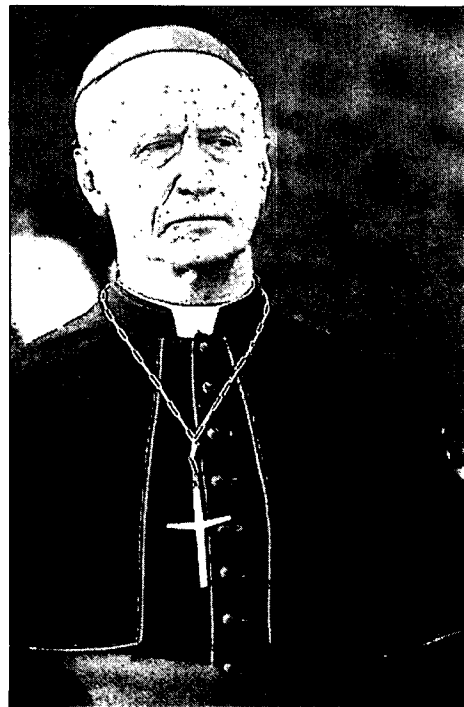
El cardenal Etchegaray, de 79 anys, és conegut pels periodistes acreditats davant de la Santa Seu per haver realitzat «missions impossibles» en països com la Xina o l'Iraq. Per això, s'esperava que la visita servís per impulsar les negociacions entre israelians i palestins orientades a posar fi al setge de la basílica de la Nativitat, a Betlem. El viatge del purpurat ha estat rebut pels cristians de Terra Santa amb gran esperança i confiança. El P. Raed Abushalia, canceller del patriarcat llatí de Jerusalem, ha explicat que «el cardenal és benvingut. Tenim esperança que la seva visita no sigui tan sols de solidaritat, sinó que pugui determinar una solució per al dramàtic setge de la Nativitat. La gent espera amb ansietat la seva arribada i demana que el missatger del Papa posi en joc tota l'autoritat moral i credibilitat internacional de l'Església per recuperar la pau».

Segons el P. Abushalia, «la missió del cardenal Etchegaray és la darrera opció per resoldre una situació insostenible per a tots. És realment inhumà no només per als refugiats a la basílica, sinó per a les més de cent mil persones que han de viure a Betlem, Beit Jalla, Beit Jaour, als camps de refugiats i als llogarets de l'àrea en un toc de queda constant. Ningú no pot anar a l'escola ni a la feina. Els nens estan cansats i tenen gana, els ancians i els malalts estan morint». Segons aquest sacerdot, la vida espiritual dels creients també està molt afectada per la situació, perquè fa un mes que la comunitat cristiana, catòlica i ortodoxa no pot celebrar la missa dominical.

Mentre elaboràvem aquesta informa-

Comboi d'ajuda humanitària a Jenín

Una delegació ecumènica, integrada per organitzacions cristianes amb seu a Jerusalem i coordinada per Càritas Jerusalem, ha enviat un comboi d'ajuda humanitària a Jenín. El comboi està format per uns vint vehicles i quatre camions que transporten 1.500 paquets amb aliments, mantes i medicines. A la delegació hi ha participat, entre d'altres, el patriarca llatí Mons. Michel Sabbah. Els representants de Càritas, després de veure la magnitud de la tragèdia, han declarat que «és possible que aquesta població caigui en l'oblit dels mitjans de comunicació, però veient això, és molt difícil imaginar un futur». (C.C.)

El cardenal Etchegaray.

gem tota forma d'antisemitisme. Estimem els nostres germans musulmans, que adoren l'únic Déu, omnipotent i misericordiós, i que es refereixen a Abraham. Plegats mirem d'entrar en diàleg respectuós amb tots els fills d'Abraham.»

Els religiosos volen continuar la via de la no-violència i conserven l'esperança d'aconseguir la pau. Per això, assenyalen que «mirem de traduir concretament el nostre amor als dos pobles d'aquesta terra i la nostra solidaritat amb les Esglésies locals a través de les nostres institucions socials, mèdiques, educatives i caritatives. El nostre objectiu és construir un pont entre ells per promoure la justícia, la pau i la reconciliació». En aquest sentit, subratllen que el camí és la compartició i la col·laboració: «La violència no aturarà la violència. Només la pau pot donar seguretat a tots. No hi ha pau sense justícia; no hi ha reconciliació sense perdó recíproc.»

D'altra banda, el president de les Conferències Episcopals Europees, Mons. Amédee Grab, ha fet pública una declaració en la qual expressa el seu rebuig a la situació de violència de Terra Santa i l'assetjament a la basílica. Així mateix demana a les dues parts en conflicte que arribin a una solució pacífica. (C.C.)

VENECUELA

L'Església demana unitat i reconciliació

CARACAS.— L'arquebisbe de Caracas, el cardenal Ignacio Velasco, ha ressaltat la necessitat de reconciliació del poble veneçolà i ha cridat els fidels a una campanya de pregària per la pau i la unitat. En la seva darrera exhortació pastoral destaca que la nació necessita «solidaritat en el sofriment i en el dolor amb els familiars dels qui van perdre la vida». També dema-

na un diàleg sincer «per poder confrontar idees i cercar solucions». El cardenal subratlla el desig de l'Església «d'acompanyar, il·luminar, preservar la vida i la integritat d'uns i altres. La missió de l'Església ha estat sempre la de servir, i com a servidora, vol ser al costat de tots, sense excloure ningú, i, especialment, dels més pobres, del qui pateix, del necessitat». (N.E.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

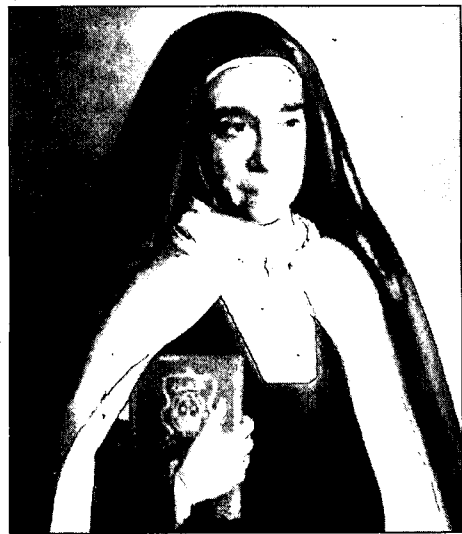
CASA GAY · Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Vaticà

Més sants i beats espanyols per a l'Església

ROMA.— L'Estat espanyol continua oferint una quantitat considerable de beats i sants. S'acaba de promulgar el decret dels miracles atribuïts a la intercessió o a les virtuts heroïques de quatre nous sants i dotze beats. En total, tres nous sants espanyols (dues dones) i tres noves beates.

La mare Maravillas, a punt per ser proclamada santa.

Entre ells hi ha Maria Maravillas de Jesús, coneguda com a mare Maravillas, (1891-1974), de l'orde de les Carmelites Descalces i fundadora del convent del Cerro de los Angeles, a Getafe (Madrid). La mare Maravillas era filla d'un ambaixador espanyol davant de la Santa Seu.

També serà elevada als altars la fundadora de les angèliques (Germanes del Sagrat Cor i dels Sants Àngels), Genoveva Torres Morales (1870-1956) i el jesuïta José María Rubio (1864-1929), popularment conegut com «l'apòstol de Madrid». La beata Genoveva, malgrat l'amputació d'una cama quan era jove, va dedicar la seva vida a la gent gran.

Pel que fa als beats, tres d'ells són fundadores espanyoles: les religioses Ma-

ria Dolores Rodríguez Sopena Ortega (1848-1918), fundadora de l'Institut Catequista Dolores Sopena; Matilde del Sagrat Cor Téllez-Robles (1841-1902), fundadora de les Filles de Maria Mare de l'Església, i Maria José Alhama Valera (1893-1983), fundadora de les Serventes de l'Amor Misericordiós i dels Fills de l'Amor Misericordiós. El Papa encara no ha fixat la data per a aquestes celebracions.

Miriam Díez Bosch

El mes de maig, mes de Terra Santa

ROMA.— El Papa ha proposat dedicar el mes de maig, mes tradicionalment dedicat a la Mare de Déu, a la pregària per Terra Santa. La situació dramàtica de Terra Santa, diu el Papa, propicia més que mai recórrer a la maternal intercessió de la Mare de Déu. El Papa, que va fer aquesta proposta el 28 d'abril després de resar el *Regina Caeli* des del seu balcó particular, va demanar que a tot el món es creï una oració conjunta per tal d'acabar amb el dolor i la violència a la terra de Crist i a qualsevol altre lloc del planeta. El Papa convida a resar diàriament durant el mes de maig, ja sigui individualment o col·lectivament, el rés del rosari. (M.D.B.)

ITALIA

Congrés sobre els escrits de sant Francesc

ROMA.— Els escrits de sant Francesc traeixen la poca preparació escolàstica que rebé de jove: llegir i escriure en ombra i llum, i això sobre els textos bíblics, especialment els salms i els evangelis. Francesc mateix es definí com a «home simple i il·lustrat», tot i que aquesta definició no correspon absolutament amb la realitat. Francesc no fou home de ciència, però tenia una cultura normal en aquell temps, pròpia de la gent benestant que ha pogut anar a l'escola. Per això ens ha deixat una sorprenent sèrie d'articles: *Opuscula*, foren denominats pel framenor irlandès Luca Wadding el 1623. I és sobre aquests *Opuscula* que s'ha celebrat recentment al Pontifici Ateneu Antonianum (dels framenors observants), de Roma, un congrés que es titulava «Verba Domini Dei» i que commemorava els 25 anys de la darrera edició crítica, obra del framenor observant Kajetan Esser. Hi ha col·laborat de manera decisiva l'Institut Franciscà d'Espiritualitat, dirigit pels framenors caputxins. Hi han participat els més cèlebres estudiosos del franciscanisme del moment i s'hi han inscrit més de set-cents cinquanta oients, provinents dels cinc continents, tots ells membres de les diverses branques de la família franciscana.

L'acte inaugural va ser presidit pel cardenal Zenon Grochowski, prefecte per a

l'Educació Catòlica, i els quatre ministres generals de la família franciscana: dels framenors observants, Giacomo Bini; dels framenors conventuals, Joachim Giermek; dels framenors caputxins, John Corriveau, i del tercer orde regular, Ilija Zivkovic. També van acompanyar la presidència la ministra general de l'orde franciscà seclar, Emanuela De Nunzio, i la Gna. Carola Thomann, presidenta de la unió de congregacions franciscanes del TOR. Hi han participat els següents franciscanistes: Freyer, Paolazzi, Bartoli, Pellegrini, Lehmann, Matura, Flood, Fernando Uribe, etc. Per la família franciscana de Catalunya s'hi han fet presents els caputxins: Frederic Raurell, professor a l'Antoniano de Roma i a la Facultat de Teologia de Barcelona, i Josep M. Segarra, assistent provincial del tercer orde franciscà de casa nostra.

Entre els escrits de sant Francesc comptem amb tres autògrafs, trobats entre els plecs de l'hàbit de fra Lleó quan morí, el que se'n diu el «primer arxiu de l'orde». Una de les propostes del congrés ha estat la de preparar una nova edició crítica dels *Opuscula*. Mentrestant, ha estat un pas decisiu per aprofundir en l'actualitat de Francesc i en seus escrits. Escrits que ell mateix demanava que es conservessin i se'n fessin còpies, fins i tot fora de l'àmbit religiós. (Fr. Josep M. Segarra, o.f.m. cap.)

R. D. CONGO

Assassinat un sacerdot

BUTEMBO.— El P. Romano Kaingo, de 50 anys, va ser assassinat el 23 d'abril per rebels ruandesos quan tornava a la ciutat de Butembo. El mòbil sembla que és el robatori, perquè era l'economista general de la diòcesi. El P. Romano havia tornat a la diòcesi fa només un any, després d'estudiar a Roma Dret Canònic i Economia a la Universitat Urbaniana i treballar un temps a la ciutat italiana de Chiusi. Al Congo era responsable d'una parròquia. (Fides)

CASA D'ESPIRITUALITAT

VENIU a compartir una experiència personal enriquidora. Veniu a passar un Cap de setmana de recés o uns dies d'Exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle, en un ambient acollidor, de silenci, de reflexió i de pregària. Us hi esperem.

Per a tothom

JUNY

del 10 al 16

■ EXERCICIS ESPIRITUALS

Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

del 14 al 16

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

“Han estat moltes les persones que al llarg d'aquests cent anys han vingut al santuari. També avui continua essent un pol d'atracció, una llum en el canelobre per als homes i dones que busquen, anhelan, esperen sentir la veu del Senyor. Aquesta és la més valuosa dimensió d'aquesta Casa: “La meua casa serà anomenada casa d'oració”, signe de la presència de Déu que parla als homes.”

(De l'homilia del bisbe de Solsona, Jaume Traser, al Santuari de la Mare de Déu del Miracle en ocasió del centenari del monestir, el diumenge 7 d'octubre del 2001)

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Espanya

«Vivia en oració i la contagiava»

■ Emotiu comiat a Mons. Cases, traspassat el 21 d'abril

BARCELONA.— Amb dolor i amb goig hem assistit al funeral per Mons. Josep M. Cases Deordal, bisbe emèrit de Sogorb-Castelló i fundador dels Grups d'Oració i Amistat (GOA). El funeral es va celebrar el 24 d'abril a l'església concatedral de Santa Maria de l'Assumpció, de Castelló de la Plana. Les seves restes van ser inhumades a la cripta de l'esmentada concatedral. Hi eren presents membres dels GOA d'arreu d'Espanya.

Tot convidava a evocar i sentir el que Mons. Josep ha estat per a nosaltres: un pare bo. Acostar-se a ell era experimentar la pau, l'alegria, la serenor, el desig profund d'endinsar-se en Déu, «de pregar llargament a soles amb Ell», i la necessitat de ser apòstol de la pregària. Com ell ens deia: «El qui es posa amb serenitat cada dia davant Déu, viu la vida en conversió contínua, descobreix els altres i té necessitat de servir l'Església treballant apostòlicament.» Mons. Josep era un exemple a imitar: la seva profunda vida contemplativa, la seva senzillesa i austeritat.

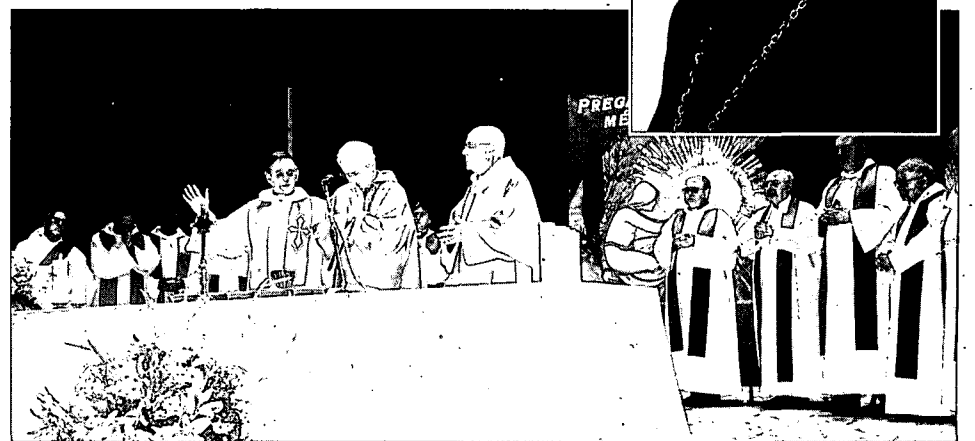
Ha estat un gran apòstol de l'oració perquè la seva vida era tota oració. Vivia en oració i la contagiava. Aquest sant home va fundar els Grups d'Oració i Amistat, de tanta difusió en moltes diòcesis del nostre país i d'Amèrica Llatina.

Mons. Josep va tenir una intuïció: va voler que la gent es reunís en grups per pregar, per parlar i comentar la paraula de Déu, per parlar de l'oració, per revisar l'oració amb el grup, que els grups connectessin amb les comunitats contemplatives, amb les missions, amb els malalts a qui estimava tant..., que dins el grup s'hi fomentés l'amistat autèntica. Ell era amic de debò de tothom, les portes de casa seva eren sempre obertes.

Volem agrair a Mons. Josep l'herència que ens ha deixat: l'amor a la pregària i els Grups d'Oració i Amistat. Sempre ens convidava a promoure l'oració en el lloc on ens movem, a ser apòstols de l'oració. Ens deia que l'apostolat més urgent avui és ensenyar a pregar. Sentia el dolor de tants cristians que avui no resen, per això animava els grups a pregar i a comunicar la pregària.

Insistentment ens convidava a resar per la pau com ho reflecteix la consigna dels grups d'aquest any: la pregària, font de pau. I ens repetia: «La pregària dona pau. El nostre món necessita apòstols de l'oració.» Vivia l'oració amb intensitat i a l'hora de jubilar-se com a bisbe de Sogorb-Castelló es va retirar en un lloc de silenci i de pregària, amb la senzillesa de

Mons. Josep M. Cases

El fundador dels GOA va presidir l'Assemblea Anual dels grups del 18 de novembre del 2001. A la foto, apareix situat a la dreta de l'altar.

vida amb què havia viscut. Des de Fortià (Girona) va continuar vivint i sembrant oració, visitant diòcesis, animant assemblees dels grups i dirigint exercicis espirituals, fins fa poc, quan se li va aguditzar la malaltia, des de la qual ens ha continuat donant exemple de pau, de serenor, d'abandonament al voler de Déu, «el que Déu vulgui».

Era un gran apòstol dels exercicis espirituals i com ell deia, són la millor escola de pregària. Ell mateix els dirigia en totes les diòcesis d'Espanya, amb el seu familiar Joan Güell, a qui tantes coses devem. Tenim experiència d'autèntiques conversions en els exercicis dirigits per ell, precisament els GOA que ell va fundar van néixer per perseverar en l'oració.

El sentíem proper, amic, pare... era fàcil comunicar-s'hi i descobrir a través d'ell la bondat i l'amor del Déu Pare. Mons. Josep estimava amb predilecció especial els sacerdots; als quals animava a pregar i a ser mestres de la pregària. Mensualment es comunicava amb tots els grups a través d'una carta com a mitjà d'enllaç i gran ajuda per a la perseverança en l'oració. Molts l'esperaven amb gran il·lusió.

En la seva última carta mensual, del mes de març, reflexionava sobre els problemes que l'havien fet patir i ens deia: «La televisió i la ràdio han entristit els qui estimem el sacerdot. No vull jutjar. Només Déu sap el que passa al cor. Però sí que vull donar gràcies a Déu per la meravella del sacerdoti ministerial i recollir l'alegria dels milers de sacerdots que viuen amb joia única el seu sacerdoti. La fe il·lumina la joia del sacerdoti. Per això, els sants són els meus guies en aquest camí fosc i lluminós del sacerdoti catòlic.»

Gràcies, Mons. Josep, pel bé que heu fet al món sembrant pregària, pel bé que heu fet als Grups d'Oració, confiem que ens continuareu ajudant des del cel. Gràcies també pel vostre secretari, Joan Güell, perquè ens ha ajudat molt i per les atencions que li ha prodigat, també li agraïm l'ajut que tant presta als grups.

El 10 de maig, a les 19.30 h, el cardenal Ricard M. Carles, presidirà un funeral per Mons. Cases a la basílica de la Mercè de Barcelona. Hi són convidats els consiliaris, membres i amics dels GOA.

M. Carmen Albero

Responsable dels Grups d'Oració i Amistat

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐
Àsia i Oceania: 235,01 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

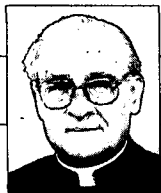
Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Nomenament episcopal per a un missioner espanyol

MADRID.— El 26 de maig serà ordenat bisbe Isidro Barrio Barrio, fins ara vicari general i rector del Seminari de la diòcesi de Huancavelica (Perú). Amb el nomenament, Barrio serà bisbe coadjutor d'aquesta diòcesi peruana. Nascut a la localitat burgalesa de Villafranca Montes de Oca el 1943, va estudiar a la Facultat de Teologia de Burgos i va rebre l'ordenació sacerdotal el 1968. El 1969 es va incorporar a la Societat Sacerdotal de la Santa

Creu. Durant els divuit primers anys del seu ministeri sacerdotal va treballar a l'arxidiòcesi burgalesa a la pastoral parroquial i al Seminari Menor de Sant Josep. Des del 1986 treballa a la diòcesi de Huancavelica. Des del 1995 era rector del Seminari Major i vicari general d'aquesta diòcesi. Amb aquest nomenament, ja són cinc els missioners espanyols que han rebut nomenament episcopal aquest any. (SIC)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Reflexió sobre la joventut d'avui

És una carta autèntica d'una mare al seu fill. «Estimat fill: No saps l'alegria que em vas donar quan vas decidir que et volies confirmar. Recordo com si fos ara mateix el dia del teu bateig i també de la teva comunió, ja aleshores et vas portar com un home, i estaves... guapíssim. Jo pensava si quan fossis gran voldries continuar rebent els sagraments, i avui sóc feliç.

»Saps, fill, això que acabes de decidir és molt important, ja que has escollit un bon camí, el camí del bé, que estic segura, aplicaràs en tot i cadascuna de les coses que faràs al llarg de la teva vida, i et sentiràs bé, ja ho veuràs.

»Saps, fill, ets valent, ja que avui dia sembla que seguir Déu és antiquat, no mola. Jo sé que a vegades dir que vas a missa costa, i també sé que a vegades sou la burla d'alguns... però pensa que Déu t'ha il·luminat per decidir-te, i això vol dir que ets un dels seus escollits.

»Saps, fill, t'estimo i encara que no haguessis escollit confirmar-te t'estimaria igual, perquè per a una mare no hi ha res més gran que un fill, però avui, a part d'estimar-te com sempre, estic orgullosa de tu.»

Moltes vegades les enquestes sociològiques sobre els

joves i la religió, sobre els joves i Déu, exerceixen en nosaltres un poder de convicció inapropiat, una mena de presagi d'una mort anunciada, que provoca en els lectors actituds d'un cert fatalisme respecte al futur dels joves, i un neguit frisós de fer accions públiques i notòries respecte de la religiositat dels joves per poder dir al món que encara no tot està perdut.

M'allunyo d'aquesta roda pessimista i massa vegades prepotent, per tractar de mirar els joves d'avui des del tarannà educatiu que descobreix allò que Déu ha sembrat en ells i que és llevat d'un futur millor que no pas el present que vivim.

Avui podríem acostar-nos a la realitat dels joves des de la mirada estimadora i estimuladora de Déu cap als seus fills i filles. Nosaltres també sabem alguna cosa d'aquell «pensar bé» dels amics, l'un de l'altre. Coneixem, tenim experiència de la mirada esperançada i valorativa d'uns pares que arriben a aconseguir el gest generós i gratuït del fill que estima.

Dificultats o oportunitats per relacionar-nos amb Déu? Tot depèn de l'escalf interior que es porti. Són el punt de

partença que tenim. Només això: un punt de partença. El que cal és anunciar-los la gran bona notícia que pot omplir de sentit i de goig la seva vida. Calen anunciadors, relators, del que Déu fa en les persones i en el món. I com saber, si ningú no ens ho predica? Ser assenyaladors esperançats de Déu en el que vivim, ens movem i som, és una vocació de batejats i una urgència de la nostra Església.

Creiem, i tant de bo que assenyaléssim, les petjades de la bondat de Déu entre nosaltres que, sense fer soroll, van marcant el pas dels dies i dels anys en el projecte salvador de Déu per al seu món. Quants indicis que l'Esperit de Déu és present i viu entre nosaltres!

Caldrà, doncs, fer accions positives d'anunci a partir de la realitat concreta que viuen els joves i que vivim nosaltres. Deixar-nos sorprendre per la vida, per la bellesa, per la generositat. No acostumar-nos a la bondat i als brins de fe dels altres. Sorprendre'ns i explicar la nostra sorpresa. Explicar el do de Déu que fa estada en el cor de les persones. I saber fins al moll dels ossos de la gratuïtat pot guanyar la batalla als interessos, que el «perquè sí» de l'amor és moneda preuada entre els joves que s'obren a la vida.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Internet al servei de l'evangelització

Avui, quan parlem dels mitjans de comunicació social estem parlant gairebé sempre de novetats. En poc temps, aquests mitjans han experimentat una evolució tècnica que hauria semblat impossible anys enrere.

Internet ha entrat ja a moltes cases, a moltes famílies i a moltíssimes institucions. Internet és avui, i serà demà, un mitjà de comunicació social que no coneix fronteres. Internet ha arribat també a la consideració pastoral de l'Església. La Jornada Mundial de les Comunicacions Socials d'enguany està dedicada a aquest flamant mitjà. El seu lema és aquest: «Internet: un nou fòrum per a la proclamació de l'evangeli.»

L'Església s'ha d'entendre necessàriament amb els mitjans de comunicació social. Els necessita. La finalitat de l'Església és anunciar a tothom i arreu la bona nova de l'evangeli. L'Església realitzà en totes les èpoques el treball començat el dia de la Pentecosta, quan els Apòstols sortiren als carrers de Jerusalem a anunciar l'Evangeli en diverses llengües.

Aquest treball d'evangelització que s'ha anat efectuant

en tots els temps i a tot arreu ha demanat una relació amb diversíssimes cultures que ha exigut a l'Església noves energies i nova imaginació per proclamar l'únic evangeli de Jesucrist. Ara, amb la revolució de les comunicacions i la informació en plena transformació, l'Església es troba indubtablement davant un nou camí decisiu.

L'anunci de l'Evangeli s'ha de fer allí on es congrega la gent. Per això el lema de la Jornada d'enguany parla d'Internet com d'un fòrum. Perquè el fòrum, en la cultura romana, com l'àgora en la cultura grega, és un lloc de trobada, de confluència, de diàleg, de debat, de comunicació.

Avui, i demà encara serà més, és un fòrum molt apte per lliurar missatges i comunicacions que traspassen països i fronteres i que donen la volta al món. Són missatges captats per una munió de persones, que els llegeixen i moltes vegades els contesten o comenten.

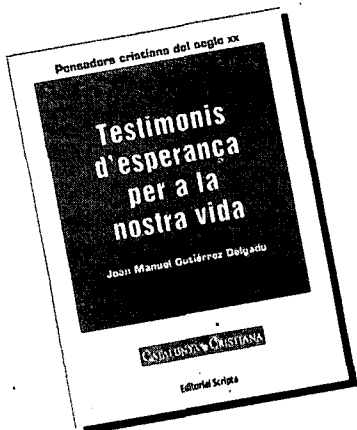
Internet, en el camp de l'evangelització, és un mitjà, no un fi en si mateix. Joan Pau II afirma, en el seu missatge amb motiu d'aquesta Jornada mundial, que «Internet pot

oferir magnífiques oportunitats per a l'evangelització si s'usa amb competència i amb una clara consciència de les seves forces i les seves debilitats». No hi ha dubte que aquest mitjà, en proporcionar informació i suscitar interès, fa possible un encontre inicial amb el missatge cristià. I això especialment entre els joves, que es dirigeixen cada vegada més al món del ciberespai com una finestra oberta al món.

Avui, que hi ha força ignorància religiosa, sobretot en el món dels joves, Internet pot prestar un excel·lent servei per a una instrucció i una catequesi contínues. De fet, ja existeixen a la xarxa moltíssimes fonts d'informació, de documentació i d'educació sobre l'Església i la seva doctrina. Internet facilita un contacte entre comunitats cristianes i entre cristians d'arreu del món; això pot contribuir a fer més palpable la catolicitat de l'Església estesa d'Orient a Occident.

Internet és un mitjà d'evangelització. L'anunci del missatge de Jesús congrega els creients en una comunitat per celebrar la fe; l'experiència de Déu només la pot oferir la vida litúrgica i sacramental de l'Església.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

catàla: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu; despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Antonio Bordás
Rector de Batea

Una paraula de conversió

Quan veiem que una persona ha fet un gir profund en la seva vida, de pitjor a millor, sempre ens impressiona. En tenim un exemple clàssic, apropem-nos a la figura senyera de sant Pau, aquell home, fariseu de professió, jueu amb ciutadania romana, home entusiasta, convençut del que feia, de conducta recta i que portava les exigències de les seves conviccions fins a les últimes conseqüències. Un dia, acompanyat d'un grup d'amics inseparables, es dirigia molt de pressa a la ciutat de Damasc amb unes cartes que autoritzaven la persecució de la nova secta dels nàzarens o cristians, amb ànsies de persecució, cau a terra i una llum l'encega, i una veu li diu: «Pau, per què em persegueixes?» Aleshores va poder contemplar el rostre de Jesús. Diu Pau: «Qui ets tu, Senyor?» I respon aquella veu: «Jo sóc Jesús a qui tu persegueixes.» Respon Pau: «Senyor, què vols que faci?» Afegeix Jesús: «Entra a la ciutat i se't dirà el que has de fer.» Els acompanyants de Pau no van veure res, tan sols el signe exterior, van sentir una veu. Només Pau es va adonar del misteri, comença una gran tasca, la conversió, que seguirà un procés llarg, el baptisme, la instrucció, el retir i la predicació en comunió amb l'Església.

Una conversió ens ajuda a entendre el procés que fa una persona quan comença aquest camí nou.

Joan-el Baptista i el mateix Jesús a l'inici del seu ministeri començaran amb una paraula de conversió per proposar un estil de vida nou als seus oients: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop» (Mt 3,2. 4,17). «Convertiu-vos», *Metanóiete* perquè la vostra vida produeixi fruit i pugueu entrar en aquesta dinàmica nova del regne que comença amb l'anunci de l'evangeli.

La conversió no pot ser fruit d'unes pràctiques externes,

que no canviïn la valoració de les coses i produeixin obres bones. Els profetes van parlar de la conversió i van dir que el culte autèntic a Déu, ha d'anar acompanyat de l'amor al proïsme, de la pràctica de la justícia.

L'evangeli no es podrà acceptar sense una conversa sincera; si no es té consciència de pecat, si no se sap que alguna cosa és pecat, no es podrà fer la conversió, que exigeix una valoració nova de la vida, del pensament i de les obres. Els apòstols quan comencin la predicació, després de

la vinguda de l'Esperit Sant, continuaran parlant de conversió, de canvi de vida, a totes les predicacions, perquè els batejats s'obrin a l'evangeli (Ac 2,38. 3,19. 8,22. 11,18. 17,30. 20,21. 26,20).

La conversió s'ha de prendre amb un interès màxim continuar per aquest camí nou, no vol indecisions, primer un sí, a continuació un no, perquè no s'arribarà mai a la unió amb Déu. Tota conversió comporta un compromís de continuar endavant, una obstinació en aquella manera de viure i de ser, en aquesta línia es troben les paraules d'Hebreus: «N'hi ha que van rebre la llum, però després han caigut. És impossible que aquests es renovin amb una segona conversió, ja que tornen a crucificar el Fill de Déu i l'omplen d'injúries» (He 6,4-6).

En sant Joan, juntament amb la crida a la conversió, es troba el poder de reconciliar que Crist ha donat a l'Església, en la persona dels seus ministres per refer el camí, reprendre una vida nova, perquè l'Església i els seus membres, sants i pecadors, segueixin el seu Senyor, Jesucrist, que havia dit: «Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (Jn 20,22-23).

El culte autèntic a Déu ha d'anar acompanyat de l'amor al proïsme, de la pràctica de la justícia.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Ais» i dolors

Una mirada al món contemporani capta la quantitat de conflictes bèl·lics que estan en erupció. Com si el nostre planeta fos una bola immensa de foc. El planeta blau té color de sang. Quantes penalitats comporta la vida humana! Per què afegir dolor al dolor? Quines crueltats comporta el fet de viure! Com pesa el misteri del dolor!

Un amic, en una conversa sobre les notícies bèl·liques en l'actualitat, em recordava l'expressió de sant Pau als cristians de Roma: «Sabem, en efecte, que tota la creació gemeu i pateix dolors de part fins ara. I no solament ella: nosaltres gemeguem en nosaltres mateixos, tot anhelant la gràcia de la filiació, la redempció del nostre cos. Ja que és en esperança que hem estat salvats.»

«Ais», gemecs, dolors de part! Misteri del sofriment humà. Esgarrifa la fotografia d'un periodista davant el cadàver del seu filllet mort a causa de la guerra. El dolor arriba als innocents, als infants que no parlen. El dolor és condició del mortal, però, ¿per què sumem més dolors al dolor? Especialment parlem del mal que té com a causa els mateixos humans. Són enormes les batudes de les guerres. Són d'una inutilitat total. Són sembradores de mort a dojo.

Nosaltres sospirem sempre per la pau. Però la pau no arriba. La justícia tampoc. Les armes i el vessament de sang són una irracionalitat absoluta. Com si un home —en paraules del clàssic— fos un llop per a un altre home.

Els desastres de les guerres són plenament desastrosos. Els morts que engendren menen a l'absurditat causada per un absurd immens. Com si no en tinguéssim prou amb els afanys i dolors de cada dia. Com si cada jornada no portés el seu dolor.

Els humans de bona voluntat anhelem la pau ara mateix. Com a creients sentim nostàlgia de la gràcia de la filiació divina. Volem un món nou i la plena realització de la salvació definitiva. Posem la paciència activa a tota velocitat. Volem passar del no sentit al sentit. Desitgem que es vagi establint el Regne. I sabem que això només es realitza a través de les benaurances del sermó de la muntanya.

Els plors de la humanitat dels nostres dies se senten arreu. Els ulls miren enlaire, mentre el cor suplica la misericòrdia de Déu encarnada en els homes. Que s'acabin el odi entre els humans. Dels gemecs en brolla una pregària per la pau. Els qui seguim l'evangeli sabem que serem feliços si fem obra de pau.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

El desconsol

Travessava amb dos nois el Pla de la Calma. Ja se sap que aquest «pla» s'ha de prendre amb molta calma, la qual cosa facilita la conversa. Aleshores jo era seminarista. Un dels nois, avui dia un professional de fama universal, em va dir de sobte: «Els sacerdots són gent a qui no els agraden les noies, i és fan sacerdots per poder aprofitar-se dels nens.» Confesso que no m'havia imaginat mai una cosa així i vaig quedar perplex. Se'm va ocórrer dir-li: «Tu creus que A.R.C. o jo, ens fem sacerdots per això?» «No, vosaltres no», em va contestar. «Doncs mira, com ell i jo són tots els nostres companys del seminari.» Va ser una resposta d'aquelles que els entesos anomenen *ad hominem*. Vull aclarir que el meu company és un sacerdot que ha treballat tota la seva vida amb entusiasme i perseverança, i que continua, tot i l'edat i les xacres, treballant, sense que ningú no hagi dit mai que s'ha fet sacerdot per aquell motiu.

Però, he de confessar que sí, que he tingut notícia que n'hi ha que han actuat segons aquesta desviació, i que sempre m'he preguntat: «Quines raons, quines experiències, quines mancances els han portat a aquesta situació?» No m'he entretingut en estudis psiquiàtrics, no és el meu àmbit, però puc dir dues coses. En primer lloc, el règim d'internat d'aquells temps i el règim d'educació que van rebre, no era el més adient per a una educació serena de l'afectivitat. D'això, no en som responsables ni els meus lectors ni jo. En segon lloc, i aquí sí que hi entrem nosaltres, la relació, la deferència i el tracte que han rebut en el seu entorn, quan ja eren sacerdots, no ha estat el que mereixien. Perquè acceptar el celibat no és renunciar a l'amor humà. El sacerdot, a imitació de Jesucrist, pot ser i ha de ser amic. Pot rebre i ha de rebre amistat. No oblidem aquella casa de Betània on Jesús trobava l'afecte que el seu cor, donat totalment a la missió rebuda del Pare, necessitava, amb la mateixa legitimitat amb la qual el seu cos reclamava l'alimentació. Però, sovint allò que rep el sacerdot és indiferència. I em refereixo als «de missa». No m'agrada portar cap distintiu exterior, però només que aprofundim una mica en la conversa, afirmo la meua condició sacerdotal. Lamento declarar que el més usual és escoltar amb un to irònic: «Ja m'ho pensava, se us veu d'una hora lluny.» Expressions com aquesta provoquen un impacte en la interioritat que fàcilment condueixen al desconsol, a la decepció, a buscar, sigui com sigui, alguna satisfacció. (L'escultura meravellosa de Llimona amaga una realitat trista.) I tothom qui digui que la solució es troba en la supressió del celibat, tot i que es cregui molt genial, és gent, en general, que no s'ha preocupat de conèixer quina és la realitat dels llocs on l'Església no exigeix aquest compromís. S'ha parlat molt de la pedofília, el Papa ha reconegut la seva gravetat, però no seria honest condemnar-los si nosaltres no sabem estimar ni apreciar, ni demostrar que estimem i apreciem aquells homes que han tingut la valentia d'optar pel sacerdocí, un amor pel que han escollit els seria una exigència més gran. Però, aquesta no és l'experiència comuna. El més normal en tot cas, és apreciar aquell que és del meu grup, o aquell que és progrés, perquè em cau bé. I que consti que estic plenament satisfet de la meua vida sacerdotal, que no m'han faltat mai amistats i que Déu m'omple del seu amor, he parlat pels altres, ja que em sento una excepció.

Notes insignificants

Germà Adrià

Pitjor que als gossos

Als gossos se'ls tolera. A aquests... ni se'ls permet l'entrada. Aquí teniu tres exemples d'un matí qualsevol al meu barri.

És d'hora. Em prenc un cafè en un bar. Diferents treballadors que comencen la jornada s'animen amb un cigaló o una copa de conyac.

Fora del bar hi ha el Mique. Tothom el coneix de quan era una navalla sempre oberta per robar el primer que trobava. Ara el Mique està acabat per la sida: dorm al carrer, està ple de nafres per tot arreu, gairebé no pot ni caminar perquè s'ofega, té la mirada perduda... Repugna.

El Mique no s'atreveix a entrar. S'espera que jo surti. Els treballadors ho saben i comenten que al Mique ningú no el vol, perquè ja no el deixen entrar enlloc.

Sí, m'espera. I quan surto, m'abraça i em fa petons. A mi també em repugna i com que no el puc convidar a cap bar, encarrego que li preparin un entrepà per a ell amb una llauna de coca-cola. Esmorza.

El Mique ara té 36 anys. El vaig conèixer quan gairebé en tenia dos. Durant molts anys, va venir a esmorzar a el Gavina.

Vaig per un altre carrer. Em crida un jove que acaba de sortir de la presó. I també em crida la Silvi. Està borratxa. Porta a la mà una llauna de cervesa.

El jove m'agafa pel braç i em fa entrar en un bar. I em diu: «No li digui res. Està borratxa... No veu que ja no té ni clients?» La Silvi, efectivament, busca clients per anar-se'n al llit. Però, tal com està, qui anirà amb ella?

La Silvi ara té uns 60 anys. Era molt guapa i tenia molt d'èxit. Ara sempre està borratxa i no té clients.

Ni tan sols la deixen entrar als bars. Algun amic la convoca al carrer a una llauna de cervesa... És el que faig jo, mal fet, quan em deixa lliure el jove de la presó.

I entro en un altre bar reclamat també per un jove a qui he visitat diversos anys en diferents presons.

Riem comentant les seves aventures per fumar a la presó.

I entra al bar la Brigi i em crida que fa només cinc dies que està en llibertat, i en llibertat total... I corre a fer-me un petó a mi i un altre al jove a qui coneix de petits.

La Brigi ara té 25 anys. N'ha viscut de tots colors: tres avortaments, dos fills que no sap on són, tres vegades a la presó, prostitució, acollida pels que la van redimir durant tres o quatre mesos, tornada al carrer...

La Brigi té fama de lladregota i d'embolicaire...

Quan entra al bar i ens fa un petó, la mestressa i l'amo li criden perquè se'n vagi. Ella ja sap que no hi pot entrar. Que surti al carrer. I l'amo l'empeny... No cal, el jove l'agafa del braç... I ella se'n va cridant tot un repertori de floretes per a l'amo, per a la mestressa, per al bar i per a tots els clients...

No, a la Brigi, tampoc no la volen enlloc.

En l'últim bar hi havia un client amb dos gossos.

En el primer bar tenen un gos de la casa que sempre està ajagut a l'entrada.

Però, ni el Mique, ni la Silvi, ni la Brigi no arriben a la categoria de gossos. Per a aquests indesitjables no hi ha acollida possible.

No sé si ara la Brigi troba cap home que se l'emporti a dormir. Sé que la Silvi no el troba. Sé que el Mique dorm en qualsevol racó.

Als gossos se'ls tolera, a ells no.

Zoom

Eduard Brufau

La descoberta de restes arqueològiques a l'antic mercat del Born de Barcelona —al marge de tot l'enrenou institucional que han aixecat— ha estat una sorpresa agradable per a arqueòlegs i historiadors. Però troballes tan espectaculars i belles com aquestes, a més, també poden ser útils per als no entesos en aquestes matèries, perquè permeten palpar i fan més proper i entenedor el nostre passat històric.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Tolerància zero

La reunió extraordinària del Papa, celebrada els dies 23 i 24 d'abril, amb els cardenals i els responsables de la Conferència Episcopal dels EUA i amb els caps dels dicasteris de la Santa Seu, sobre el tema de l'abús sexual de menors per part de sacerdots ha acaparat l'atenció internacional dels mitjans informatius. El desplegament fet per les cadenes de televisió nord-americanes ha estat espectacular. Es tracta d'una obra en dos actes. El primer s'ha portat a terme als recintes vaticans i les seves conclusions s'han recollit en el comunicat final. El segon tindrà lloc a Dallas, quan la Conferència de Bisbes Catòlics dels EUA es reuneixi del 13 al 15 de juny.

Joan Pau II, en un discurs clar i ponderat, va valorar com a justa la consideració de crim que la societat atribueix a la pederàstia i va afirmar que la gent necessita saber que no hi ha lloc en el sacerdoci i en la vida religiosa per als que fan mal als joves.

El problema ha adquirit unes dimensions tan grans que calia afrontar-lo de soca-rel. Aspectes importants són l'atenció a les víctimes i a les seves famílies, la forma poc afortunada de resoldre a través del silenci i dels canvis de residència els casos que s'han produït, la credibilitat de l'Església, la mena d'educació que es dona als seminaris i a les cases de formació, la manera d'afrontar les repercussions judicials d'aquests comportaments delictius, l'impacte mediàtic que s'ha produït i que, en alguns casos, ha donat lloc a atacs tortuosos contra l'Església, les quantitats econòmiques que s'han gastat per cobrir les indemnitzacions, la sacsejada moral a les comunitats parroquials... La formació interdisciplinària, on es produeixi el diàleg fecund entre psicologia i espiritualitat, és indispensable.

S'ha parlat de tolerància zero, que es concretaria en la pèrdua de l'estat clerical per a un sacerdot a la primera vegada que tingués comportaments pederastes. Però no em sembla tan clara en el comunicat final, ja que introdueix dos matisos d'interès. Primer, es refereix a casos que són coneguts i culpables d'un abús sexual repetit i agressiu de menors. Segon, s'apunta a casos que, sense ser notoris, puguin ser considerats pel bisbe diocesà com un perill per a la protecció dels nens i dels joves. Potser aquestes consideracions reflecteixen mentalitats diferents de resoldre els problemes. La reunió de Dallas haurà de definir els criteris per portar a terme els procediments per afrontar les situacions d'una manera clara i contundent. La condemna sense pal·liatius de la pederàstia no eximeix de l'atenció pastoral dels seus autors, sempre que es garanteixi tant com sigui possible que no es produeixin víctimes noves. Molts mitjans de televisió i de premsa han confós aquests dies la pèrdua de l'estat clerical dels sacerdots pederastes amb la seva expulsió de l'Església, que no és el cas.

El fet que aquests problemes s'hagin destapat amb una virulència especial en el món anglosaxó potser té a veure amb ambients més puritans, i per tant més repressius, com Boston a Nova Anglaterra, i amb països de mentalitat protestant. La publicitat que es va donar a les aventures de Clinton amb Monica Lewinski va resultar difícil de digerir per a altres cultures, tot i que l'accent nord-americà es va posar sobre la veracitat de l'aleshores president més que no pas sobre els aspectes sexuals del cas. Com compaginar la tolerància zero amb la visió catòlica de naturalesa feta malbé pel pecat original, però susceptible de curació per influència de la gràcia, acompanyada del propi esforç?

La pederàstia és una ferida que ha produït molt de dolor i sofriment. Es transformarà en ferida lluminosa si l'Església i la societat emprenen un camí de transparència i conversió per eradicar aquest problema. No ens hem d'enganyar amb l'efecte lupa. Els sacerdots i els religiosos representen un percentatge molt baix en el conjunt dels abusos sexuals a nens i joves. Les enquestes apunten a l'entorn familiar com el causant àmpliament majoritari d'aquests abusos. L'Església ha de solucionar aquesta situació i hi ha pres mesures, però els abusos continuaran en altres àmbits perquè no s'afronta el problema d'una manera global.

Esqueles a Catalunya
Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ L'infern existeix

En referència a un article de mossèn Jaume Reixach (*Avui*, 7 d'abril, en el qual demanava «que l'Església aclarís —d'una vegada per sempre— que l'infern no existeix») i també a dues cartes que han aparegut recentment en aquell diari (*Avui*, 17 i 18 d'abril) sobre el mateix tema, voldria fer-hi, si m'és permès, algunes puntualitzacions:

Primera: l'Església catòlica no pot, ni podrà, dir mai que l'infern no existeix, per la senzilla raó que es tracta d'una revelació del mateix Jesucrist (Mt 25,31-46). Per això, ella, fidel a aquest ensenyament, diu clarament en el seu últim Catecisme oficial, any 1992, n. 1035: «L'ensenyament de l'Església afirma l'existència de l'infern i la seva eternitat.» Per tant, que ningú no es faci il·lusions pensant que això algun dia podrà canviar.

Segona: es pot entendre perfectament que la *gehenna* i el *foc de l'infern* són una metàfora, però una metàfora que no ens remet a cap realitat agradable, sinó a l'inrevés.

Tercera: el Sant Pare no ha dit mai que l'infern no existeix, sinó tot al contrari; i tampoc no va negar que es tractés d'un *lloc* (en aquella famosa frase, tan mal interpretada) sinó que va dir: «L'Església quan parla de l'infern, més que parlar d'un *lloc*, parla d'un *estat*.» De totes maneres, és inútil discutir si l'infern és un *lloc* o un *estat*, ja que, al qui li toqui *estar* patint eternament, no sé si li aportarà gaire consol saber que no és en un *lloc* sinó en un *estat*.

Quarta: sóc conscient del mal que s'hagi pogut fer i es pugui anar fent (risc

que, malauradament, no podem evitar mai del tot) per no parlar adequadament de l'infern i de tot el que afecta aquest tema; i comprenc que més d'un pugui sentir la temptació de demanar danys i perjudicis a l'Església pel terror psicològic que ha pogut viure com a conseqüència d'això; però, és infinitament més greu que molts, o alguns, vagin a parar a l'infern perquè ningú no els hagi advertit de la seva existència; i no vull arribar a imaginar el que podria passar a l'infern si els condemnats es decidissin a exigir danys i perjudicis als d'allí presents, que tenint l'obligació de prevenir-los d'aquest possible desastre, no ho van fer, raó per la qual s'han trobat en aquesta situació terrible i desgraciada.

En resum, l'Església catòlica afirma i afirmarà sempre que l'infern existeix i que és horrorós i etern. L'infern és la prova que Déu, malgrat li pesi profundament, respecta i es pren seriosament la nostra llibertat. Quina responsabilitat tan gran, la nostra! Demanem a Déu que no hàgim de comprovar l'existència de l'infern per pròpia experiència. Això sí que fóra realment aterridor.

AGUSTÍ MIARNAU
Barcelona

□ Una anècdota per no dormir

Recomanaria a les persones cristianes molt sensibles que deixessin de lle-

gir aquestes línies perquè els pot venir un infart i, francament, jo no en voldria ser responsable.

Més que una anècdota és un fet real. La persona que me l'ha explicat és ben formada cristianament i és per això que una mare jove l'anà a trobar per demanar-li senzillament si li volia ensenyar a senyar-se.

De fet el que volia aprendre, sembla, era persignar-se perquè de senyar-se més o menys ja en devia saber per poc aficionada que fos al futbol, atès que els jugadors, quan entren al camp, s'atipen de fer creus, més aviat de manera barroera. És que m'han demanat per fer catecisme a nens i nenes de la primera comunió, li digué, i em trobo que jo no sé senyar-me.

I la cosa no quedà aquí. A més, veig, li continuà dient, que els hauré de parlar de la resurrecció de «Déu» i malament ho puc fer si jo no crec que ressuscités.

Fort, oi? Però jo encara trobo més fort que el responsable de la catequesi pugui arribar a escollir una persona així, que com a tal pot ser excel·lent, no en dubtem un sol instant, però que com a catequista farà, o està fent, més mal que la pedregada i més quan els perjudicats són uns nens i unes nenes que per primera vegada senten parlar de Déu.

I el més trist del cas és que d'anècdotes com aquesta, ocorregudes en algunes parròquies, en conec més d'una. Però no les explico perquè necessitaria molt d'espai i a més no vull posar de més mal humor els qui em llegeixen.

RICARD GUANTER
L'Escala

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Baptisme i salvació

—Li escric des de Mèxic i voldria consultar-li un dubte. L'Església està formada per les ànimes que són al purgatori, les que tenen la gràcia de ser al Cel i les que encara estan sotmeses a la prova, aquí a la terra. Aquestes darreres, som tots els vius, o només els batejats en la fe catòlica? Com s'han d'interpretar aquestes paraules de l'evangel·li: «Aquell que creu i rep el baptisme, se salvarà; aquell que no creu, es condemnarà»? Què hem de dir dels no batejats? No som tots fills de Déu?

—La porta ordinària d'entrada a l'Església és la fe i el Baptisme. Cal néixer de nou per entrar al Regne de Déu. Formen part de l'Església els que han rebut el Baptisme vàlid. Això no impedeix que les persones que sense culpa pròpia desconeguin Crist (únic Salvador) i la seva Església, puguin rebre per camins desconeguts (tot i que misteriosament amb l'Església com a mitjancera) la salvació de Déu. Si tots els homes formessin part de l'Església el Baptisme seria un sagrament inútil. Per als qui no formen part de l'Església (en la meua opinió teològica), aquesta incorporació salvífica es produiria poc abans de la mort. És una opinió contrària a la fe dels que afirmen que l'Església és simplement la porció de la humanitat que és conscient de la seva cristificació. Ser cristià no és una qüestió de simple consciència sinó de realitat clarament diferenciada del que no és cristià. Li recomano la lectura de la instrucció *Dominus Iesus* de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. El fragment de l'evangel·li de sant Marc que vostè em cita cal situar-lo en el context del mandat missional de Crist als seus deixebles: Aneu per tot el món i anuncieu l'Evangel·li. Els qui rebin aquest anunci i el rebutgin culpablement s'autoexclouen de la salvació.

Quant al tema de si tots som fills de Déu cal fer la consideració següent: «fill de Déu» es diu anàlogament. Tots els homes, com a criatures cridades a la filiació divina en Crist, ens podem anomenar fills de Déu en un sentit general; els batejats que han rebut la filiació i la participació en la natura divina, poden anomenar-se fills de Déu amb molta més propietat; Jesús és Fill de Déu per naturalesa. Cal insistir en el realisme sacramental: el Baptisme ens incorpora realment a Crist i ens fa fills en el Fill; ens allibera del pecat original i ens incorpora a l'Església. Són raons molt vàlides i poderoses perquè els pares cristians bategin com més aviat millor els seus fills i no retardin inútilment aquest gran bé per a la seva descendència. Una darrera observació: no només formen part de l'Església els batejats en l'Església catòlica, sinó també els que ho estan per l'Església ortodoxa i en les confessions cristianes que tenen veritable Baptisme.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Hi ha o no hi ha vocacions a l'Església?

Des del camp dels enemics de l'Església en força ocasions, i des de dins del nostre món eclesial, hem sentit dir i hem repetit fins a la sacietat que ja no hi ha vocacions, que els nostres seminaris estan gairebé buits per manca de vocacions i que tot i que els convents femenins encara resisteixen, també se'n ressentien perquè cada cop hi ha menys vocacions per consagrar-se a la vida religiosa.

I això, dit i viscut així, és un error; simplement no és cert. És clar que hi ha vocacions. I moltes! Cada dia més, pel deure que exigeix l'anunci de l'Evangel·li i per la necessitat de servir amb la caritat els més necessitats, cosa que s'incrementa amb el temps i les circumstàncies d'urgència especial i absoluta que pateix l'home del nostre temps.

On és l'error? On ens equivoquem?

La vocació hi és, és real i actual com ho ha estat tota la vida. Perquè la vocació no és un desig de l'home, una disposició voluntària de les persones de bona voluntat per servir l'Església, sinó, a l'inrevés, una inspiració, una crida de Déu que ens convida a prendre algun estat concret i una postura determinada davant la vida, en especial per destinar-ho a una obra particular. És Déu qui crida i aquesta crida és la que constitueix la vocació en si. Per descomptat, naturalment, que hi ha vocacions en l'Església d'avui. I moltes! És lògic que hi siguin, aquestes vocacions, ja que cada dia són més i més urgents les

necessitats dels homes en tots els nivells.

Davant les diferències abismals que està creant la globalització —aquest esguerro econòmic que fa més rics els països que ja ho eren i més pobres els que ja no tenien on caure morts—, les vocacions, les crides de Déu, tenen sentit. En l'origen i en l'essència de la vocació hi ha implícita la mà de Déu en forma d'elecció. Es tracta d'una invitació personal feta a consciència de determinades persones. Amb una missió i una finalitat, vista una necessitat. El problema no rau en les crides; el problema és que els homes convidats no hi responen; hi donen l'esquena, prefereixen altres maneres de vida. Potser perquè respondre afirmativament a la crida que suposa una vocació comporta, inevitablement, un canvi radical en la pròpia existència, cosa que també exigeix modificacions de conducta, de pensaments i desitjos i fins i tot d'inclinacions del propi cor. Això és el que fa que acceptar lliurement el que suposa aquesta metamorfosi porti a la felicitat. Aquí apareix la generositat de Déu. I com apareix!

Allò que personalment representa i val la vocació i la conseqüent resposta individual, pot aplicar-se igualment a la vocació cristiana en general, base de l'Església catòlica, comunitat dels cridats. I fins i tot cobrarà sentit ple allò que «l'Església no és un museu de sants, sinó més aviat un hospital per a malalts», ja que no tot el qui ha dit sí a Déu en la seva vida és perfecte, sinó que només té el desig que li arribi la perfecció que Ell és.

ANTONIO ARIAS CRESPO
Barcelona

El sentit pasqual de la Unció dels malalts (i 3)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Els malalts i la Pasqua de Crist

El Ritual de la Unció dels malalts abunda en referències a la mort i a la resurrecció de Crist. Són textos que expressen molt bé el sentit pasqual d'aquest sacrament. Heus aquí alguns d'aquests textos:

«Forma part del mateix pla de la divina Providència que l'home lluiti virilment contra qualsevol malaltia i cerqui amb tot l'interès el bé de la salut, a fi de poder complir la seva missió en la societat i en l'Església, per tal que estigui sempre disposat a completar el que falta a la passió de Crist per a la salvació del món, mentre espera l'alliberament de tota la creació en la glòria dels fills de Déu.

»D'altra part, els malalts en l'Església tenen la missió de recordar, amb llur testimoni, als qui tenen salut, que no perdin de vista les coses essencials i eternes, i fer comprendre que el misteri de la mort i resurrecció de Crist és el qui redimeix la nostra vida mortal» (Ritual, n. 3).

«En aquest servei d'alleujament (propi del sacrament de la Unció) hi tenen una part molt important els familiars del malalt o aquells que per qualsevol motiu en tenen cura. Ell són els qui principalment han d'enfortir els malalts amb paraules de fe i amb l'oració comunitària, han d'encomanar-los al Senyor pacient i glorificat, encara més, exhortar-los que associant-se espontàniament a la passió i mort de Crist contribueixin al bé del poble de Déu» (Ritual n. 34).

«Procurin (els ministres) sobretot en l'administració dels sacraments aixecar l'esperança i animar la fe dels presents en Crist pacient i glorificat, de manera que manifestant l'amor de la Mare Església i portant el consol de la fe, alleugin els creients i invitin els altres a pensar en les coses eternes» (Ritual, n. 35).

La celebració del sacrament

El sacrament de la Unció dels malalts

admet una notable multiplicitat de formes de celebració, no pas en el seu signe fonamental, sinó a causa de la diversitat de situacions dels malalts.

Hi ha, en efecte, els malalts que amb plena consciència de la seva situació demanen ésser ungits. És la situació que podríem considerar com a millor. Possiblement en aquests casos el malalt podrà ésser ungit altra vegada en el moment en què s'agreuja la malaltia. El sacrament de la presència de Crist ressuscitat atorgant la gràcia de l'Esperit Sant al malalt que el rep amb fe i amor s'acompleix en tota la seva veritat. Això pot donar-se també en celebracions amb molts malalts (en pelegrinatges, en hospitals, residències, etc.) quan s'ha fet una catequesi adient, i es respira la fe cristiana.

Algunes vegades, el malalt està inconscient, o ha entrat en l'agonia. Si això succeeix perquè no s'ha volgut demanar la presència del ministre quan el malalt era conscient encara, la celebració del sacrament és també autèntica,

però els responsables que això hagi estat així haurien de reconèixer que no és aquesta la manera cristiana d'ajudar els malalts. Es pot donar la Unció «a aquells malalts que, havent perdut el coneixement o l'ús de la raó, hom pot suposar raonablement que l'haurien demanat, com a creients que són, si tinguessin l'ús de les seves facultats mentals. Un prevendre cridat a un malalt que ja és mort, ha d'encomanar-lo a Déu, perquè li perdoni els pecats i l'admeti al seu Regne; no ha d'administrar-li la santa Unció» (Ritual n. 14-15).

Hi ha celebracions en les quals el malalt està rodejat de la família, o dels amics, o de la comunitat religiosa. Són celebracions en les quals la pregària de la fe, acompanyant els gestos sacramentals, adquireix un relleu especial. En canvi, altres vegades, el ministre i el malalt són els únics presents. També aleshores s'acompleix el sacrament de l'Església, perquè els sacraments són sempre de Crist i de l'Església.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer el 1247 a Laviano, Itàlia
- ☐ Es va fer terciària franciscana després d'enviudar
- ☐ Va dur una vida molt austera i totalment destinada als desvalguts
- ☐ Va morir el 1297 a Cortona
- ☐ Canonitzada el 1728 pel papa Benet XIII

Santa Margarida de Cortona era filla de pagesos pobres, i a més tot sembla indicar que no va tenir una infància gaire afortunada: va perdre la mare als sis anys i, com si es tractés d'un conte de fades, son pare es va tornar a casar amb una dona que tractava la filla amb poca consideració. Quan la situació es feia insuportable Margarida es refugiava a casa d'una coneguda que per fer-li oblidar la dura realitat li llegia llibres de cavalleries. Aquestes lectures d'un món molt més perfecte l'extasiaven, i no feia més que somiar amb un cavaller de novel·la que la rescatés de la seva miserable existència. I, coses de la vida, als setze anys va conèixer un noi que venia de les croades, que era ric i que, a més, l'estimava. Era el cavaller que tant havia somiat, i s'hi va acabar casant. El matrimoni la va alliberar del mal ambient de casa, la va ascendir socialment, cosa poc freqüent llavors, i finalment li va proporcionar un fill. I amb el temps ella va aconseguir veure el seu marit

Santa Margarida de Cortona

no com un cavaller novel·lesc, sinó com el que era, l'home que l'estimava. Margarida, doncs, es podia considerar ben afortunada.

Però aquesta felicitat, ja es veia a venir, no podia durar gaire. Nou anys després d'haver-se casat el marit resulta mort en una emboscada. Aquest fet trasbalsa del tot l'ànima de Margarida, que es veu abocada a una crisi personal en què es planteja el sentit de la seva vida. Al cap de poc temps decideix entrar a l'orde de sant Francesc com a terciària, no sense abans haver assegurat l'educació del seu fill. Com a religiosa la nostra santa enceta una nova etapa: obre hospitals —amb els diners que havia heretat del marit—, assisteix els pobres, reconstrueix una església i fins i tot reprova l'actitud poc cristiana i obertament guerrera del bisbe de Cortona. Aquesta incessant activitat només té una explicació: per fi havia trobat algú de debò en qui abocar tot el seu amor cortès: Déu mateix.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

MAIG

12. Diumenge

L'Ascensió del Senyor (S) Blanc. Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Mateu 28, 16-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nereu i Aquileu, mrs.; Domènec de la Calzada; beat, Francesc de Siena, prev.; Santes, Electra, mr.

Festa Major: a l'Albagés, Cassà de la Selva, Castellolí, Castellserà, Monfblanc, Serinyà i Vallfogona de Balaguer.

13. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de Fàtima. Sants, Pere Regalat, rel.; Muci, prev. i mr.; Miquel de Garikoitz, prev. i fund.; Santes, Maria-Dominica Mazzarello, vg. y fund.

14. Dimarts

Sant Maties (F) Vermell. Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maties, apòstol; Pasqual I, p.; Santes, Gemma Galgani, vg.

Festa Major: a Tàrraga.

15. Dimecres

Sant Isidre (MO) Blanc. Lectures: Fets 20,28-38 / Salm 67 / Joan 17,11b-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Torquat, b. i mr.; Eufraasi, b. i mr.; Santes, Joana de Lestonnac, rel. i fund.

Festa Major: a Bolvir, Cabanes d'Empordà, Castellví de Rosanes, Cervià de les Garrigues, la Figuera, Gimènells i el Pla de la Font, Guils de Cerdanya, Juncosa, Llardecans, Marzà, Ordis, Sant Miquel de Fluvià, la Vall de Bianya, Vilanant i Viver i Serrateix.

16. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honorat, b.; Joan Nepomucè, prev. i mr.; Simó Stock, prev.; Germer, b.; Santes Margarida de Cortona, religiosa.

17. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 25,13b-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19. Si es vol: *Sant Pasqual Bailón (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Restituta, vg.

Festa Major: a Mollerussa.

18. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25. Si es vol: *Sant Joan I (MLI) Vermell.*TARRAGONA: *Sant Pròsper (MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix de Cantalici, rel.; beat Joan Gilbert, rel.; Santes, Rafaela-Maria Porras, rel. i fund.

Festa Major: a Belcaire d'Urgell, el Milà i la Vilella Baixa.

Lectures bíbliques

Ascensió del Senyor

Lectura primera

Ac 1,1-11

R. Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.*S'enlairà davant d'ells*

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel?». Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins els límits més llunyans de la terra».

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel».

Salm responsorial

46

Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis de tot el món.

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. **R.**

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. **R.**

Segona lectura

Ef 1,17-23

El féu seure a la seva dreta dalt del cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Al·leluia

Mt 28,19-20

*Aneu a convertir tots els pobles;
jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi
del món.*

Evangeli

Mt 28,16-20

*Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la
terra*

Acaba l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món».

Vic

diòcesis

Plaga de tèrmits al convent de Santa Clara

■ Les dominiques fan una crida pública per recaptar els 36.000 euros necessaris per a la reparació

MANRESA.— El convent de Sant Clara de Manresa ha fet una crida pública per recaptar fons per a la reparació de l'edifici, després que fa unes setmanes es va descobrir que una plaga de tèrmits havia causat perjudicis a la teulada del cor alt de l'església.

Els diners que es calcula que fan falta per procedir a la reparació són 36.000 euros (sis milions de pessetes). Per recaptar els recursos necessaris per poder iniciar les obres, la comunitat ha obert un número de compte corrent: 2041-0063-39-0040009635.

La sotateulada del cor alt de l'església, de bigues de fusta, està menjat pels tèrmits fins al punt que l'esquelet de fusta ha cedit i ha caigut sobre les voltes de la rajola. Tot i que el cor alt va ser apuntalat, es creu, pel pes que ha d'aguantar la cúpula, que pot caure en qualsevol moment. Els constructors que s'han fet càrrec de la situació s'han vist obligats a impedir el pas a aquesta part del convent, situat sobre el cor baix, lloc on les monges fan les seves activitats de recolliment i d'oració. La

priora, sor Maria Pilar Eguíluz, ha explicat que «a la part central de l'església no hi ha perill perquè la volta és de pedra massissa».

La plaga de tèrmits i els efectes que han causat a la teulada de l'església van ser descoberts arran d'una esquerda per on entrava la humitat. Ara es tem per la possibilitat que s'encomani a altres parts de l'edifici encara no afectades. Amb tot, aquesta no és la primera vegada que es descobreixen tèrmits al convent. Segons sor Maria Pilar Eguíluz, «habitualment tractàvem els que sortien a prop de la infermeria, mentre que curiosament aquest any en aquell sector no n'hi ha ni rastre».

El convent de Santa Clara, que cada segon dissabte de mes convoca una vetllà de pregària, està situat al sector de la Divina Pastora de Manresa. També és un lloc de celebració de trobades interreligioses. Actualment, la comunitat està formada per nou monges dominiques de vida contemplativa que reben alguns ingressos del seu treball, que consisteix a cosir roba per a un centre hospitalari.

Aquests dies se celebra el quart centenari de l'arribada de les monges dominiques al convent manresà. Ante-

La plaga ha perjudicat la teulada del cor alt de l'església.

riorment, del 1322 al 1599, havia estat habitat per les monges contemplatives clarisses, que van retirar-se per manca de vocacions.

Fàtima Alemany

BARCELONA

IX Trobada d'Escolans a la Conreria

LA CONRERIA.— El dissabte 20 d'abril el Seminari Menor de Barcelona va convocar tots els escolans de la diòcesi en la IX Trobada d'Escolans. El lloc escollit fou la casa de la Conreria, antic edifici del Seminari Menor i actualment casa de colònies de la Fundació Pere Tarrés.

La jornada va començar a les deu del matí amb la presència d'un gran nombre d'escolans, uns 170 aproximadament, acompanyats de pares, religiosos i mossens. A la sala d'actes de la casa es va donar la benvinguda a tots els assistents i seguidament va tenir lloc una petita representació per introduir el tema de la jornada. El P. Brown, el conegut personatge de Chesterton, apareixia tot demanant ajut per a la seva parròquia, ja que ell havia d'anar a resoldre un important cas de robatori. De seguida, dos companys sacerdots li organitzaven l'Operació Escolans tot creant una acadèmia de formació per instruir els nois i noies en l'ofici d'escolà. Aleshores tots els grups van començar un joc amb diverses proves on els nois a més d'aprendre coses sobre l'Eucaristia també s'ho passaven d'allò més bé.

En acabar l'activitat tots retornaven al saló d'actes on el P. Brown, després d'explicar la seva aventura, començava a recollir els fruits de l'Acadèmia i a entregar els premis als guanyadors. Tothom va rebre un diploma consistent en un text de pregària. Arribat el moment de dir el grup guanyador

els nervis es notaven en tots els escolans i finalment es va pronunciar el nom del grup vencedor que, pujant d'una manera entusiasta a l'escenari, va llegir un manifest sobre com havia de ser un escolà: responsable, atent, generós, etc.

Acabada aquesta representació es va procurar crear un ambient de tranquil·litat per fer l'acte central del dia: la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona

L'acte central del dia va ser l'Eucaristia, presidida pel bisbe Sáiz.

Mons. Josep Àngel Sáiz i concelebrada per un bon nombre de preveres i diaques. En l'homília, el bisbe va agrair als escolans la tasca que fan a les seves parròquies i va recordar la seva vocació; ell va ser escolà i després va entrar al Seminari Menor, en aquell mateix indret. Amb un cant a la Mare de Déu va concloure la celebració, que va do-

nar pas a l'esperat dinar.

A la tarda va tenir lloc l'animació dirigida per Pau Tarruell, que a través de danses i cants va contribuir a crear un clima festiu i a donar diversos missatges amb contingut cristià als escolans. Finalment, l'*Hora dels adéus* va posar fi a la jornada. Eren les cinc de la tarda.

En marxar els escolans cap als seus llocs d'origen, tothom agràia la jornada celebrada, amb el dia que havia

acompanyat. A la cara dels seminaristes menors —ajudats per alguns seminaristes majors— es dibuixaven els trets del cansament acumulat pel treball realitzat i l'èxit assolit un any més. I ara el Seminari Menor ja espera poder celebrar el pròxim any el desè aniversari de la primera trobada d'escolans. (Iban Salvador, seminarista)

El centre d'acollida Assís fa un any

BARCELONA.— S'ha celebrat el primer aniversari del centre d'acollida Assís, una iniciativa d'un grup de laics relacionats amb la comunitat benedictina de Sant Pere de les Puel·les que tenien el desig d'atendre les persones en precarietat material del districte de Sarrià-Les Corts. El projecte ha estat possible gràcies a la cooperació de les Germanes Franciscanes de la Nativitat de la Mare de Déu, que van acceptar que la nova associació disposés dels locals que tenen al carrer Tres Reis.

Assís ha atès en aquest primer any de vida unes 800 persones, i actualment es comença a trobar desbordat per la quantitat d'usuaris que s'hi apropen. Els serveis que ofereix són l'esmorzar diari, amb noranta coberts cada vegada, la possibilitat d'higiene personal, robar, o atenció personal per orientar casos concrets cap a serveis que puguin solucionar les situacions més problemàtiques.

Una de les ofertes més innovadores és la possibilitat de tenir una adreça de correu postal o telefònica perquè les persones sense domicili fix puguin ser contactades per la família, serveis d'assistència social i de recerca laboral. En un primer moment el 60% dels usuaris eren immigrants, sobretot dels països de l'Est d'Europa, però en l'actualitat el percentatge s'ha reduït a la meitat. Entre els espanyols, sovint es tracta de persones amb discapacitats o problemàtiques personals que els impedeixen una inserció social normal.

El centre d'acollida funciona gràcies a un equip d'uns seixanta voluntaris que asseguren cada dia la permanència de 8.30 h a 12 h per atendre el públic, més la neteja de roba i secretaria a la tarda. L'associació, amb reconeixement eclesiàstic i civil, està promoguda per l'arxiprestat de Sarrià-Les Corts i se sosté econòmicament per les aportacions de comunitats parroquials i de particulars. Hi ha el projecte d'agermanar-se amb altres entitats similars de la ciutat per coordinar els serveis comuns o complementaris. (G.F.)

Barcelona

III Jornades Confreres de la diòcesi

■ Anunci del I Congrés Català de Germandats i Confraries de Setmana Santa

BARCELONA.— Els dies 20 i 21 d'abril es van celebrar a Barcelona les III Jornades Confreres organitzades pel Consell General de Germandats i Confraries de la diòcesi de Barcelona. Hi van acudir prop d'una vintena de germandats de la diòcesi, a més de confraries pertanyents a les ciutats de Tarragona,

Girona i Reus. Les Jornades van començar amb una pregària dirigida pel delegat diocesà per a Germandats i Confraries, Mn. Gregorio Manso, a la qual van seguir la salutació i benvinguda per part del president del Consell General de Germandats i Confraries, Albert Sanahuja.

Les jornades tenien com a primer acte una xerrada informativa a càrrec del cardenal Ricard M. Carles, que s'inscriu dins del cicle de formació que ha dissenyat el Consell General per als membres de les confraries. El cardenal Carles va basar la seva intervenció en Jesucrist com a eix central de l'Església, i va subratllar de manera especial el paper que poden fer les germandats per provocar punts de trobada entre els seus membres i simpatitzants amb la figura de Crist.

Un cop acabada la xerrada, es va resar el *Regina Coeli*, i es va procedir a un breu descans que va servir de preàmbul al debat posterior. Les confraries van plantejar de manera distesa les seves inquietuds al

cardenal, fins i tot alguns dels participants van arribar a exposar les seves pròpies vivències.

Després d'un dinar de germanor a l'hotel Rialto, es va passar a la sessió vespertina, que va començar amb la conferència que va pronunciar Fermín Labarga García, delegat diocesà de Germandats i Confraries de la diòcesi de Calahorra-La Calzada-Logronyo, i doctor per la Universitat de Navarra en Història de l'Església. L'il·lustre ponent va centrar la seva conferència en els orígens de les confraries a l'edat mitjana, i va desglossar detalladament els motius pels quals es formen cadascun dels grups de confraries que avui coneixem. Labarga va destacar especialment les con-

La presentació del I Congrés Català de Germandats i Confraries marca una fita dins de la història de les germandats a Catalunya.

fraries gremials, ja que, precisament enguany, se celebra a la diòcesi de Barcelona el vuitè centenari de la Germania de Sant Marc, patró del gremi dels mestres sabaters. El mateix Fermín Labarga, en acabar la seva ponència i després d'un descans, va presentar la XV Trobada Nacional de Germandats i Confraries, que se celebrarà a Calahorra, els dies 27, 28 i 29 de setembre del 2002. La trobada tindrà un caràcter monogràfic i estarà dedicada als mitjans de comunicació.

Novetats d'enguany

Com a novetat d'enguany es va presentar una Setmana Santa no pertanyent a la diòcesi. Per obrir aquest cicle es va triar la Setmana Santa de Tarragona, que va ser presentada pel president de l'Agrupació d'Associacions de la Setmana Santa de Tarragona, Mn. Ignasi Boada. Després d'una breu introducció, va passar a presentar una col·lecció de cent diapositives, en les quals va quedar reflectit l'ahir i l'avui de la Setmana Santa tarraconense.

El plat fort d'aquesta jornada, però, es va reservar per al final. I aquest va ser l'anunci i la presentació del I Congrés Català de Germandats i Confraries de Setmana Santa, que sota el lema «Coneguem-nos» i amb el suport de l'arquebisbat de Tarragona i de l'Ajuntament, s'ha convocat per als dies 7, 8 i 9 de març del 2003.

Aquesta convocatòria marca una fita dins de la història recent de les germandats a Catalunya.

Va tancar la jornada del dissabte una conferència sobre música i confraries, a càrrec d'Ignacio Díaz Vela, president de l'Associació Almenara, que detalladament va fer un repàs als diferents estils musicals relacionats amb les confraries, ja siguin instrumentals o vocals.

La jornada del diumenge es va obrir amb la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Jaume, presidida per Mn. Fermín Labarga, i cantada pel cor de la germania del Rocío de Barcelona. Les jornades es van acabar amb una visita guiada al Museu Marès de Barcelona.

Per part del Consell General de Germandats i Confraries, s'ha valorat molt positivament la participació en aquestes jornades de les diferents confraries i el gran ambient d'agermanament que hi ha hagut entre elles. Els organitzadors ja pensen en el proper any, en el qual esperen poder comptar amb representants de totes les diòcesis de Catalunya.

Manuel Zamora Negrillo

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Hostal del Lledoner

Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor
Corró, 275 — 08400 Granollers
Tel.: 938 499 259 — Fax: 938 499 266

L'Hostal del Lledoner de Granollers vol oferir un espai de pau, d'acollida i de fraternitat a totes les persones que necessitin trobar-se amb elles mateixes, amb Déu i amb els germans. La casa està oberta al poble, a la comunitat cristiana, a parròquies, col·legis, grups de pregària, de reflexió, de descans, de recessos, de jornades de treball i de convivències. Així, disposa de disset habitacions (per a 24 persones), capella, menjador, sala de conferències, sala reunions, terrassa i zona enjardinada.

LLEENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIÖSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Via Crucis a la parròquia dels Àngels

Referent a la informació apareguda a *Catalunya Cristiana*, núm. 1.177, cal afegir que el bisbe auxiliar de Barcelona Josep Àngel Sáiz va presidir el Divendres Sant el Via Crucis de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels i després va desplaçar-se a la parròquia de Sant Ramon de Penyaafort, on va impartir la

benedicció als fidels que havien participat també en el Via Crucis d'aquesta parròquia i que es trobaven en el moment de l'adoració de la Creu. Tal com ja s'havia dit, el Via Crucis per la Rambla Catalunya i organitzat per les dues parròquies va ser suspès per la intensa pluja que queia.

Catalunya

Nou provincial dels salesians

■ El P. Joan Codina i Giol substitueix el P. Domènec Valls

BARCELONA.— El P. Joan Codina i Giol ha estat nomenat provincial dels salesians de Catalunya, tot just acabat el capítol general que es va celebrar a Roma i en el qual ell participava com a delegat provincial. Substitueix el P. Domènec Valls. El P. Joan Codina va néixer a la Cellera de Ter (La Selva), a Can Vinyes, l'any 1948. Va professar com a salesià l'any 1965, i va ser ordenat de sacerdot a Ripoll l'any 1978.

El P. Joan Codina ha portat la seva activitat educativa i pastoral al seminari menor salesià de Girona; després al col·legi de Mataró i al barri de la Llàntia. A Ripoll va estar-hi 15 anys entre els infants, adolescents i joves que hi acudien del Ripollès i comarques veïnes per rebre educació primària i formació professional. També aquí va començar a treballar com a consiliari de la JOC, tasca que ha exercit fins ara.

Els últims anys ha viscut al barri de la Mina (Sant Adrià de Besòs) com a vicari de la parròquia de la Mare de Déu de les Neus i més tard com a rector i també formant part de l'equip animador d'obres socials. Durant aquest període va exercir com a mestre a l'escola Sant Domènec Savio de Badalona i a l'Institut de Formació Professional de la Mina. L'any passat va ser nomenat director titular de l'obra salesiana de Sabadell, que comprèn escola, parròquia i activitats d'educació en el lleure.

Els salesians de la província sota l'advocació Mare de Déu de la Mercè, que comprèn Catalunya, Ciutadella de Menorca, Osca, Montsó (Osca) i Andorra, el varen escollir com a delegat per anar al

capítol general, on va participar fins a finals d'abril. El nou rector major, elegit pel capítol general, el mexicà P. Pasqual Chávez, l'ha designat provincial.

Al servei dels joves, allà on es trobin

Els salesians d'aquesta província tenen una dedicació preferent en la tasca educativa i pastoral en els camps que sant Joan Bosco proposava com a específicament evangelitzadors entre els joves: catequètica, escolar, obres d'educació social, de temps lliure, editorial...

L'activitat escolar i educativa es porta a terme en 14 obres col·legials, entre nens, nenes i adolescents en totes les etapes educatives, així com en els cicles formatius i en la formació professional. També és present en el món universitari amb l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià (EUSS), amb estudis d'Enginyeria Tècnica d'Electricitat i Electrònica, amb l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco i amb el Centre Teològic Salesià de Martí-Codolar, on el nou provincial comparteix alguna matèria teològica.

Aquesta presència salesiana es con-

El P. Joan Codina.

creta també en l'activitat parroquial (11 parròquies, 3 santuaris) amb tots els serveis que impliquen, però de forma especial amb una opció de pastoral juvenil. Moltes de les obres salesianes promouen una gamma variada d'ofertes i serveis juvenils, com ara propostes d'educació en el temps lliure, esplais, cases de colònies i espais de convivència juvenil, potenciant també els grups de fe, oferint llocs de reflexió, de convivència, orientació vocacional i acompanyament juvenil com ara el Casal Don Bosco de Martí-Codolar i altres propostes diferents de participació en accions de voluntariat i de participació en l'ONG.

La proposta educativa arriba també al camp dels matrimonis i adults en escoles de pares, Llars Don Bosco, missió compartida amb els Cooperadors Salesians, els Antics Alumnes que, juntament amb les Filles de Maria Auxiliadora, formen la Família Salesiana.

Les dificultats que en aquests últims anys van plantejant en el món juvenil diverses formes de marginació i la contínua immigració des d'altres països, han provocat que la província també es fes present en els col·lectius de joves en situació de risc per mitjà de Plataformes d'Educació Social, amb Centres Oberts, Unitats d'Educació Compartida, Projectes d'Inserció Laboral, acompanyant el procés educatiu dels joves, acollint nois i noies en pisos, atenent col·lectius

d'immigrants, prestant serveis a mares necessitades com ara el Centre Materno-infantil del barri de la Mina, on ha treballat fins fa poc el P. Joan Codina.

Portar a terme totes aquestes activitats només resulta possible amb el treball constant dels dos centenars de salesians, amb el gran col·lectiu de la Família i del Moviment Juvenil Salesià, els centenars d'educadors que participen de l'esperit i missió de Don Bosco. Són ells els que faran possible que la missió d'animació confiada al P. Codina pugui allargar els braços de don Bosco a aquestes terres i als joves de la nostra societat. (C.C.)

TARRAGONA

Admissió a ordes sagrats d'Ignasi Cabré

EL VENDRELL.— En el marc de la celebració del sagrament de la Confirmació, el divendres 19 d'abril, el seminarista Ignasi Cabré i Mas va ser admès a ordes sagrats a la parròquia del Vendrell. Aquest ritu d'admissió és el pas previ per ser ordenat diaca i prevere.

La celebració va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, en una eucaristia festiva i sobria, en què van assistir la majoria de preveres de l'arxiprestat del Baix Penedès, així com capellans amics d'Ignasi Cabré i els seus familiars.

El seminarista Ignasi Cabré, de Pradell de la

Teixeta (Priorat), acaba enguany els estudis de Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya i és el tercer curs que participa de la pastoral de la parròquia de Sant Salvador del Vendrell. Els diumenges presideix la Litúrgia de la Paraula a l'església de la Mare de Déu dels Àngels del Papiollet (parròquia de Sant Jaume dels Domenys).

L'arquebisbe de Tarragona va valorar el pas fet per Ignasi Cabré i va fer una crida perquè siguin molts els joves que s'engresquin a seguir Jesucrist en el ministeri de prevere, per tal d'animar la vida cristiana de les comunitats i celebrar l'eucaristia cada diumenge. (C.C.)

Pelegrinatge diocesà a Sant Fructuós

TARRAGONA.— Presidit per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, del 21 al 24 de maig tindrà lloc el pelegrinatge diocesà per venerar les relíquies de sant Fructuós a l'abadia que duu el seu nom. El pelegrinatge es farà d'acord amb el següent programa-itinerari. Dia 21, sortida al matí en autocar. Dinar en ruta. Arribada a Rapallo: sopar i allotjament. Dia 22, visita a l'abadia de Sant Fructuós. Visita de Camogli. Sortida en vaixell a l'abadia: visita, eucaristia i esmorzar. Tornada en vaixell a Portofino: visita de la localitat. Tornada a Rapallo. Dia 23, visita de Gènova, tot el dia. Dia 24, sortida de Rapallo a primera hora del matí. Dinar en ruta. Arribada a Tarragona al vespre. Per a inscripcions, truqueu a l'arquebisbat de Tarragona (Mn. Combalia), tel. 977 233 412, dies laborables de 10 a 1 del matí. Places limitades a 40 persones. (C.C.)

Centre d'atenció diürna de Càritas a Montblanc

MONTBLANC.— Càritas arxiprestal de la Conca de Barberà, amb seu a Montblanc, ha posat en marxa un centre d'atenció diürna del qual podran gaudir tots els pobles de la comarca. La creació d'aquest nou servei obeeix a la necessitat creixent d'atenció a les persones grans, donat l'augment de la població més gran de 75 anys que la comarca ha experimentat els darrers anys.

El centre d'atenció diürna que Càritas arxiprestal ha engegat està ubicat al carrer Pla de Baix de Montblanc i donarà servei cada dia, de dilluns a divendres. En aquest mateix local, Càritas ja proporcionava el servei de menjador social, i ara s'han remodelat les instal·lacions per tal de poder atendre les persones grans que viuen soles o en parella i que, a banda de l'edat, han de complir una prescripció mèdica concreta. Els

serveis establerts són: servei de menjador, servei d'àpats a domicili (en cas de mobilitat limitada), servei d'higiene personal, amb dutxa i bugaderia, i servei de control de la medicació. Càritas arxiprestal de la Conca de Barberà ha volgut destacar «la valuosa tasca que desenvolupen els voluntaris en tots els projectes que es realitzen. Sense la seva prestació personal, seria impossible dur endavant totes les activitats». (J.B.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Els joves, convocats a «Néixer D9»

L'Aplec de l'Esperit celebra el seu vintè aniversari

LA SEU D'URGELL.— El proper 19 de maig del 2002 tindrà lloc a la Seu d'Urgell una nova edició de l'Aplec de l'Esperit que es presenta amb el lema «Néixer de nou». «Tot aquell qui és en Crist és una nova criatura; ha passat allò que era vell, tot s'ha tor-

nat nou» (2Co 5,17). Aquest és un punt de trobada dels joves cristians de Catalunya, Balears i Andorra, convocat pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut, que preveu la participació de 5.000 joves a partir de 16 anys.

L'Aplec de l'Esperit s'organitza cada tres anys i les edicions anteriors han tingut lloc al santuari del Miracle, Poblet, Lleida, Manresa, Girona i Vilafranca del Penedès, cadascun amb un estil propi, sempre fidels a les arrels, però amb el comú denominador de crear un espai de festa i comunió, de presència pública i formació.

Al llarg d'aquestes edicions l'Aplec de l'Esperit ha esdevingut un punt i seguit on els joves cabdellen un projecte col·lectiu d'Església: el seguiment de Crist. És la convocària d'una Església coneixedora dels seus límits, però que viu i viu la proximitat de l'Esperit.

L'Aplec de l'Esperit és, però, únicament un punt d'inflexió en el camí de preparació, treball i reflexió contínua que ja s'ha iniciat en els diferents grups de joves, siguin de moviments o de serveis diocesans, de comunitats religioses o integrants de parròquies.

Comissió de l'Aplec de l'Esperit 2002.

Un treball que continuarà també després de la trobada a nivell personal.

«Néixer de nou» ens convida a fer un itinerari de preparació fins a arribar al dia de l'Aplec, el diumenge de Pentecosta.

L'Aplec de l'Esperit de la Seu d'Urgell pretén ser cruïlla de camins, un lloc on la natura, la cultura i la terra, les tradicions i les persones facin possible un espai idoni per aquesta presència pública dels joves i de l'Església.

Ocuparà un gran nombre d'espais públics i privats de la ciutat —com el Parc Olímpic del Segre— i ja s'ha confirmat la col·laboració de diferents organismes públics i empreses privades per tal de fer possible el primer Aplec del mil·lenni.

Un Aplec que preveu també la col·laboració de centenars de voluntaris del nostre bisbat d'Urgell.

Carmen Sorribes & Fito

Mn. Pepe Chisvert, delegat episcopal de Joventut d'Urgell i coordinador general de l'Aplec

Fa tres anys que Pepe, un valencià de soca-rel, va arribar com per casualitat, o no, al bisbat d'Urgell. La seva tasca ha estat des d'aleshores encaminada i centrada en la Delegació de Joventut, una passió que no pot, ni vol, amagar i que el delata en el seu parlar il·lusionat i engrescador. Aspecte sempre impecable, igual que tot el treball que fa, signat amb un segell de joventut, modernor i traca valenciana, no va dubtar ni un sol moment a submergir-se en aquesta nova aventura: la preparació d'un nou Aplec que sorgia amb el repte de «Néixer de nou».

«L'Aplec és un punt de trobada que ha de continuar en la missió de l'Església»

Pepe Chisvert.

—Com s'ha organitzat l'Aplec?

—Una trobada d'aquestes característiques, que preveu la participació de més de 5.000 joves, molts voluntaris, animadors, mestres, consiliaris, bisbes i preveres, i tantes altres xifres, necessitava un equip proper geogràficament, un cervell d'operacions que pogués posar-se en contacte periòdicament i de forma fàcil i àgil. És per això que vam formar un equip amb joves del bisbat que van voler comprometre's en aquesta tasca i que cada dilluns, després d'una Eucaristia, ens reuníem a casa per coordinar totes les tasques. Un espai de comunió, reflexió i treball, que ens ha servit també per fer pinya en una amistat sòlida que volem transmetre en cada activitat d'aquesta trobada. Aquest Aplec, tot i estar coordinat des del bisbat d'Urgell, ha repartit el pastís entre tots els bisbats en les diferents activitats del dia (pregària, activitat de matí, xerrada-conferència, Eucaristia, concert...).

—Per què aquest any s'ha ampliat a Andorra?

—No és que s'hagi ampliat a una nova àrea geogràfica, és que el Principat d'Andorra pertany al bisbat d'Urgell, i és per això que en els anteriors aplecs ja hi havien participat joves d'aquest país dels Pirineus.

—Què tindrà aquest Aplec d'especial respecte dels anteriors?

—Aprofitant que aquest és el primer Aplec del segle i del nou mil·lenni, d'aquí el lema

«Néixer de Nou amb Jesucrist», s'ha volgut donar importància a tots els aplecs anteriors, donat que amb aquest celebrarem 20 anys d'Aplec de l'Esperit. És per això que s'ha organitzat una exposició commemorativa i altres esdeveniments.

L'Aplec es digitalitza amb l'edició d'un CD que és fruit d'un somni, unes notes de joia que anhelan ser material d'evangelització. I és fruit també de l'esforç dels Kairoi, 70x7, Xirat i Arass, els quatre grups que han elaborat cançons inèdites que podrem escoltar en primícia durant el concert del dia 19 de maig. L'Aplec es posa també en xarxa a través de la pàgina web oficial, on es pot consultar tota la informació de la trobada, i en contacte telefònic amb tots els participants mitjançant els missatges que s'enviaran als seus mòbils.

I el lloc de l'Aplec també és una novetat, perquè la Seu d'Urgell ens acollirà com anteriorment ho van fer les altres ciutats. Una cruïlla de camins que serà punt d'encontre i punt de difusió, perquè l'Aplec és un punt de trobada que ha de continuar en la missió de l'Església. I què és sinó la Pentecosta?

Donat que a la Seu d'Urgell no existeix una infraestructura que pugui acollir aquesta quantitat de gent, s'instal·laran carpes i serveis diversos a les instal·lacions olímpiques del Parc del Segre. Un entorn natural immillorable que ens ajudarà a gaudir d'una jornada festiva i joiosa. (C.S. & F.)

Els bisbes catalans, a l'Aplec de Manresa.

L'Aplec de Poblet va coincidir amb l'Any Internacional de la Joventut.

Caminar vers la Pentecosta

«Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen. A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins el més profund de Déu» (1Co, 2-9).

Caminem vers la Pentecosta, caminem amb l'Esperit Sant. La joia que ens convida a tots a celebrar i a comunicar la nostra fe, a compartir la nostra vida quotidiana, a parlar, a creure i a viure renovats en clau de Jesucrist, en clau d'esperança.

La Seu d'Urgell, cruïlla de camins, una ciutat en què la natura, la història i els joves com tu, delerosos de «Néixer de nou», ens preparem per a compartir qui som i què volem.

La taula ja la tenim parada, ho hem anat fent durant aquests darrers mesos en el Preaplec. Ara és hora d'entaular-nos i viure la nostra fe.

Tu hi estàs convidat, no pots faltar-hi!

Comissió de l'Aplec

Celebrar la vinguda de l'Esperit

Quatre grups musicals cristians interpreten l'himne i les cançons de l'Aplec en un treball de gran qualitat que celebra la vinguda de l'Esperit Sant. Per a la comissió de l'Aplec de l'Esperit d'enguany, «el CD de l'Aplec és fruit d'un somni. El somni dels joves cristians de Catalunya, de Balears i d'Andorra per néixer de nou. Unes notes de joia que anhelan ser material d'evangelització, i una petita llavor que ha d'arribar a esdevenir un gran arbre de la fe». El CD, del qual s'ha fet una primera edició limitada de 3.000 còpies, ha estat coordinat de manera desinteressada pel grup Kairoi, que hi participa juntament amb 70x7, Arass i Xirat, i ha estat produït per Producciones Assisi de València. Tots els treballs que s'hi poden escoltar són temes inèdits relacionats amb el concepte de «Néixer D9» i amb els materials preparats pel treball preaplec en els diferents grups juvenils. (C.C.)

Vint anys fent bufar l'Esperit

Xavier Morlans, durant la seva actuació al darrer Aplec.

Cercavila pels carrers de Vilafranca.

L'Aplec de l'Esperit és una trobada de joves cristians que convoca el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears. Es fa cada tres anys i sempre el diumenge de Pentecosta. L'Aplec va néixer el 1982, convocat inicialment pel moviment Minyons Escoltes-Guies Sant Jordi de Catalunya i liderat per Genís Samper, que n'era el consiliari general. El lema del primer dels aplecs va ser «Llum al vent del món» i es va fer al santuari del Miracle. Les trobades es feien durant dos dies. En aquell moment comença a agafar cos el col·lectiu de delegats de Pastoral de Joventut de Catalunya i el 1985 els delegats convoquen l'Aplec a Poblet amb el lema «Camins de participació, desenvolupament i pau». En aquell Aplec els delegats de Joventut van presentar les línies mestres de la Proposta de Pastoral de Joventut i la trobada ja va ser liderada per Mn. Josep M. Riba. S'organitzen grups de treball amb diversos temes i un espectacle conduït pel Casal Claret de Barcelona.

El 1988 l'Aplec se celebra a Lleida amb el lema «Una fe, una comunitat, un futur». El continuen convocant els delegats de Joventut, liderats per Josep M. Riba. Es fa una fira d'entitats, un recital de cançons, es treballa amb grups de tertúlia i la vetlla amb la participació del Casal Claret. Es dona a conèixer la proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i

Balears. A Manresa, l'any 1991 l'Aplec ja és organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut (creat el 15 de novembre del 1989) i ja no són els delegats, sinó el Secretariat qui el convoca. El lema va ser «Joves en l'Església, testimonis en el món». A partir d'aquí, l'Aplec ja va ser només trobada d'un dia. Un concert de Kairoi, creador de l'himne d'aquell any, va tancar l'aplec de Manresa. El lema de l'Aplec de Girona, el 1994, va ser «Fes-te a la mar». El llibre de Teodor Suau, *Més important que la meta és el camí*, va servir com a material per treballar l'Aplec.

La convocatòria del Concili Tarraconense el 1995 i el treball que va suposar, va provocar que l'Aplec que s'hauria d'haver celebrat el 1997 es postposés fins a l'any següent. L'Aplec del 1998 a Vilafranca del Penedès, convocat sota el lema «Deixa'l fer», va ser presidit pels bisbes de Catalunya i les Balears i s'hi van convidar diversos representants institucionals i de la societat civil. En el marc de l'Aplec es va fer un relleu de la Proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears. L'himne de l'Aplec va anar a càrrec del grup Xirat.

Aquest 19 de maig del 2002, el bisbat de la Seu d'Urgell i el Secretariat esperen reunir, un cop més, els joves de tot Catalunya, Balears i Andorra, per tal de celebrar l'Aplec d'enguany: «Néixer D9».

Jordi Simon

La primera trobada es va fer al santuari del Miracle.

Solsona

Assemblea de Càritas diocesana

■ Presentats un Programa d'Immigrants i un d'Inserció Laboral per a Joves

CARDONA.— El dissabte 13 d'abril va tenir lloc l'assemblea de Càritas diocesana de Solsona a l'Institut Sant Ramon de Cardona. Hi van assistir el bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria; els delegats de Pastoral de la Salut i de

Mitjans de Comunicació; els arxiprestos; representants de Càritas del bisbat; membres de la Comissió Permanent, i professionals dels diversos programes diocesans dels equips de Càritas. En total, eren unes 110 persones.

Un dels punts tractats va ser l'aprovació de la memòria, de l'estat de comptes i del balanç de situació, amb un actiu i passiu de 113.937,43 euros (18.957.593 ptes.) i una pèrdua de 263,91 € (43.911 ptes.), a 31-12-01.

Després del descans, el bisbe Traserria va fer una exposició del tema *El paper de l'acció social i caritativa a la diòcesi*. Mons. Jaume Traserria va mencionar el Sínode d'Europa, on es va dir que el testimoni de la caritat és entès per tothom, fa visible l'amor de Déu i predispone a escoltar l'Evangeli. La pobresa no minva, malgrat el progrés tècnic, i hem de ser presents com a Església en aquest món per estimar misericordiosament tots els homes.

Les dades de la memòria 2001 manifesten que hi ha cristians que senten una crida especial per dedicar-se i comprometre's amb les persones que pateixen les pobreses. Les funcions de Càritas —que és la institució bàsica de l'acció caritativa i social de la diòcesi, no l'única— són conèixer les necessitats en el propi lloc; compadir-se de les persones que pateixen aquestes necessitats, això vol dir estar a prop i de manera amical, i acompanyar-les perquè puguin trobar el que necessiten.

Aquestes funcions són difícils i molt àmplies donades les moltes pobreses que tenim. Per això cal que hi hagi equips de Càritas que neixen de les mateixes comunitats cristianes. Aquests equips tenen aquestes tasques: ajudar la comunitat cristiana a prendre consciència de la realitat; a despertar-la de la seguretat o vida còmoda dels que no volen veure els que passen necessitat; coordinar-se amb altres Càritas de l'arxiprestat i de la diòcesi; proposar que formin part d'aquests equips gent jove, i ser flux de propostes, estímuls, accions cap a Càritas diocesana alhora que rebre'n també estímuls i ajuda.

Seguidament va tenir lloc un col·loqui on els assistents

S'ha multiplicat per cinc el nombre d'immigrants atesos en Càritas parroquials.

presentaren els seus punts de vista. Després, a la una del migdia i presidida pel bisbe, es va celebrar l'eucaristia a la capella de la Residència d'Avis de Cardona, i a continuació es va dinar al mateix Institut d'Ensenyament de Secundària Sant Ramon. A les quatre de la tarda, va començar la sessió de la tarda amb la presentació de dos programes: el Programa d'Immigrants i el Programa Operatiu.

Miracle Llorens, coordinadora del Programa Immigrants a la diòcesi, va exposar que «podem passar de sentir por davant del fenomen migratori a veure les possibilitats que implica l'entrada de persones d'altres cultures als nostres pobles». Però en els últims anys s'ha multiplicat per cinc el nombre de persones immigrades ateses a les Càritas parroquials en els diferents serveis (acollida, classes de llengua i cultura, suport escolar, beques de treball, assessoria jurídica) i es pateix una pressió perquè els recursos personals i econòmics de les Càritas parroquials no han augmentat proporcionalment. Càritas diocesana aporta, a més de la coordinació, divuit hores setmanals d'una professional de Dret per ajudar en els casos de més complicació jurídica. Però cal que les Càritas parroquials vegin com afronten el repte d'atendre aquest col·lectiu, bé directament augmentant els serveis, bé treballant per implicar-hi les administracions.

Adolf Cid, vocal responsable del Programa per la Inserció Laboral de Joves, explica que els joves a que va dirigit són els que tenen entre 16 i 35 anys i que tenen una situació de risc social. Està finançat en un 45% pel Fons Social Europeu i Càritas ha de posar-hi l'altre 55%, percentatge que en part ja s'aporta amb les accions que algunes Càritas ja fan des de fa temps. El programa es va començar a Càritas diocesana de Solsona el setembre de l'any passat tot contractant una pedagoga amb experiència en el camp de la inserció laboral que va iniciar la prospecció d'usuaris i la coordinació del programa.

Seguidament, Sílvia Vilanova, coordinadora del programa, explica a qui va dirigit i les accions que es poden dur a terme i que per cobrir el 55% del que ha d'aportar Càritas s'ha demanat subvencions a diverses entitats d'estalvi.

El programa, que gestiona Càritas Espanyola, va dirigit als joves que tenen dificultats per entrar al mercat de treball, amb problemàtiques personals i familiars. Les accions que es fan són orientació laboral, formació laboral i inserció laboral.

El programa el fan actualment les Càritas del Berguedà, Cardona, Solsona, Cervera i Tàrraga i per aquest any 2002 es comença amb la implantació d'una xarxa de serveis d'orientació laboral; amb intermediació en ofertes de treball i prospecció d'empreses. A Cardona i a Solsona fan accions de formació laboral en dos pre-tallers. Finalment es va presentar el pressupost de Càritas diocesana per a l'any 2002, que presenta un dèficit d'11.781,02 euros.

Ramon Estany

Inscripcions per al pelegrinatge a Lourdes

SOLSONA.— Les Hospitalitats dels bisbats de Solsona i Vic organitzen un any més el viatge al santuari de Lourdes de França amb malalts i pelegrins. El pelegrinatge, que arriba aquest any a la seva XXXV edició, serà del dia 8 al dia 12 de juny i viatjarà presidit pel bisbe Jaume Traserria. Per rebre més informació i facilitar el lloc d'inscripcions podeu contactar amb les parròquies o bé amb Glòria Padullés al telèfon 973.473.014, abans del dissabte 11 de maig. La inscripció al pelegrinatge inclou els viatges, l'allotjament als hotels de Lourdes i la participació en tots els actes a celebrar al santuari. (R.E.)

2002 AÑO INTERNACIONAL GAUDÍ

2ª edición

Rafael Álvarez Izquierdo

GAUDÍ

ARQUITECTO DE DIOS 1852-1926

GAUDÍ

Arquitecto de Dios (1852-1926)

RAPAEAL ÁLVAREZ

Este libro te permitirá conocer el famoso «secreto» de la vida y de la obra de Gaudí, un personaje universal y «de leyenda» que anó la luz, las formas, los colores, los sonidos y los aromas con que Dios ha construido el mediterráneo

14€

[colección albatros]

FILOSOFÍA DE LA RELIGIÓN

JOAQUÍN FERRER

Análisis del concepto de filosofía de la religión entendida como relación entre el sujeto finito y Dios

15,50€

HISTORIA DE LA FILOSOFÍA I. Filosofía antigua

Carlos Góni Zubietza

HISTORIA DE LA FILOSOFÍA I. Filosofía Antigua

CARLOS GÓNI

ESTÉTICA DE BOLSILLO

PABLO BLANCO

Un acercamiento a las preguntas más frecuentes sobre el arte y la belleza y las diversas teorías que se han elaborado acerca de la estética

9,70€

HISTORIA DE LA FILOSOFÍA III. Filosofía Moderna

MARIANO FAZIO Y DANIEL GAMARRA

HISTORIA DE LA FILOSOFÍA III. Filosofía moderna

Mariano Fazio Daniel Gamarra

13,80€

Ofrecen un amplio panorama y al mismo tiempo sintético de los principales filósofos y corrientes filosóficas de cada época

Ediciones Palabra, S.A. Pº. de la Castellana, 210. 28046 MADRID. 913 50 77 39 y 913 50 77 20 - Fax: 913 59 02 30
e-mail: comercial@edicionespalabra.es www.edicionespalabra.es

Tortosa

Els seminaristes visiten les comunitats de vida contemplativa

■ Amb motiu del cinquantè aniversari del nou edifici del Seminari diocesà

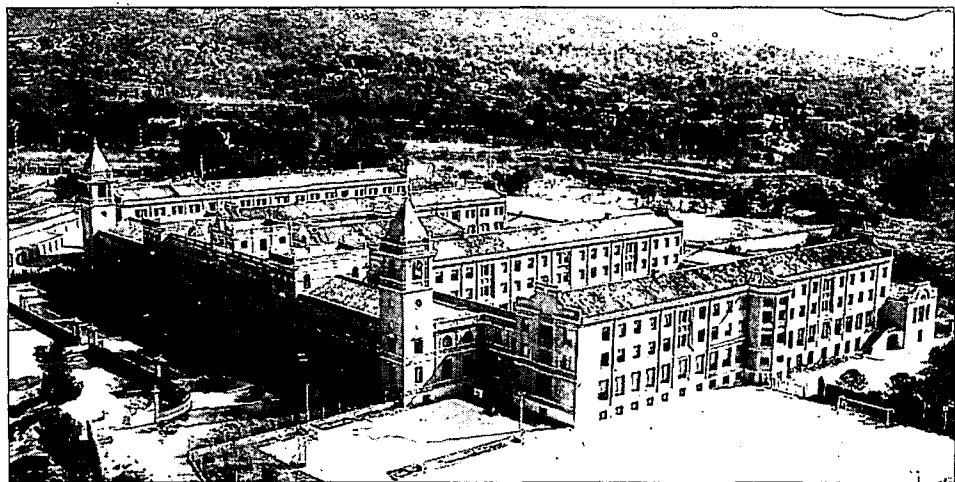
TORTOSA.— Durant aquest curs, els seminaristes amb els formadors han visitat les onze comunitats de religioses de vida contemplativa que hi ha a la diòcesi de Tortosa, dins de les activitats programades amb motiu de la celebració del cinquantè aniversari del nou edifici del Seminari diocesà de Tortosa.

Dins les celebracions del cinquantè aniversari va tenir lloc una Jornada Diocesana en la qual van participar gent de totes les parròquies de la diòcesi, com també religiosos i religioses de vida activa. Les religioses de vida contemplativa, en raó de la seva clausura, no van poder participar-hi. Per aquest motiu, des del Seminari diocesà es va decidir de visitar-les, ja que és un sector de la nostra Església diocesana molt estimat però a la vegada molt desconegut i no sempre valorat com cal.

Abans de començar la Quaresma van visitar, el dia 9 de gener, les Concepcionistes Franciscanes de Tortosa; el dia 14 de gener, les Clarisses de Tortosa; el dia 24 de gener, les Mínimes de Sant Francesc de Paula de Móra d'Ebre; el dia 28 de gener,

les Carmelites Descalces d'Amposta; el dia 5 de febrer, les Carmelites Descalces de Jesús; el dia 7 de febrer, les Trinitàries de Càlig. Durant la Quaresma van visitar, el dia 2 de març, les Agustines d'Uldecona, dins la Campanya Vocacional realitzada a Uldecona. Durant la Pasqua van continuar el dia 15 d'abril amb les Concepcionistes Franciscanes de Benicarló; el dia 18, amb les Cartoixanes de la Pobla de Benifassà, i van acabar el dia 22 d'abril amb les Clarisses de la Divina Providència de Vinaròs.

La visita consistia a participar plegats, la comunitat contemplativa i la comunitat del Seminari, de l'Eucaristia i després d'un diàleg amb tota la comunitat, on se'ls va lliurar el llibre commemoratiu *El Semi-*

La visita es va emmarcar en el cinquantè aniversari de l'edifici del Seminari.

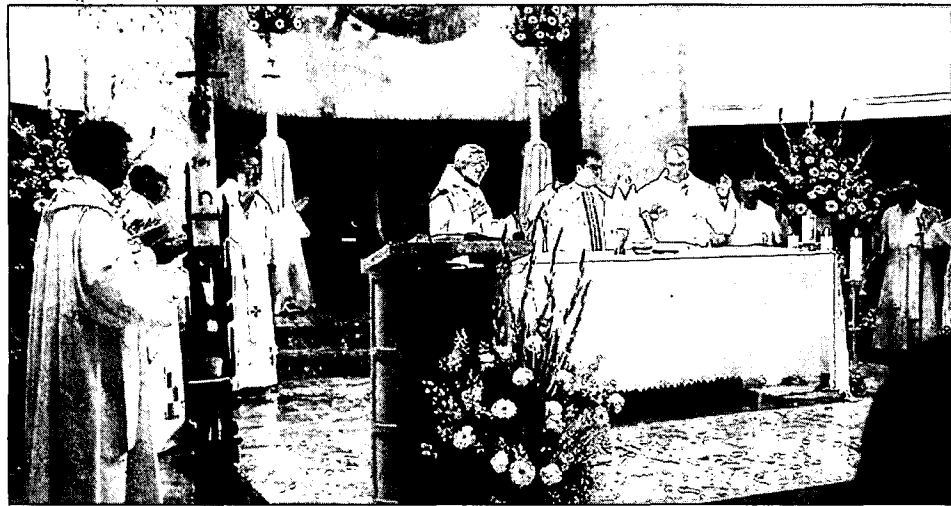
nari diocesà de Tortosa, que també es va lliurar a tots els participants en la Jornada Diocesana dels 50 anys del Seminari.

Ha estat una experiència molt enriquidora tant per als seminaristes, com per a les religioses, ja que va ser una bona ocasió per agrair la pregària constant que elles fan per les vocacions sacerdotals. I

també, d'altra banda, les contemplatives han pogut veure el testimoni alegre i engrescador dels vuit joves cridats pel Senyor per ser els futurs pastors de les comunitats parroquials que s'estan formant al Seminari diocesà.

Joan Guerola

Primeres misses dels nous ordenats

Primera missa de Mn. Xavier Margalef.

AMPOSTA/TIVISSA/BENICARLÓ.— Les parròquies dels nous sacerdots de la diòcesi de Tortosa es van omplir d'alegria, de fe i d'agraïment a Déu pel do del nou sacerdot a fills seus. El dissabte 27 d'abril, la parròquia de l'Assumpció d'Amposta, a les dotze del migdia, va viure la primera missa de mossèn Xavier Margalef Jornet. El diumenge 28 d'abril, a les sis de la tarda, la parròquia de Sant Jaume de Tivissa era testimoni de la primera missa de mossèn Josep Lluís Serrano Pentinat, mentre que el mateix diumenge, la parròquia de Sant Bartomeu de Benicarló, a les vuit del vespre, vivia il·lusionada la primera missa de mossèn Fernando Palau Vicente. Les tres celebracions van coincidir en la participació nombrosa dels fidels, en els sacerdots concelebrants en un nombre gran i en les paraules i els gestos que sortien del cor. (R.C.)

Trobada de fi de curs de Joves Cristians

L'ALDEA.— Com és habitual des de fa molts anys el Moviment de Joves Cristians de la diòcesi de Tortosa va fer la seva Jornada Diocesana el darrer diumenge del mes d'abril. Aquest any el lloc triat va ser l'ermita de la Mare de Déu de l'Aldea, al Baix Ebre, el dia 28 d'abril.

La jornada, adreçada a joves a partir de 17 anys, i amb procés de formació cristiana, va aplegar una quarantena de nois i noies, de les poblacions d'Alcanar, Alcalà de Xivert, Benicarló, Jesús, Tortosa, Vinaròs i Sant Carles de la Ràpita, acompanyats del consiliari diocesà, mossèn Joan Andrés Vellon, i dels consiliaris dels seus grups.

La jornada va ser una ocasió per reflexionar per grups sobre el tema *Els joves i les drogues*. El treball es va reflectir en l'eucaristia, presidida pel vicari episcopal de Pastoral, mossèn Josep Lluís Arín i Roig, en les paraules de Jesús: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.» El dinar, i els jocs a la tarda van ser la cloenda de la jornada. (R.C.)

Ja ets sacerdot!

«Sigues sempre un sacerdot d'oració. És en l'oració on trobaràs la força i la valentia per continuar sempre endavant. És tractant molt amb el qui és el camí, que tu podràs ser la brúixola que indiqui la direcció correcta als altres. Has de ser mestre i exemple d'oració.

«Ets sacerdot per a l'eternitat. No siguis sacerdot de 9 a 14 i de 16 a 20. Ets sacerdot sempre, en tot moment i en tota ocasió, quan estàs dins d'una església i quan estàs parlant amb els amics, quan menges i quan dorms. Sempre!

«Sigues un sacerdot fidel. Fidel a Déu i la seva Església. I amb la teva vida transmet aquesta fidelitat als altres, a aquesta societat que està tan acostumada a "canviar de camisa", a la comoditat de fer sempre el que costa menys esforç, a fer sempre el que vol. I només podràs ser fidel si estimes, però sobretot, si ets molt humil.

«No deixis mai de formar-te. Ara més que mai necessitem sacerdots que siguin veritables experts en la Paraula de Déu. La teva missió és orientar els altres. Siguis on siguis pensa que la teva missió no és fer amics, sinó "fer cristians". Pensa que el més important que

pots donar a les persones que t'estimes és l'amor de Déu.

«Déu t'ha escollit perquè siguis un far. Reflecteix sempre la llum veritable de Crist! De vegades et semblarà que ningú busca la llum, però tu continua brillant. No saps mai el moment ni l'hora en què algú mira un far. I si en aquell moment no brilla, potser que s'embarranqui abans d'arribar al port.

«No siguis un simple "administrador de sagraments". Ets això i molt més. Cada sagrament és expressió de l'amor de Déu als homes. Cada vegada que celebres un sagrament és un instant únic i irrepetible. Viu-lo com a tal. Que la rutina mai no s'instal·li en la teva vocació.

«Finalment, continua dient sí a Déu cada dia, cada moment, cada instant. L'amor vertader només té una direcció: la que creix. Estima com Jesús ens estima. I sigues per tots els qui Déu t'ha encomanat i t'encomanarà una carícia del seu amor.»

(El que demanen els joves als nous sacerdots. Llegit en la primera missa a Tivissa de Josep Lluís Serrano Pentinat)

Lleida

Tercera trobada de l'Associació de les Blanques

■ El bisbe Ciuraneta va presidir l'eucaristia

LLEIDA.— L'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida, va acollir el diumenge 14 d'abril la tercera trobada anual de l'Associació de les Blanques, que en gran nombre es van aplegar als peus de la patrona de la ciutat de Lleida, a la seu de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliograficomariana, fundada l'any 1862.

La trobada va iniciar-se de bon matí amb la benvinguda a totes les Blanques i els seus familiars. Posteriorment, es va visitar la institució acadèmica i mariana. A les dotze del migdia, el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir l'eucaristia de la trobada, concelebrada pel director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené.

El bisbe, en la seva homilia, va manifestar el goig de poder celebrar de nou l'Eucaristia amb les Blanques, alhora que les va felicitar pel creixement de l'Agrupació i per la seva devoció envers la Verge Blanca, patrona de Lleida, de la qual porten el seu nom: «La devoció a la Mare de Déu, per a totes les mares que es diuen Blanca, de ben segur que ha d'aportar-los la felicitat en la seva família. Confio que les Blanques que un dia formaran una

Foto: Jordi Gómez

El bisbe Ciuraneta i Mn. Salvador Gené, amb les Blanques.

família faran que sigui una família cristiana i feliç.»

Finalitzada l'eucaristia, Blanca Currià, Blanca Lacort i Blanca Salinas van prendre la paraula per significar la convocatòria de la trobada i parlar del futur prometedor de l'agrupació.

El director de l'Acadèmia va prendre també la paraula per agrair en primer lloc al bisbe Ciuraneta la seva presència i el seu suport i afecte. El director va destacar la satisfacció de l'Acadèmia Mariana per l'èxit de convocatòria que ha tingut l'Agrupació de Blanques, que va néixer fa dos anys amb 50 inscrites i que avui en té ja 203: «Confiam que si tot va bé el proper any en seran ja 300, fins a arribar al miler, que ha estat sempre el nostre objectiu.»

Salvador Gené va asseverar que el projecte de l'agrupació no és solament organitzar una trobada l'any, sinó l'aprofundiment i divulgació de la cultura mariana i tenir una forta presència en la societat. «I tot això tant en l'àmbit local, com nacional i internacional», va dir el director, tot assenyalant que l'agrupació, nascuda a Lleida,

és present a Catalunya, Espanya i a altres nacions del món com Alemanya, Bèlgica, França, els Estats Units i Perú.

Centre Verge Blanca

El director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené, va anunciar a les Blanques en el decurs de la seva trobada que la seu de l'acadèmia, i d'acord amb la decisió del bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, serà restaurada i rehabilitada per dedicar part de les seves instal·lacions al centre d'espiritualitat que podria ser anomenat —segons va dir— Centre Verge Blanca.

Mn. Salvador Gené va explicar detalls del projecte, que preveu la conservació de l'oratori de la patrona, amb les seves magnífiques pintures murals; la recuperació del magnífic paranimf de l'Acadèmia Mariana, i l'adequació de bona part de la institució per encabir-hi un complex amb quaranta habitacions, sales de reunions i despatxos, menjador i altres serveis de la que serà una nova casa d'espiritualitat. En paraules del director de l'Acadèmia, probablement serà aquesta l'obra més important de la diòcesi de Lleida en el segle XXI.

La trobada va finalitzar amb un dinar de germanor de les Blanques, amb els seus familiars i acompanyants, que va tenir lloc en un reconegut centre hostaler de la ciutat. Com a cloenda festiva, va tenir lloc un recital de la soprano Montserrat Raimat i del tenor Conrad Gaspà, acompanyats al piano per Marta Mesalles. El recital posava punt final a una jornada de retrobament de les Blanques amb la seva mare i patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia.

Jordi Curcó

CATALUNYA

Festivitat de la Mare de Déu de Montserrat

MONTSERRAT.— El divendres 26 d'abril va tenir lloc a Montserrat la tradicional Vetlla de Santa Maria, que va ser presidida pel cardenal Ricard M. Carles. «És cert que la nostra Europa, el nostre món ric occidental, és també avui un medi hostil, no per la persecució o el despotisme dels governants, però sí pel dels poders fàctics que, enmig de la globalització, produeixen una acumulació de poder en mans de pocs que dominen i sotmeten els altres», va proclamar l'arquebisbe de Barcelona durant l'homilia, tot adreçant-se als joves. I va afegir: «Immersos en aquest ambient, creiem que el missatge evangèlic té avui la mateixa vigència i oportunitat que en el primer segle, encara que no representi aquella frescor i aquella novetat d'aleshores.»

L'origen de la Vetlla de Santa Maria es remunta a l'any 1947, quan es van celebrar les festes d'entronització de la Mare de Déu. En aquella ocasió, i tenint en compte que era el primer cop que es feia després de la guerra civil espanyola, multitud de pelegrins van acudir a la basílica de Montserrat la nit

del dia 26 per venerar la imatge de santa Maria i cantar la *Salve*. Eren rebuts pel P. Adalbert Franquesa i l'endemà al matí acudien a la missa conventual del monestir. A partir d'aquell any, vist l'èxit de la convocatòria, la Comissió Abat Oliba, encapçalada per Fèlix Millet i Josep Benet, van procurar que la Vetlla de Santa Maria es repetís cada any. La vetlla ha anat evolucionant des de fa uns vint anys. Actualment s'ha convertit en una missa que cada vegada assoleix un caire més jove.

D'altra banda, també divendres van celebrar 25 anys de la seva professió monàstica el P. Josep de C. Laplana, que és director del Museu de Montserrat, i el P. Manel Nin, que actualment és rector del Pontificio Collegio Greco, un seminari per a la formació dels futurs sacerdots d'algunes Esglésies Orientals Catòliques, càrrec que ocupa des del 1999.

Pel que fa al dia 27, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, la missa conventual del monestir fou presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. (C.C.)

Celebració a la catedral de Lleida

Catorze corals de les terres de Lleida, amb prop de tres-centes veus, van cantar durant tota la jornada del 27 d'abril davant l'altar de la patrona de Catalunya a la catedral de Lleida, en una marató d'homenatge a la Moreneta organitzada per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat. Els actes van iniciar-se amb la celebració d'una Eucaristia oficiada pel director de la confraria i rector de Torres de Segre, Mn. Xavier Batiste. A les onze del matí va actuar davant la patrona la Coral l'Estel del Cercle de Belles Arts de Lleida, tot iniciant així la desfilada de les diverses corals de Lleida i comarques que va continuar al llarg de tota la diada.

A la catedral hi acudiren vuit corals de comarques: Montserratina de Raimat, Cor dels Dolors d'Alpicat, Cor Parroquial de Llardecans, la Clamor de Soses, la Lira de Torres de Segre, Aspa d'Or de Benavent de Segrià, Rosella de Gimenezells i Santa Agueda d'Alfarràs; així com la Capella de Música de Sant Llorenç, el Cor de la parròquia del Carme, Ressò del Secà de Sant Pere, Llum de Veus de Pardinyes i Petit Cor de Lleida ciutat. Des de la Delegació de Música del bisbat de Lleida i, en paraules de Gema Naranjo, l'experiència ha estat molt positiva i engrescadora: «L'any proper de ben segur que es multiplicarà el nombre de cantaires i corals.»

La jornada va acabar amb la solemne concelebració eucarística que a les vuit del vespre va presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. En l'homilia, es va referir a la festa de la patrona de Catalunya com una segona Pasqua per als catalans. «Demanem a la Moreneta que Catalunya torni a les seves arrels cristianes i sigui un poble que visqui la caritat, la fe i l'esperança», va dir el bisbe durant la seva homilia, en la qual feu commemoració alhora del centenari de la mort de mossèn Cinto Verdaguer, que tant va cantar a santa Maria de Montserrat. D'altra banda, El diumenge 28, dos pobles celebraren el seu aplec a l'ermita de Montserrat: Raimat i Castellans, on la Moreneta es venera des de fa 48 anys. (J.C.)

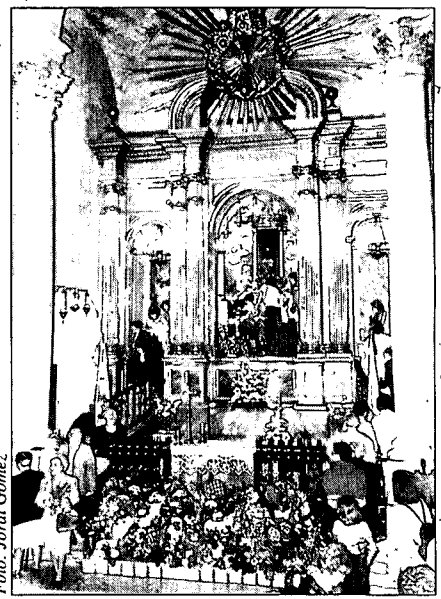

Foto: Jordi Gómez

Els lleidatans ompliren de flors l'altar de la Moreneta a la catedral.

Menorca

Trobada diocesana de Joves

■ La jornada va servir per estimular la participació a l'Aplec de l'Esperit

EL TORO.— La Trobada diocesana de Joves de l'Església menorquina va servir enguany, no només per congregar més de 120 joves d'arreu de l'Illa, sinó també per estrènyer llaços de col·laboració entre els diferents grups i moviments de la diòcesi i per reflexionar seriosament sobre el paper que tenen els mateixos joves com a testimonis de la fe cristiana entre els seus companys d'estudi, de treball i els amics.

La jornada, convocada des de la Delegació diocesana de Joventut, es va fer al santuari de la Mare de Déu del Toro el 14 d'abril. Al final de la diada, la delegada, Maria Ignàcia Gener, va llegir un comunicat conjunt tot destacant que «darrere de cada sigla dels moviments hi ha joves amb noms i llinatges» amb el compromís d'una més gran interrelació entre els moviments. En el missatge s'insistia en la necessitat de viure la convivència, la reflexió, la pregària i la celebració, i també la festa, en la

La trobada va congregar més de 120 joves.

Foto: «Diario de Menorca»

vida de fe dels joves. «Hi ha algú, Jesús, que ens està cridant constantment a seguir-lo, i aquest seguiment comporta una presència activa i transformadora enmig del nostre poble», afirmava el comunicat.

ciar durant la celebració de l'eucaristia: «Avui també hem sentit una altra crida molt clara a ser joves que, a partir de la nostra fe, volem comunicar als altres joves que Jesús també els crida, que els estima i que camina amb ells.»

Al llarg del matí els participants de la jornada van prendre part conjuntament a les diverses activitats organitzades des dels moviments assistents: Escoltes de Menorca, JOC, Centre Catequístic Sant Miquel, Gent Jove, Fràter i un nombrós grup de músics que van actuar a l'eucaristia i a la festa final de jornada.

La jornada també va servir per estimular els joves a inscriure's al proper Aplec de l'Esperit, que se celebrarà a la Seu d'Urgell el pròxim 19 de maig. Des de Menorca ja s'hi han inscrit una quinzena de joves que, juntament amb els participants de Mallorca i Eivissa, es faran presents a Barcelona el dissabte 18 de maig, i participaran en una vetlla de pregària en una parròquia barcelonina. L'endemà, l'expedició balear s'unirà a la de l'arquebisbat de Barcelona, que posarà rumb a la Seu d'Urgell.

Guillem Ferrer

Pàgina web del bisbat

CIUTADELLA.— L'Església menorquina acaba d'inaugurar el seu propi espai pastoral a la xarxa a través de la creació d'una pàgina web (www3.planalfa.es/ob-menorca), que compleix amb l'objectiu d'informar de tot allò relacionat amb la diòcesi.

En l'adreça, ubicada al servidor catòlic Planalfa, es poden contemplar diverses seccions informatives i també de connexió amb les parròquies i comunitats de l'Illa. Rafel Portella, director del *Full Dominical*, ha estat l'enllaç entre el bisbat i l'empresa informàtica que ha dirigit els treballs de preparació, que encara es duen a terme per completar tota la informació pertinent. Portella assenyala que el bisbat encarregarà a un seglar la feina quotidiana de mantenir la web actualitzada.

Una primera visita a la pàgina internauta dona possibilitats de visualitzar les diferents seccions que preveu aquesta web.

Entre d'altres qüestions es dedica un espai al bisbe de la diòcesi, Mons. Joan Piris, a través dels seus articles i documents pastorals. També s'hi observa informació sobre la història i dades de la diòcesi, així com informació de la Cúria diocesana, el territori parroquial dels tres arxiprestats de la diòcesi i informació i números de telèfon de les parròquies, a més de l'horari de celebracions del cap de setmana a les diferents comunitats cristianes. També formen part de la web els serveis diocesans (delegacions) així com la guia diocesana i les activitats pastorals programades a principi de curs.

A través d'un espai dedicat a la documentació, es poden observar diversos documents de la Santa Seu, la Conferència Episcopal Espanyola, la legislació diocesana pròpia i les publicacions del Butlletí Oficial del Bisbat de Menorca i del *Full Dominical*. (G.F.)

BALEARS

Campanya per promocionar la religió

CIUTADELLA.— Les delegacions diocesanes d'Ensenyament dels bisbats de Mallorca, Eivissa i Menorca acaben de llençar una campanya de promoció i informació de l'assignatura de Religió catòlica als centres públics de la comunitat autònoma de les Illes Balears. La campanya s'emmarca en les dates en què els centres educatius fan les preinscripcions del curs 2002-2003, i s'adreça especialment als pares i mares, als alumnes, als equips directius, i també a les parròquies per a la promoció entre els fidels catòlics de les tres diòcesis.

Les delegacions han editat cartells i tríptics en què s'informa detalladament sobre la importància cultural i religiosa de

rebre els continguts pedagògics de l'assignatura de Religió catòlica que s'ofereix de forma obligatòria a Primària, Secundària i Batxillerat, i que és matèria optativa per a l'alumnat. Les últimes estadístiques indiquen una devallada en les inscripcions, considerable a Secundària.

En l'actualitat, les delegacions d'Ensenyament de les Illes Balears treballen conjuntament en l'elaboració del projecte curricular de Religió catòlica per a la comunitat autònoma, i en la firma d'un conveni de col·laboració amb el govern balear després que les competències educatives traslladades des de Madrid l'1 de gener passat han completat el traspàs educatiu de la Religió catòlica a la comunitat autònoma. (G.F.)

Setena Trobada Internacional de Sacerdots a Medjugorje

«El sacerdot al servei del guariment i de l'alliberament» de l'1 al 6 de juliol del 2002

CONFERENCIANTS:

DON GABRIELE AMORTH, DR. PHILIPPE MADRE, P. DOMINIC HESSION, P. JOZO ZOVKO

- Interessats, apunteu-vos a les sortides que tindran lloc des de Madrid i Barcelona al: tel. 699 635 224, Srta. Katy Sánchez. Com més aviat millor.
- A l'Oficina d'Informacions personalment, per telèfon/fax 387-36-651-988 o per correu electrònic: informacije@medjugorje.hr

Es recomana portar: l'alba i l'estola, la Santa Bíblia, auriculars i una ràdio petita amb FM (freqüència modulada) per a la traducció simultània.

ELS PARROQUIANS ALLOTJARAN DE FRANC TOTS ELS SACERDOTS A CASA SEVA.

DADES ESTADÍSTIQUES ANY 2001

VAN PEREGRINAR A MEDJUGORJE: 1 CARDENAL, 14 ARQUEBISBES I BISBES, 27.322 SACERDOTS. ES VAN IMPARTIR 1.164.000 SANTES COMUNIONS.

Els tres primers anys es va celebrar sota el lema «Els sacerdots a l'escola de Maria». El quart any «El sacerdot al servei de la vida». El cinquè any «El sacerdot, home de la Santíssima Trinitat i servidor del cos de Crist» i l'any passat «El sacerdot portador de la Misericòrdia Divina» amb una assistència de 272 sacerdots de 30 països.

Urgell

Venerada una reproducció del Crist de Mur

GUÀRDIA DE TREMP.— La diada de l'aplec, primer diumenge de maig, els devots de la conca de Tremp van poder venerar una còpia artística del Santcrist de Mur, obra de Cinto Casanovas, rector de Raimat.

La còpia ha estat realitzada en fusta de castanyer i l'autor ha disposat d'una fotografia (1924) de l'escultura original que va ser cremada el 1936. Els devots més grans que recorden encara l'antiga imatge han manifestat una gran admiració per la nova, imatge «molt semblant, gairebé idèntica, a la desapareguda durant la guerra civil», diuen. El Santcrist de Mur sempre ha tingut molts devots a la conca de Tremp, li presentaven les seves ofrenes i pregàries i el treien en processó per demanar la pluja. De l'antiga imatge solament resten tres claus originals que van recollir unes mans pietoses entre les cendres de la foguera i també han estat utilitzats en la còpia.

Cinto Casanovas forma part de l'equip que va fer la reproducció del davallament d'Erill-la-Vall (Vall de Bof) i està familiaritzat amb el mestre d'Erill, possible autor també del Santcrist original de Mur

i del Crist de Mijaran. En l'obra hi ha treballat més d'un any.

Els santcrists del mestre d'Erill es distingeixen per l'entroncament del coll al clot de les clavícules, el cabell clenxat per la meitat i caigut als dos costats en tires ondulades, barba curta i estèrnum remarcats. L'avantbraç és corbat i presenta les venes i artèries en relleu. S'ha escrit que les obres del mestre d'Erill són totes semblants però aparentment diferents.

Cinto Casanovas també ha fet una reproducció de la imatge de Santa Maria de Mur, l'original també va ser cremada el 1936. A la conca de Tremp, Cinto Casanovas ha realitzat diverses escultures: Sant Bartomeu de Figuerola d'Orcau, la Dona de l'Aigua, a la

La faç del nou Santcrist de Mur, al taller de Casanovas a Verdú.

cruïlla de Guàrdia, la Mare de Déu de Gràcia, el Crist i l'Àliga de la capella de la Fundació Fiella.

Darrerament, a Santa Maria de Mur s'hi han fet obres de consolidació i restauració, amb un pressupost de 242.425 euros.

Antoni Mirabet

Més de 111 mil euros per a les missions

LA SEU D'URGELL.— L'any 2001, els fidels del bisbat van donar a Missions 111.446 €, resultat de les col·lectes missionals —Infància Missionera, Domund i Clergat Nadiu— fetes a les parròquies.

La col·lecta de la Santa Infància va recollir 34.677 €; la del Domund, 62.272 €, i la del Clergat Nadiu, 14.496 €. Segons els comptes publicats per la Delegació diocesana de Missions, es van enviar 107.122,28 € a la Direcció Nacional de Missions.

En el capítol d'aportacions destaquen els arxiprestats d'Andorra (19.526 €), la Noguera (14.006 €) i el Baix Urgell (11.025 €). Els donatius a les missions, el 2001, van baixar 8.346 € en relació amb l'any anterior.

L'arquebisbe Joan Martí, bisbe d'Urgell, en la presentació de la memòria anual de la Delegació de Missions, ha manifestat: «Les vostres col·lectes per les Obres Missionals Pontifícies es mantenen altes... La vostra voluntat és doble: propagar la fe cristiana i ajudar els pobres del tercer món.» (A.M.)

La ràdio amable

Freqüències

106.6 Barcelona

93.7 Catalunya central

103.4 Girona

105.0 La Seu d'Urgell

107.5 Andorra

ràdio estel
FM 106.6

Joves

La joventut a escena

■ Els salesians celebren la seva trobada interestatal sobre art i cultura

MADRID.— Del 26 al 28 d'abril va tenir lloc a Madrid la mostra teatral COR'S, que recull l'esperit salesià: un ambient que promou la festa, el fet de compartir, de comunicar mitjançant l'expressió en tot el seu ventall de

possibilitats (música, teatre, art, etc.). Uns mil nois i noies procedents d'arreu d'Espanya han participat en aquesta mostra COR'S. La participació catalana va superar els 150 joves.

COR'S, Art i Cultura, es pot definir com una experiència educativa i evangelitzadora que forma part de la Pastoral Juvenil Salesiana, coordinada conjuntament des de Comunicació Social Provincial. Els joves han pogut gaudir, en la trobada de Madrid, de musicals, teatre de carrer, titelles, *performances*, rondallaires, dansa, mim, teatre infantil, màgia, monòlegs... al llarg d'aquests tres dies s'han combinat els espectacles que presentaven les diferents inspeccions salesianes amb els espectacles de carrer.

El ritme ha estat frenètic. Per posar un exemple, el dissabte 27 la jornada començava a les 8.00 amb l'esmorzar i acabava cap a les 3.00 del matí amb una sessió de rondallaires. Ha estat una trobada esgotadora, però molt satisfactòria per a totes les persones que hi han pres part, tant participants com organitzadors. Han estat tres dies plens de convivència, d'alegria, d'intercanvi d'experiències i de material... com assenyalen els salesians, «és una experiència preciosa de nois i noies que tenen la il·lusió del teatre i no la de la "xibeca"».

En aquesta mostra es veu el fruit del que s'ha sembrat durant tot l'any. No es tracta només de passar-s'ho bé, sinó de tot un procés educatiu en què es cultiven valors humans i cristians: disciplina, compartir, compromís... Cada any es treballa un tema concret en molts centres de joves (col·legis, esplais, plataformes d'educació social, etc.). El treball consisteix en una tasca que es porta a terme a les set províncies salesianes i a les cinc de les Filles de Maria Auxiliadora, en principi en l'àmbit local. Cap a finals d'abril se'n fa una mostra con-

Els joves van gaudir d'una gran varietat d'espectacles.

junta, com a exposició del resultat del treball educatiu i evangelitzador que s'ha fet al llarg de tot el curs.

Aquesta ha estat la tercera edició de COR'S. La primera va tenir com a tema de fons la formació i l'evangelització des de l'expressió, i a la segona es va potenciar el tema música en tota la seva gamma d'expressió fins arribar a constituir una petita emissora de ràdio. La tercera mostra es va fer a Madrid, amb les aportacions de l'expressió teatral.

En aquesta trobada, la província de Barcelona va presentar l'obra teatral *Un gran paper*, que recull els millors moments de les obres que en diversos centres de joves s'han anat representant enguany, reunides en una

mena de càsting. En la representació participen uns 110 joves de Barcelona, Sabadell, Badalona, Terrassa, Ciutadella... Prèviament es va oferir una mostra provincial al col·legi dels salesians d'Horta el 20 d'abril, dins de la festa del Moviment Juvenil Salesià, en què van obrir uns tallers d'expressió als participants (tallers d'improvisació, de maquillatge, de cant, de coreografia, de percussió, etc.) que cerquen potenciar aquesta expressió com a element educatiu.

Tot plegat forma part d'un estil educatiu tradicional que considera molt important l'element de festa i alegria compartida a través de totes les formes d'expressió entre les quals es mouen els joves d'avui. (C.C.)

Camí de l'Aplec de l'Esperit

BARCELONA.— La Delegació de Joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona va dedicar l'Escola de Pregària del mes d'abril a l'Aplec de l'Esperit. Per això, aquesta trobada mensual de pregària dels joves a la catedral de Barcelona que s'apleguen al voltant del cardenal Ricard M. Carles va tenir com a lema «Néixer de nou». Així, l'Escola es va iniciar amb el cant de l'himne de l'últim Aplec, *Deixa'l fer*, per acabar amb l'himne del vinent, *Néixer de nou*. El cardenal va recordar als seus joves diocesans que «Déu ens ha cridat a l'existència, escollits en Crist abans de la creació. Déu ens ha mirat des de l'eternitat amb gran il·lusió... ens ha salvat de tantes coses perquè siguem com Ell ens ha imaginat. Hem de saber ser trosos de fang en mans del Creador». Ricard M. Carles va explicar que «no néixer de nou és aturar-se en el que un és ja. Déu ens dona forces per créixer, aturar-se en la vida interior és condemnar-se a la immobilitat. Aturar-se no és bo ni porta conseqüències bones en l'esperit. No es tracta tant de fer com de deixar fer a l'Esperit, donar-li espai perquè pugui treballar en el teu interior».

El cardenal va acabar la reflexió encoratjant els nois i noies a deixar-se transformar amb alegria, perquè «només així es pot contagiar als altres allò que viu. Siguen conseqüents amb allò que Déu us demani des del fons de l'ànima i ajudeu els altres a néixer de nou». (R.M.J.)

Voluntaris per a les JMJ de Toronto

TORONTO.— Ja s'han obert les inscripcions per a totes aquelles persones que vulguin oferir-se com a voluntàries en les Jornades Mundials de la Joventut, que tindran lloc del 18 al 28 de juliol a Toronto (Canadà). Calen uns 25.000 voluntaris, que rebran «entrenament» per Internet, per cobrir les següents àrees: feines administratives, sistemes informàtics, mà d'obra, arts interpretatives, salut, centre d'informació, assistència espiritual, hospitalitat, seguretat, idiomes i traducció, i acollida i allotjament. Més informació i inscripcions: World Youth Day 2002, Volunteer Department, 415 Yonge Street, Suite 900, Toronto, ON M5B 2E7 Canadà, a/e: volunteer@wyd2002.org, Internet: www.wyd2002.org, tel. 416 913-2088, fax 416 962-5526. (C.C.)

La Gna. Rosa era molt estimada pels joves.

BARCELONA.— La matinada del 20 d'abril, la germana benedictina Rosa Pujadas i Ferrer deixava aquest món i era cridada a la casa del Pare. Nascuda a Canet de Mar el 1923, el 1957 va professar com a benedictina de la comunitat monàstica del monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona. Va escollir com a divisa «Tu, Jesucrist, l'Únic!».

Forta en la fe i fidel a la regla benedictina, alternava la pregària amb nombrosos treballs manuals que exercia al monestir. La seva salut, sempre precària, li ha estat font de patiment, però la fortalesa del Senyor l'ha sostinguda. Moltes persones, de dins i fora de la comunitat, havien trobat en ella una amiga excel·lent, entre qui cal esmentar nombrosos joves del moviment d'Encontres de Promoció Juvenil, que havia fundat el 1968 a Colòmbia el seu germà prevere, Mn. Josep Maria Pujadas, i que des del 1974 funcionen a la diòcesi de Barcelona. Des de diversos indrets d'Amèrica i d'Espanya —on s'han estès els Encontres— han arribat al monestir de Sant Pere nombroses mostres de condolença, cosa ben representativa de la popularitat i estimació de la germana Rosa, que gaudia de moltíssimes amistats amb joves, ja fos directament o per correu.

Tant de bo que tots els qui la vam conèixer fem nostra la seva divisa de posar nostra atenció en l'Únic que val la pena, Jesucrist.

Montse Bermúdez
Coordinadora dels EPJ a Barcelona

Donar a conèixer la síndrome de la fibromiàlgia

■ Objectiu fonamental de l'Associació Catalana d'Afectats per aquesta malaltia

L'Associació Catalana d'Afectats de Fibromiàlgia s'unirà al dia mundial d'aquesta síndrome, que tindrà lloc el dia 12 de maig. Es tracta d'una malaltia complexa i crònica que ocasiona dolors generalitzats i un esgotament profund, entre d'altres símptomes. Pel que fa a Catalunya, i amb motiu del Dia Mundial de la Fibromiàlgia, s'instal·laran taules informatives al carrer i se celebraran xerrades i conferències.

A Catalunya fa cosa de dos anys i mig es va constituir a Reus l'Associació Catalana d'Afectats de Fibromiàlgia, un col·lectiu que aplega ja més de set-cents socis, afectats per la malaltia, a tot el Principat. Per tant, la seu central de l'entitat, dins de l'àmbit català, es troba a Reus i a hores d'ara es compta amb nou subseus a les comarques de l'Anoia (Santa Margarida de Montbui), el Bages (Manresa), el Barcelonès (Barcelona), la Garrotxa (Olot), el Gironès (Girona), el Solsonès (Solsona), el Tarragonès (Tarragona) i el Vallès Occidental (Sant Cugat del Vallès). A curt termini es preveu l'obertura d'una altra subseu al Maresme, concretament a Premià de Mar.

La síndrome de la fibromiàlgia (coneguda per les sigles SFM) és una condició crònica i complexa que, com el seu nom indica, afecta els teixits tous del cos. A diferència de l'artritis, la fibromiàlgia no ocasiona dolor o inflamació de les articulacions; més aviat produeix dolor en els teixits tous al voltant de les articulacions i a tot el cos.

Com que la fibromiàlgia produeix pocs símptomes que es poden percebre obertament, ha arribat a anomenar-se la «invalidesa invisible». Encara que és més comuna en dones adultes —el 90% dels pacients són dones, segons explica Rosa M. Garcia, vicepresidenta de l'Associació Catalana d'Afectats de Fibromiàlgia—, la fibromiàlgia també pot afectar infants, joves, gent gran i homes. El dolor que ocasiona es descriu moltes vegades com un dolor de cap a peus. La seva severitat varia dia a dia i pot canviar de lloc, i arriba a ser més crítica en aquelles parts dels cos que es fan servir més (és a dir, el coll, els músculs i els

peus). En algunes persones el dolor pot ser prou intens per interferir en els tasques diàries i ordinàries, mentre que en d'altres tan sols els ocasiona un lleu malestar.

Sovint el dolor de la SFM va acompanyat d'espasmes en els músculs. Afortunadament, la SFM no és una condició que

ceptats. La presidenta de l'Associació Catalana d'Afectats de Fibromiàlgia (ACAF), Hermínia Corbella, afirma que «en la fibromiàlgia és molt important la manera de tractar el pacient. S'ha de tenir en compte que molta gent afectada per aquesta malaltia ha estat part de la seva vida anant d'un metge a l'altre sense saber què li passava. L'educació sanitària i la informació són una forma important de teràpia».

El paper de les associacions

La necessitat de l'existència de les associacions de malalts de fibromiàlgia és inqüestionable. D'una banda, per l'ajuda humana i tècnica, de contacte i d'informació que poden subministrar a les persones malaltes, les quals se senten aïllades i força malament; i de l'altra, perquè informen d'una manera adequada i entenedora del que passa als pacients, ja que la malaltia no es manifesta a través dels raigs X ni en les anàlisis.

En l'associació es poden aconseguir quotes de drets, consideracions i exigències per part del personal mèdic, de l'administració i de la societat, que són totalment impensables per altres camins. El més important, però, de les associacions és el fet de trobar-hi altres persones amb qui poder fer amistat, ja que, en patir els mateixos problemes de salut i d'incomprensió, entenen perfectament tot el que se sent.

Tant Hermínia Corbella com M. Rosà Garcia, presidenta i vicepresidenta, respectivament, de l'Associació Catalana d'Afectats de Fibromiàlgia, manifesten que «d'ençà la fundació de l'ACAF hem aconseguit difondre l'existència de la malaltia, antiga, però no reconeguda per l'Organització Mundial de la Salut fins l'any 1992. Hem aconseguit que els metges rebin un protocol d'aquesta síndrome».

De les gestions i treball constant realitzat des de l'ACAF es desprenen resultats esperonadors, com el compromís manifest de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya «d'obrir dues unitats a l'Hospital de la Vall d'Hebron i a l'Hospital Clínic de Barcelona, durant l'any en curs, per tractar adequadament els qui patim el dolor de la SFM», indiquen Hermínia Corbella i M. Rosa Garcia.

Evidentment que resten moltes coses a fer, com ara en l'àmbit laboral, atès que «la invalidesa pel treball a causa de la malaltia és una cosa difícil d'obtenir, malgrat la precarietat de salut i sovint no queda més remei que tornar a la feina, davant de la necessitat, malgrat et manquin les forces», lamenten les portaveus de l'ACAF.

Es calcula que un 3% de la població pateix la malaltia de la fibromiàlgia en el conjunt de l'Estat espanyol. Ara, amb el Dia Mundial de la Fibromiàlgia, l'ACAF recorda que qualsevol hi pot contribuir, malalt o no, fent-se soci de l'associació i ajudar així a millorar la qualitat de vida de tots els afectats per la síndrome a Catalunya, sense excepció. Tal com marca l'acord pres en l'assemblea general de l'entitat, hi ha establert una quota mensual per qui vulgui inscriure's com a soci, xifrada en tres euros, una aportació que dóna dret a poder assistir a les xerrades que s'organitzen al llarg de l'any, rebre les revistes i informacions que s'editen des de l'ACAF i poder participar en els grups d'ajuda mútua.

Joan Boronat

Celebració del Dia Mundial de la Fibromiàlgia el 2001, davant mateix de la seu d'ACAF.

incapaciti o que sigui mortal, però la fatiga que moltes vegades acompanya la fibromiàlgia pot ser des d'una lleugera sensació de cansament fins a l'esgotament final.

Pel que fa als símptomes, entre d'altres, els més importants són: dolors generalitzats, cansament extrem, alteracions de la son, ansietat, depressió, pèrdua de memòria i concentració, formigueig a les mans, tumefacció, bufeta/colon irritable, una sensibilitat més gran pel medi ambient, mal de cap o de cara i malestar abdominal. El diagnòstic és clínic i s'estableix després d'haver eliminat altres malalties. Actualment no es disposa d'un tractament realment efectiu per a la fibromiàlgia. L'abordament terapèutic és complex i els fàrmacs antiinflamatoris són els més re-

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Blanquerna analitza el tema de la violència en la família

BARCELONA.— La Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (FPCE) i la Fundació Vidal i Barraquer van organitzar els dies 19 i 20 d'abril unes Jornades sobre

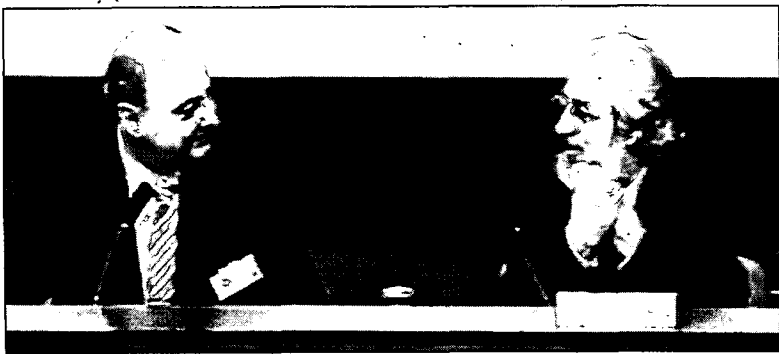
violència en la família i teràpia familiar amb l'objectiu «d'ajudar a la comprensió del fenomen de la violència, compartir metodologies d'investigació i oferir eines per a la intervenció». El Grup d'Estu-

dis i de Recerca de la Família de la FPCE juntament amb la Unitat de Recerca de Parella i Família de la Fundació Vidal i Barraquer treballen actualment en una recerca sobre la violència domèstica.

Els experts van defensar, en l'àmbit de la teràpia, més intervenció en el si de la família. També van posar de manifest les dificultats dels professionals per detectar els maltractaments en els infants i la indefensió i pors d'aquestes persones davant dels maltractadors a l'hora de denunciar els fets.

A les jornades hi van participar especialistes espanyols i estrangers sobre violència en la parella, com ara Anna M. Nicolò, de la Societat Italiana de Psicoanàlisi, o Guillem Salvador, de la UB; sobre maltractament infantil, com Lilianna Perrone, de la Universitat Catòlica de Lió, o Montserrat Palau, de la Fundació Orienta; i sobre teràpia familiar, com Juan L. Linares, de la UAB.

José Antonio Ríos, professor titular de la Universitat Complutense de Madrid, va

Dr. Carles Pérez i Dr. José Antonio Ríos.

desenvolupar què s'entén avui per violència familiar i va descriure la violència de parella, la infantil i la que es dona en la tercera edat. També va distingir entre violència física i violència psicològica. Posteriorment va fer una aproximació als perfils del maltractador i de la víctima. Alberto Espina, professor titular de la Universitat del País Basc, va descriure les diferents

tipologies d'aferrament que poden explicar per què la víctima es pot deixar maltractar en situacions sense privació econòmica o social. En cetava així un debat amb Miguel Garrido, de la Universitat de Sevilla, i Lluís Botella, de la URL.

Josep A. Castillo, de la URL, i Valentín Escudero, de la Universi-

tat de la Corunya, van exposar les principals línies de recerca sobre maltractament familiar i van insistir en les metodologies i els processos més adequats per investigar un tema de tanta complexitat. Fruit d'aquest treball es va arribar a la conclusió que cal crear una xarxa d'àmbit nacional per investigar de forma multicèntrica el fenomen de la violència en l'àmbit familiar.

El debat va ser ric i molt participatiu amb aportacions molt variades i, en certs moments, polèmiques. Alguns participants es preguntaven per què les administracions no dediquen més recursos a les necessitats de les famílies. Altres feien una crítica ideològica de per què quan es parlava de violència tan sols es tenia en compte el maltractament físic o l'abús sexual i no es parlava tant de la negligència que, segons estudis longitudinals, és la forma de violència més estesa. Altres participants que venien d'arreu del país van poder explicar el model d'atenció i prevenció de les seves respectives comunitats autònomes que van enriquir encara més el debat.

Les Jornades van comptar amb el suport de l'Institut Català de la Dona, de la Societat Catalana de Teràpia Familiar, de l'Associació Nacional I+D de la Teràpia Familiar i del Grup Edebé. (C.C.)

Augmenta la malnutrició entre la població palestina

ROMA.— Augmenta la fam i la malnutrició entre la població palestina de la franja de Gaza i la ribera occidental, segons ha advertit l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO). Les dades indiquen una catàstrofe a curt termini si Israel no desbloqueja les fronteres.

Segons la FAO, «el bloqueig total que pateix la zona ha paralitzat l'economia palestina, que depèn en gran mesura d'Israel, i ja seriosament afectada pels freqüents tancaments de fronteres, fins al punt que es troba en aquests moments en una greu recessió, amb milions de persones empobrides i en situació d'extrema inseguretat». La malnutrició creix a un ritme alarmant. Els nadons que neixen no tenen el pes suficient i hi ha hagut un augment d'un 52% de parts d'infants morts. Moltes

cases no tenen aigua ni llum i els aliments que tenien es fan malbé.

La FAO, que té la seu a Roma i compta amb observadors a la zona de conflicte, ha expressat la seva preocupació per la destrucció a gran escala de les infraestructures palestines, que comprenen béns agrícoles com ara sistemes de reg, dipòsits d'aigua o molins. Segons dades de la FAO, la quantitat d'aigua disponible per persona a l'any a la franja de Gaza és de 112 metres cúbics, mentre que a Israel ascendeix a 377 metres cúbics. L'informe d'aquesta organització de les Nacions Unides preveu un pronòstic dramàtic: «Totes les informacions en les nostres mans apunten una catàstrofe considerable a la franja de Gaza i a la ribera occidental.»

Miriam Díez Bosch

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Dr. Martin Luther King

Veneçuela va dedicar el 1969 un segell al pastor baptista Martin Luther King, artífex de la no-violència, que va ser guardonat amb el premi Nobel de la Pau el 1964. Va néixer a Atlanta el 1929 i va morir, assassinat, a Memphis el 1968. Va ingressar al Seminari Teològic Grozer, de Chester. El 1955 va obtenir el doctorat en Filosofia al Boston College. Ordenat pel ministeri sagrat, el 1954 va ser destinat a Montgomery (Alabama). L'any següent, amb tan sols 22 anys, va començar la seva carrera política. Recordem unes paraules seves: «Nosaltres tornarem bé per mal. Crist ens va ensenyar el camí i Mahatma Gandhi ens va demostrar que era operant.»

Col·laboració

Hola, amics! La diada de Sant Jordi vaig viure una experiència molt maca. Vaig estar present a la parada de la Fundació Catalunya Cristiana, on vaig col·laborar en la promoció del nostre setmanari i del llibre excepcional *Testimonis d'esperança per a la nostra vida*, de Joan Manuel Gutiérrez Delgado. Va ser realment una jornada agradable. El temps va acompanyar. Aquest dia de primavera, i gairebé de festa, era un anar i venir de transeünts amb cares alegres i gent de totes les edats i ideologies. Molts escolars vivien la festa del llibre. Sé que la meua ajuda no va ser gaire extraordinària, però això sí, la voluntat era força gran i em van motivar molt l'ardor i la il·lusió amb què treballaven els meus companys. Com diuen a l'esport, l'important és participar, i us asseguro que aquella nit em vaig adormir amb la satisfacció del deure complert.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Despatxos en arrendament

Zona Diagonal-Rambla Catalunya

Superfície: 45 a 50 m², dividits en dos espais comunitaris entre si. Local excel·lent per a consulta mèdica, consulta psicològica i psiquiàtrica, activitats sociosanitàries i/o formatives.

Inclou tot tipus de serveis: recepció de trucades, portar agenda de visites, cobrament de visites, ús sala de juntes, utilització d'aules, fax, fotocòpies, etc.

Telèfon de contacte: **607 244 832** (Sra. Teresa).

La veu del metge

La relació metge-pacient (9)

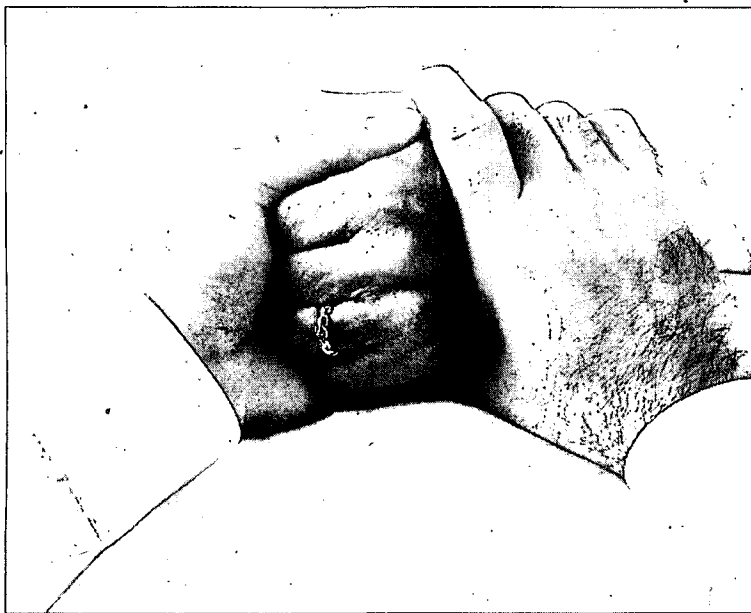
Radiografia d'una visita

A la sala d'espera no hi ha cadires buides. Les persones esperen —n'hi ha de malalts; d'altres, desitjoses d'un document o una recepta necessària— per seguir un tractament. El metge acaba d'arribar. Els seus sentiments són d'expectativa. Any rere any ha desenvolupat la seva activitat professional sense ensurts, però el moment d'iniciar una tarda de consultes té molt a veure amb sortir a la mar. Ha «navegat» des de sempre, ha visitat malalts durant tota la vida, però l'encant és que no sap amb què es trobarà. Com en els mariners, la medicina ben practicada produeix un gust que impedeix abandonar. Amb el temps, els metges adopten postures i un argot com el dels «llops de mar»: «Hi ha hagut una bona guàrdia», «Aquesta tarda ha estat molt difícil», «Aquest cas va cap a pitjor», «Si demà se'n va la febre... ja tot anirà bé».

L'anamnesi

El primer pacient entra. Està tens. Explica els símptomes tan centrat com pot, però els nervis el traïxen i, a la primera pregunta, es torna a repetir. Està bloquejat i perd la memòria del que li ha passat... si se sabés com n'és, de difícil, «fer de pacient» i com n'estem, de mal preparats. En gairebé cap hospital, en cap col·legi, ni

en cap club no s'ensenyava a fer bé el «rol» de malalt. Les persones es formen durant anys i possiblement mai no se'ls ensenyarà com superar les malalties. I no és que no

La bona comunicació amb el pacient en les malalties greus és una de les claus de l'èxit terapèutic.

interessi: les antigues enciclopèdies sobre salut familiar, les consultes a Internet i les pàgines de salut de tots els diaris mostren que la gent llegeix i aprèn tot el que pot al diari de paper o al diari *on line*.

L'exploració

Els símptomes que el pacient explica requereixen una exploració del metge. El pacient es desvesteix i el seu cor s'accelera i sent «màgia». La «màgia» d'estar amb

una altra persona que pot veure-hi dintre seu i saber el que li passa. L'exploració per al metge és avui un acte científic, encaminat a descobrir signes acceptats de les malalties. Però molts pacients senten que és un acte de clarividència. El seu sentiment, quan estan malalts, ocupa el mateix lloc que el dels grecs que acudien a l'oracle de Delfos per conèixer el futur.

L'exploració del metge materialitza la confiança mútua. El pacient es deixa explorar i permet amb això que el metge sàpiga i li digui el que pensa. El metge ha de deixar el seu lloc i atansar-se on la malaltia pot estar amagada. Aquesta situació tan enutjosa està formalitzada amb molt de decorat: una bata blanca que simbolitza la netedat, uns biombos o cortinetes que demostren intimitat, unes

vitrines amb instrumental esterilitzat, una llitera que recorda l'antiga posició entre metges i allitats, etc.

El diagnòstic

L'exploració s'ha acabat. El metge, reflexiu, es perfila un diagnòstic a la ment. El pacient es troba en el pitjor dels moments. El seu inconscient vol llegir el llenguatge no verbal del metge, i intentar descobrir el seu esdevenidor en una mirada, un gèst, un sospir.

El metge pren unes notes en la història clínica i s'adreça al pacient impacient. El moment és difícil. És tan difícil que molts metges, per protegir les seves emocions, silencien les paraules. Això no obstant, «la bona comunicació amb el pacient en les malalties greus és una de les claus de l'èxit terapèutic» (L. Fallowfield, *The Lancet*, 1999). En el cas del càncer, la percepció del pacient de la informació rebuda en el moment del diagnòstic és un factor crucial per a l'adaptació i la lluita contra la malaltia, fins i tot més important que el tractament. Sens dubte, la comunicació del diagnòstic és un factor no valorat vinculat a l'adherència al tractament, a la depressió i a la migració del pacient a medicines no contrastades.

El metge ja li ha explicat al pacient totes les seves conclusions. És un fet cert que no menteix, però també és veritat que

les malalties no tenen una presentació estable ni una evolució fixa. Es diu que moltes malalties «no han llegit el llibre». Els metges amb més anys en saben més... també de formes estranyes d'evolucionar i de presentar-se les malalties. El metge s'escolta mentre parla i sent el cor del pacient: És aquest gest emocional el que li permet saber si la seva consulta va bé.

La malaltia d'aquest pacient no requereix exploracions complementàries: ni ecos, ni raigs X, ni anàlisis, ni consultes a altres

«L'exploració per al metge és avui un acte científic, encaminat a descobrir signes acceptats de les malalties»

col·legues. Així va ser durant mil·lennis. Un acte de responsabilitat personal total sobre una altra persona. I així durant totes les consultes, tot l'any.

El tractament

El pacient ja se sentia aclarit. Ja sap per què li fa mal i com seran els dies vinents fins que estigui guarit. També sap que la seva família no es contagiarà. Ara haurà de fer la seva part: atendre el tractament.

El metge agafa el bolígraf. En un paper posarà el nom de substàncies que l'ajudaran en el guariment. Les dosis i la forma de prendre-les té certes farmacològiques. Abans era part d'un ritual. Ara són medicaments en caps de colors. Abans eren plantes o fórmules empíriques. Gairebé mai no escriuen el que el pacient «no ha de fer» per no tornar a emmalaltir. La medicina preventiva encara no ha arribat a les receptes.

El metge ha visitat el seu darrer pacient. La consulta ha acabat. Ha sortit a «navegar» i ara ja ha tornat a port. Ha anat bé: pacients difícils, un parell de malalties descobertes a temps, decisions clau i falses alarmes en determinats casos. Demà serà un altre dia.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es) Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques

Nou hospital de neurorehabilitació

BADALONA.— El 25 d'abril passat va tenir lloc l'acte de presentació del nou hospital de neurorehabilitació de la Fundació Institut Guttmann, que està ubicat a Badalona (camí de Can Ruti, s/n) i que entrarà en funcionament l'11 de maig vinent. L'hospital, que s'ha construït gràcies al suport del Servei Català

de la Salut, de la Fundació ONCE i dels Amics de l'Institut Guttmann, atendrà malalts que necessitin tractament mèdicoquirúrgic i rehabilitació integral a causa de lesió medul·lar, traumatisme cranioencefàlic o qualsevol altra discapacitat física d'origen neurològic. (C.C.)

UNA VEU EXULTANT

"UN CANTORAL INDISPENSABLE" EN EL TERCER MIL·LENNI

ARA TAMBÉ AMB ACOMPANYAMENTS D'ORGUE

Cantoral litúrgica amb tres edicions: Una amb lletra sola, altra amb lletra, música i acords i una tercera amb lletra, música, acords i acompanyaments d'orgue. Les seves 275 cançons estan enregistrades en 17 cassettes o 17 CD.

Editorial Claret S.A. c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona.
Tel. 933 010 887. Fax: 933 0174 830.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

cultura

Un llibre que reflexiona sobre la vellesa i la família

SOLSONA.— El 13 d'abril passat va ser presentat a la Sala Sputnik de Solsona el llibre *Coses que feia el meu avi*, de Pau Rubio i Narcís Clotet. La presentació va consistir en un espectacle d'una hora de durada en què la contadora de contes Roser Fons va explicar un conte inspirat en el llibre.

Escrit en forma de cartes, el volum narra la vida dels avis dels dos autors. Es tracta de dos avis ben normals que van viure la major part del segle xx i que, com tants d'altres, van haver de superar proves tan traumàtiques com la guerra civil o la posguerra.

Molt diferents entre ells, els caràcters

dels dos avis es complementen i això potser els fa representatius d'un ampli segment de la societat. Mentre que l'un va viure a Alcoi, l'altre ho va fer a Solsona; si l'un era representant comercial, l'altre era paleta; mentre que l'un era anarquista, l'altre va ser conservador; i si l'un era humorístic i viatjava en el seu atrotinat sis-

D'esquerra a dreta: Pau Rubio, Roser Fons i Narcís Clotet.

cents, l'altre mostrava un capteniment seriós i es movia per Solsona en bicicleta. Tots dos, però, estimaven els seus néts i a la seva manera els van transmetre un pensament sobre la vida.

Ambientat a Alcoi i a Solsona, el llibre

descriu personatges i ambients de totes dues ciutats. A més d'una reflexió sobre la vellesa i la família, l'obra pretén fer un petit homenatge als nostres avis.

Ramon Estany

Any Gaudí

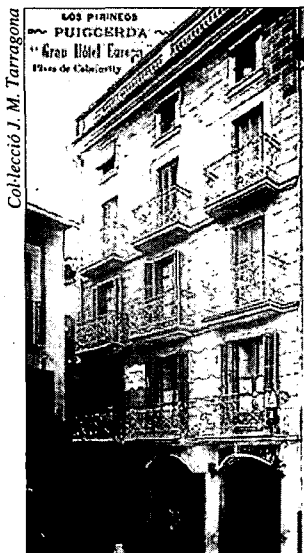
Què va viure Gaudí

2 Malaltia

Gaudí s'instal·la el juny del 1911 a l'hotel Europa de Puigcerdà. És a punt de complir cinquanta-nou anys i té febres de Malta (brucel·losi). A les portes de la mort, accepta serenament la voluntat de Déu.

Fa testament el 9 de juny, i nomena hereus de confiança tres amics: el sacerdot catòlic Mn. Gil Parés, rector de la cripta del Temple; el metge Pere Santaló i el seu ajudant Francesc Berenguer. Hauran de liquidar tots els seus béns i destinar els diners a les obres de la Sagrada Família.

Medita els versos del místic i doctor de l'Església sant Joan de la Creu. El Càntic espiritual és un dels cims de la literatura castellana i de la poesia universal. Inspira a l'arquitecte el projecte de la façana de la Passió, al costat de la qual afegirà el 1916 un monument al Dr. Torras i Bages, patriarca espiritual de Catalunya. Els quinze anys més que Déu li concedirà són potser els més creatius de Gaudí, dedicat ja en exclusiva al temple de la Sagrada Família.

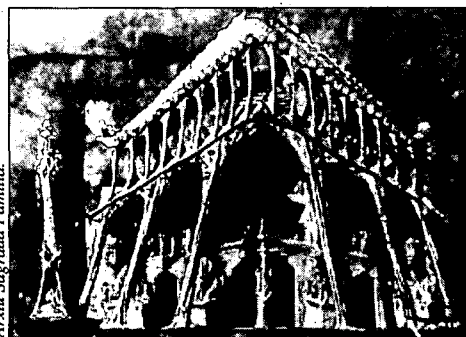

Hotel Europa de Puigcerdà.

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

Gaudí, malalt.

Projecte de la façana de la Passió.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

Com és coneguda també la Casa Batlló?

• Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí.
C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 4t - 08014 Barcelona; o per correu electrònic
(redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.

Llibre sobre el col·legi de les Teresianes de Gaudí

BARCELONA.— El 22 d'abril passat va tenir lloc al col·legi Santa Teresa de Jesús (c/ Ganduxer, 85 - Barcelona) l'acte de presentació oficial del llibre *Colegio de las Teresianas, de Gaudí. Historia y arquitectura*, que va ser presidit per Marta Ferrusola. També hi van ser presents els autors del volum: Carmen Barranco, Luis Gueilburt, Benet Meca i Laura Ortiz. L'acte

va ser organitzat pel Centre d'Estudis Gaudinistes, Edicions STJ, l'Escola Universitària Politècnica de Barcelona, l'Any Internacional Gaudí i el col·legi Santa Teresa de Jesús. Joan Bassegoda i Nonell, conservador de la Reial Càtedra Gaudí, va impartir una conferència sobre la tasca arquitectònica de Gaudí al col·legi de les Teresianes. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

A cops de puny

Vaig intentar posar pau quan aquell cuiner i aquell cambrer gairebé s'enfilaven en una discussió que amenaçava d'acabar a cops de puny. I tot perquè no acabava de sortir un plat que el cambrer demanava insistentment; està clar, en plena batalla, amb el menjador ple a més no poder, els nervis del cuiner van petar sense remei.

Per això, si un plat requereix deu minuts cal respectar aquest temps. A més, a vegades falten mans per satisfer les demandes d'un dia d'aquells en què la feina ens supera i estem atabalats.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Es crea un premi literari en memòria de Mn. Romà Comamala

VILABELLA.— L'Ajuntament de Vilabella (Alt Camp) ha fet pública la convocatòria d'un premi literari de narrativa curta en memòria del qui va ser rector de la parròquia durant

35 anys, Mn. Romà Comamala, que va deixar una empremta important a la vila, tant en l'exercici del seu ministeri pastoral com pel que fa al llegat cultural.

El tema del concurs de narrativa curta és lliure. Els treballs han de ser en llengua catalana, originals i inèdits. L'extensió màxima ha de ser de 50 fulls DIN A4, mecanografiats a doble espai i per una sola cara. El termini per a la presentació de les obres acaba el proper 5 de juliol i s'han de presentar a l'Ajuntament de Vilabella. S'atorgarà un sol premi, dotat amb 1.000 euros, que es lliurarà l'11 d'agost d'enguany amb motiu de la celebració de la festa major de la localitat.

Romà Comamala i Valls va néixer a Barcelonà l'any 1921 en el si d'una família dedicada a les arts. Va iniciar la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona, però poc després es va graduar en Belles Arts, cosa que el va dur a treballar d'escenògraf i en el món de la dansa.

El 1945 va entrar com a novici al monestir de Poblet i al cap de tres anys va ingressar al Seminari de Tarragona. Ordenat sacerdot el 1952 durant el Congrés Eucarístic de Barcelona, la seva primera destinació va ser la de rector al poble de l'Argilaga. Posteriorment ho fou de Santes

Mn. Comamala, retratat en el Museu de Pintura Religiosa de Vilabella.

Creus i Castellvell. El 1964 va anar de rector a Vilabella, on va romandre fins a la seva mort, que va tenir lloc l'agost del 2000. El poble va decretar tres dies de dol oficial per la seva pèrdua.

Mn. Romà Comamala va fundar a Vilabella el Casal Parroquial el 1967, on es van desenvolupar diferents activitats ecles

sials i culturals. El 1968 va fundar l'Esbart Dansaire de Vilabella i tres anys més tard va instituir els Festivals d'Estiu de Dansa Catalana que encara perduren actualment

a l'auditori que va adequar a l'hort de l'abadia. El 1969 va crear la revista local *Joc Vell i Voltes* i va posar en marxa el Museu del Camp, de caire etnològic.

Deu anys més tard va fundar la Coral de Vilabella i el 1985 va promoure els Festivals de la Cançó i Música Tradicionals Catalanes. Un dels llegats cabdals de Mn. Romà Comamala ha estat, sens dubte, el Museu de Pintura Religiosa conegut com la «pinacoteca de Vilabella», que conté un fons de 150 peces que abasten des del renaixement fins al barroc, i de procedència diversa. Provisionalment la col·lecció es troba ubicada al segon pis de la rectoria, tot esperant el seu emplaçament definitiu. Altrament, cal destacar la producció literària teatral de Mn. Romà, així com la seva narrativa històrica i poètica amb un total de noranta obres.

Joan Boronat

Neix l'Acadèmia d'Orquestra del Liceu

BARCELONA.— L'Acadèmia d'Orquestra del Gran Teatre del Liceu neix amb l'esperit d'animar els joves músics del nostre país que s'han graduat recentment a formar part d'una orquestra simfònica nova i jove, on treballaran sota la direcció artística i musical del director Bertran de Billy. El perfil dels candidats ha de ser el següent: joves menors de 28 anys, de nacionalitat espanyola, amb formació musical de nivell superior o equivalent i es valorarà l'experiència en altres orquestres.

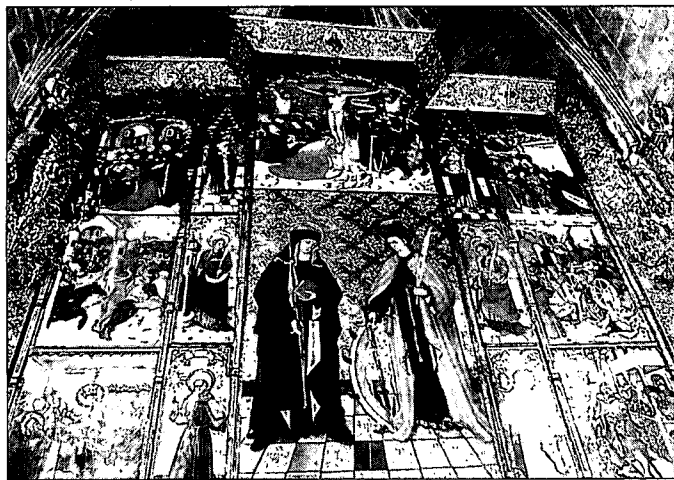
Els joves músics interessats a formar part de l'Orquestra Simfònica de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu que com-

pleixin el perfil requerit poden enviar el seu currículum abans del dia 31 de maig de 2002 per correu a Gran Teatre del Liceu, La Rambla, 51-59 - 08002 Barcelona, per fax: 934 859956 o per a/e: academia@liceubarcelona.com. El Liceu comunicarà els candidats que han passat aquesta primera selecció abans del 10 de juny de 2002. Els joves músics que entrin a formar part de l'Orquestra seran contractats per la Fundació del Gran Teatre del Liceu durant el període de la formació, els assaigs i les funcions (contracte laboral per serveis).

Alfons Miralles

Restauració d'un retaule de la catedral de Barcelona

BARCELONA.— Recentment s'ha restaurat un retaule gòtic del segle XV que representa santa Clara d'Assís i santa Caterina d'Alexandria, de la capella de Sant Esteve, situada a la catedral basilica de Barcelona. Aquesta iniciativa ha estat possible gràcies al mecenatge d'un cavaller de l'Orde del Sant Sepulcre, que ha estat propiciat per Mn. Jordi Farré i Muro, gran prior coadjutor del Capítol d'aquest orde.

Imatge del retaule restaurat.

La presentació va tenir lloc en el transcurs d'un acte solemne, celebrat al cor de la catedral, al qual van assistir el Capítol Catedral, presidit pel seu degà, Dr. Joan Guiteras i Vilanova, i un gran nombre de convidats, representants dels ordes pontificis, militars i dinàstics, corporacions nobiliàries, reials acadèmies, el cos consular i membres de la societat civil. (C.C.)

Calamars amb xampinyons

INGREDIENTS:

1/2 kg de calamars
1/2 kg de xampinyons
llorer
4 grans d'all
pebre dolç
moscatell
sal

PREPARACIÓ:

Primer bulliu els calamars amb aigua, sal i unes fulles de llorer fins que estiguin ben tous. Escorreu-los, tot i que heu de reservar una mica d'aigua de la cocció. Mentrestant, en una cassola a part, fregiu mig quilo de xampinyons o alguna altra varietat similar. Després, incorporeu-hi quatre grans d'all ben picats i una culleradeta de pebre dolç. Ràpidament —ja que, si no, el pebre es cremaria i amargaria com mil dimonis— afegiu-hi mig gotet de moscatell. Deixeu-ho reduir i llavors incorporeu-hi els calamars, una mica de brou i deixeu que tot faci xup-xup durant uns cinc minuts. I, per últim, si cal, rectifiqueu-ho de sal.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villarro us atindrà al tel. 938 793 402.

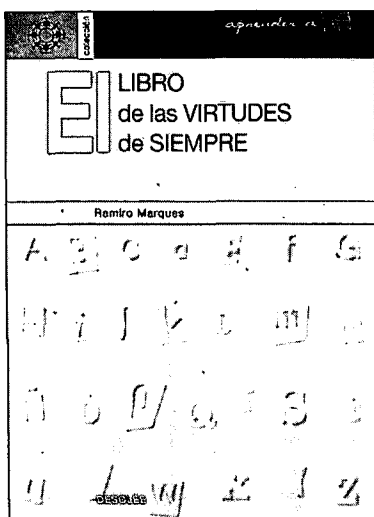
LLIBRES

Per un futur més humà

És impossible parlar amb fonament i exactitud política d'educació en valors i educació ètica, sense conèixer les grans obres de la cultura occidental. La conveniència i actualitat d'un llibre sobre les virtuts s'explica pel fet de viure en una època de canvi i de crisi. La família i l'escola són les institucions que més erosió han patit en les darreres dècades. Està fora de qüestió un retorn al passat, perquè és impossible i indesitjable.

Al contrari, cal caminar endavant, i construir sobre aquest passat, millorant-lo, rebutjant les seves parts fosques i afegint-hi allò que la veritable cultura, tecnologia i ciència del nostre temps ens poden oferir, amb la finalitat de proporcionar més llum. Segons l'autor d'aquest llibre, Ramiro Marques, doctor en Ciències de l'Educació, «té molt de sentit parlar de les virtuts de sempre i donar, de nou, veu a algun dels grans mestres de la saviesa occidental, perquè les seves paraules poden ajudar a il·luminar el nostre camí cap a un futur més humà, més just, més il·luminós i més fratern». (C.C.)

Ramiro Marques, *El libro de las virtudes de siempre. Ética para profesores*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Aprender a Ser, Bilbao 2002, 187 pàg.

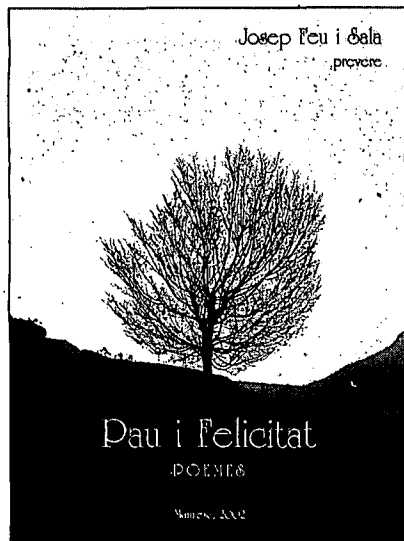

Composicions líriques

Més de cent-cinquanta versos es recullen en aquest llibre de poemes de Mn. Josep Feu i Sala, estructurat en vuit capítols: pau, felicitat, naturalesa, humor, ciutadans, poemes nadalenics, poemes marians i miscel·lània i commemoracions. Es tracta del quart volum de poesies publicat per l'autor, una llarga aventura poètica iniciada fa divuit anys quan va

veure la llum el seu primer llibre: *El meu pelegrinatge*. Segons explica Gabriel Mora i Arana al pròleg, «Mn. Feu segueix les mateixes coordenades anteriors en tot allò que representa el manifestar-se temàticament amb un llenguatge que li és ben peculiar: molt més descriptiu que no pas simbòlic, molt a peu pla dels reptes que pensa assumir i assumeix, tot sacrificant, potser, certa transcendència expressiva i més recursos retòrics». Les seves composicions líriques es caracteritzen per la senzillesa i l'harmonia. Destaquen sobretot els versos dedicats a Manresa, una ciutat que defineix com «el cor de Catalunya», i els que elogien la pau com a font de convivència i concòrdia. (C.C.)

Josep Feu i Sala, *Pau i felicitat. Poemes*. INOM, Manresa 2002, 233 pàg.

Itineraris per a excursions

Aquesta guia descriu vint-i-vuit itineraris per recórrer a peu una extensa regió presidida per la serra de Finestres. S'hi pot trobar el santuari de la Mare de Déu de Finestres, l'església del qual va ser consagrada per Gotmar, bisbe de Girona, l'any 947. El recorregut de les excursions també inclou altres muntanyes properes: la serra de les Medes, els altiplans de la Barroca, la muntanya de Sant Roc i la serra de Sant Grau. Aquestes muntanyes, que no són gaire altes, tenen llocs més atractius i espectaculars per al visitant. Densos boscos d'alzines o de faigs cobreixen gran part de les vessants, la qual cosa els atorga una fesomia característica. En aquesta guia, a més, també es descriuen vuit itineraris per fer-los en cotxe, preferiblement en 4x4. A les darreres pàgines es proporcionen informacions útils, com dades sobre restaurants i hostals, cases de colònies, càmpings, festes, transports públics i serveis diversos, i una àmplia bibliografia. (C.C.)

Lluís Willaert i Garcia, *Serra de Finestres. Les Medes-La Barroca*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Guies del Centre Excursionista de Catalunya, Barcelona 2001, 191 pàg.

Visió de la teologia mariana

Maria sempre ha fascinat els creients. Però, realment coneixem la seva veritable identitat, la forma apropiada de retre-li culte? En aquestes pàgines, tota persona interessada per Maria podrà comparar la imatge que té d'ella amb allò que hi diuen les Sagrades Escripures i els més recents escrits de l'Església, i aprofundir alhora sobre un conjunt de qüestions difícils i controvertides: la seva immaculada concepció, la concepció virginal, la maternitat, la virginitat perpètua, l'assumpció o la mediació. Aquest llibre, que mira de situar Maria en el seu veritable lloc en el misteri cristià, i assenyalava les semblances amb la majoria dels mortals malgrat el seu paper únic en l'encarnació del Verb, desitja contribuir a fer estimar més bé la mare de Jesús. La teòloga Marie-Thérèse Nadeu descriu Maria «com una persona forta, audaç, una dona que no només no va ser passiva i submissa, sinó que tampoc no va tenir por d'afirmar, davant de qui volgués sentir-la, que Déu «enderroca els poderosos del sol i els rics se'n tornen sense res». (C.C.)

Marie-Thérèse Nadeu, *¿Quién es María? Hablar de la Virgen hoy*. Editorial San Pablo, Col·lecció Magister, Madrid 2002, 146 pàg.

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

FES UN GEST GRATUÏT

Amb aquest gest aportaràs un 0'52% dels impostos que ja pagues.

EXERCEIX AQUEST DRET

Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

Un millor servei pastoral i social.

“El Concili Provincial Tarraconense anima i insta els fidels cristians a destinar un tant per cent dels seus ingressos al manteniment de l'Església com a criteri indicatiu podria ser un 1% i qui pugui més també ha de ser més generós (res. 166 i 167).”

BISBATS
DE CATALUNYA

Gràcies

El llibre de la setmana

Les rutes de la vida

Escriu aquest comentari breu a primera hora del matí del dia de Sant Jordi. Un 23 d'abril de fa més de quatre segles moria Miguel de Cervantes (1616), que va fer dos volums que s'han imposat com els estereotips de la novel·la, no solament de la literatura castellana, sinó també de la universal: *Las aventuras del ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha*... Per això se celebra a tants llocs el Dia del Llibre, i mútuament ens obsequiem amb un exemplar d'allò que un autor anomena «l'amic que no enganya mai».

Acabem de llegir el text d'Isabel-Clara Simó *L'home que volava en el trapezi*, on el més interessant és precisament allò que batega a les seves pàgines, que no és tant l'aventura explícita dels dos protagonistes, que es debaten interiorment per dir i no dir el que pensen, en aquesta lluita incruenta de l'amor i de la comunicació, com el que hi ha de veritat en la gestació d'aquest i de tots els llibres.

Perquè, la veritat, quan un es dedica a comentar les obres alienes per a uns lectors hipotètics, sent que es pot oblidar del

que ha estat l'esforç creador de moltes hores de feina, no precisament fàcil. Escriure un llibre representa moltes hores de reflexió, d'observació, d'equilibri o d'entusiasme gran. És el resultat d'una època de gestació incruenta, però que no es dona mai sense un dolor constant de revisió, i de malson o de somni.

L'autora ens explica les vicissituds de dues persones, que són entranyables per la seva voluntat de preservar la seva intimitat i la seva veritat, però ens col·loca en l'ambient dur de la recerca de qui es pot fer càrrec de transformar un manuscrit escrit durant moltes hores d'esforç, en un text a disposició d'un públic lector.

Qui té a les mans l'obra impresa, i a vegades bonica o enquadernada vistosa, no s'atura a pensar en el passat del llibre, sinó que busca poder gaudir-ne en

Isabel-Clara SIMÓ,
L'home que volava en el trapezi.
Columna, Barcelona 2002, 250 pàg.

el futur. Un escriptor de llengua anglesa, Lee Bennet, va dir: «Els llibres són els compassos i els telescopis, els sextants i els mapes que altres homes han construït, perquè ens ajudin a navegar pels mars perillosos d'aquesta vida humana.» Perquè poden ser la possibilitat d'obrir-nos rutes per la vida, aprenent dels altres, o coneixent per quins camins s'han anat apropant a les seves realitats quotidianes. Per això sant Agustí deia: «Quan preguem, parlem amb Déu; quan llegim, és Déu qui parla amb nosaltres.» Perquè, per poc que observem el que passa al nostre entorn — i el llibre ens ho presenta — descobrim les traces de Déu en la vida; la seva presència o la seva absència.

Crec que *L'home que volava en el trapezi* és un llibre típic de Simó, que, incansablement, es dedica a comunicar el que veu i sent en articles de premsa, i en obres de més envergadura, i en tot això es manifesta la seva inquietud, a més, per trobar formes noves. Algunes vegades, a un lector no gaire avesat el pot desconcertar, però crec que aconsegueix el que pretén. En aquest cas ajuda a ser més circumspecte quan es jutja una

obra escrita durant mesos o anys, i amb un esforç notable. Encara que només sigui per poder conèixer i seguir el «via crucis» de la recerca d'editors, i intentar mantenir les idees pròpies tot i les exigències crematístiques d'un mercat, a vegades immisericordiós.

Cristóbal Sàrrias

FE D'ERRADES

En el número 1.180, en la crítica del llibre de Pedro Miguel Lámec, a causa d'un error, on deia «una comunitat de benedictins franciscans» havia de dir «una comunitat de benedictins africans».

La sardana i la dansa

Guardons «Llum i Ombra»

Al llarg d'un any s'ha portat a terme una enquesta entre els assistents a la majoria dels aplecs de la sardana d'arreu de Catalunya per tal de buscar candidats a obtenir els guardons Llum i Ombra, destinats a destacar les actuacions personals o corporatives més rellevants o més contraproduents que es produeixen dins l'àmbit sardanista. Aquesta iniciativa de l'Agrupació Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols ha culminat ara proclamant els primers guardons amb aquestes distincions.

El jurat qualificador que ha examinat les nominacions, integrat pel president de la Federació Sardanista de Catalunya, els presidents de les agrupacions i coordinadores territorials d'aplec de la sardana, i el president de l'entitat que ha instituit aquestes distincions, ha decidit concedir per unanimitat el guardó Ombra a Televisió Espanyola a Catalunya i el guardó Llum a Antoni Anguela i Dotres.

D'acord amb la determinació de l'esmentat jurat, Televisió Espanyola a

Catalunya s'ha fet mereixedora del guardó Ombra per la manca de sensibilitat en la difusió de la sardana que demostra aquesta emissora en les seves programacions, tot i ser una televisió pública. D'altra banda, el guardó Llum s'ha atorgat «per la tasca valuosa i positiva en el foment de la sardana» acreditada per Antoni Anguela al llarg de molts anys.

Cal ressenyar, finalment, que el premi de participació destinat a les persones que han pres part en l'enquesta ha correspost a Maria Navarro, de Sant Boi de Llobregat. El premi consisteix en una estada de cap de setmana a Sant Feliu de Guíxols, tot coincidint amb el seu aplec que tindrà lloc el dia 26 de maig.

Serà, doncs, en els prolegòmens d'aquesta celebració que Sant Feliu de Guíxols, la ciutat d'on ha sorgit la iniciativa de l'atorgament d'aquestes distincions, viurà la festa de lliurament, el divendres 24 de maig, en un sopar que se servirà en un conegut restaurant de la vila. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 75,02€ (12.480 ptes.) per any

☐ Amb dos pagament semestral de 37,50€ (6.240 ptes.)

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El gas interestel·lar es fa cada dia més interessant

Fins no fa gaire els astrònoms consideraven el gas que hi ha a la galàxia entre estrella i estrella com una nosa que destorbava poder veure bé les estrelles llunyanes. És certament una atmosfera poc densa en general. Només de tant en tant es veuen condensacions més tupides que es consideraven com una reserva estàtica de gas fred, en espera del moment en què, condensant-se, podria fer néixer estrelles. Va començar a considerar-se interessant quan es va veure que, a més d'hidrogen, contenia moltes molècules, fins i tot un percentatge força alt de compostos orgànics que van meravellar els químics. Però ara hi ha aparegut un nou centre d'interès des del punt de vista purament físic.

La revista *Investigación y Ciencia* en el seu número de març passat publica un llarg article del professor Ronald J. Reynolds de la universitat de Wisconsin (Madison) que explica els resultats de les recerques en aquest camp. Fóra llarg resumir tot el que hi diu. En resum ens explica que cal considerar aquesta «atmosfera» de la Galàxia com un tot amb característiques anàlogues a les d'una atmosfera planetària o estel·lar com la del Sol.

El mecanisme de formació de noves estrelles no depèn únicament de les condicions locals d'un núvol còsmic aïllat, sinó que hi influeixen les condicions

globals de tota Galàxia, ja que les estrelles de gran massa escalfen i ionitzen el medi gasós, que s'infla, s'allunya i fa créixer la pressió ambient que comprimeix els núvols ja formats, provocant-hi la formació estel·lar. Per una altra banda les estrelles «supernoves» quan esclaten originen nous núvols, o sigui «bombolles calentes» que fan que en molts llocs el gas interestel·lar no sigui tan fred com se suposava. Fins i tot sembla que el nostre sistema planetari es troba dins d'una d'aquestes bombolles. Si hi ha hagut l'explosió de diverses supernoves pròximes es produeix una «xemenia còsmica» de gas calent que se'n va cap a les parts més externes de la Galàxia, des d'on, més tard caurà més avall. Això es pot anomenar «brollador còsmic», i és, en molt més gran, com una protuberància solar. Tot això ens diu que allò que es deia que era gas estàtic s'ha hagut de descartar. Com que també hi ha regions de gas tebi, a més de les de gas fred i les bombolles calentes, l'agitació o moviment del conjunt és ben notable. Per això l'autor de l'article acaba dient que «l'analogia entre les atmosferes galàctiques, les estel·lars i les planetàries podria ser encara més oportuna del que pensem», en ordre, és clar, a descobrir-ne els mecanismes de moviment. La ciència confia, de mica en mica, anar-ne descobrint més coses.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

Després de llegir en els dos capítols anteriors el breu resum que hem fet de la història de les relacions entre l'Església i les teories evolucionistes, potser algun lector haurà pensat que ens oblidàvem de parlar d'un il·lustre jesuïta que, sense deixar la fe, es distingí en el món científic com a defensor de l'evolucionisme en un moment en què els vents que bufaven dins l'Església hi eren contraris. No, no ens en vam oblidar. N'havíem de parlar amb més extensió. El P. Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955) era una figura prou significativa en el món de la ciència com per a dedicar-li també tot un capítol. A més a més també ell és un exponent de com homes d'Església s'han dedicat a la ciència i calia mencionar-lo en aquest sentit.

Jesuïta fidel fins a la mort

Era francès. Va néixer al castell de Sarcenat (Alvèrnia), quart de deu germans. Després d'estudiar el batxillerat en un col·legi dels jesuïtes, entrà als 18 anys a la Companyia Aix-en-Provence. I quan els ordes religiosos abandonaren França, anà a estudiar a Anglaterra, a l'illa de Jersey, on cursà filosofia i teologia. Del 1905 al 1908 exercí de professor de ciències en un col·legi del Caire (Egipte) i el 1911 era ordenat de sacerdot, després d'haver cursat ciències a la Sorbona.

El 1912 començà a treballar amb M. Boule, professor de paleontologia al Museu d'Història Natural de París. En esclatar la guerra de 1914-18 es va posar a servir de sanitari a l'exèrcit. El 1922 rebia el nomenament de professor de Paleontologia a l'Institut Catòlic de París, càrrec que exercí durant sis cursos. També va ser un temps director del Centre National de la Recherche Scientifique.

El 1928 deixà la docència per dedicar-se a la investigació. Recorregué Àsia central, Índia occidental, Java, Birmània... I a Xina el 1929, a la cova de Tzu-ku-tien seguí de prop la troballa de l'homínid fòssil que s'anomenà *Sinanthropus pekinensis* (actualment té per nom científic *Homo erectus pekinensis*, perquè es considera una variació de l'espècie *H. erectus*).

44 La teoria evolucionista de Teilhard de Chardin

Després romangué llargues temporades a Xina i, juntament amb el P. E. Licent, excavà diversos emplaçaments prehistòrics del desert d'Ordos (oest de la Xina septentrional). A Pekín es trobava durant la Segona Guerra Mundial.

No tornà a França fins al 1946. El 1948 és proposat per substituir l'abbé Henri Breuil a la càtedra del Collège de France, però els seus superiors religiosos li prohibiren d'acceptar-ho. Per què? En aquest moment el P. Teilhard ja havia començat a exposar les seves idees respecte de l'evolució dels éssers vius, i encara és quan el darwinisme s'ensenya arreu sota el signe del materialisme ateu. No és estrany que es consideri imprudent que un religiós aparegui públicament des d'una càtedra partidari del darwinisme, ni que ho sigui només en part. I per la mateixa raó se li mana que no publiqui, almenys per ara, el que té escrit sobre el tema. No obstant, en el món de la ciència són reconeguts els seus mèrits. El 1950 Teilhard és fet membre de l'Acadèmia de Ciències de París.

El 1951 va a l'Àfrica del sud i hi estudia l'*Australopithecus*. I després se'n va a Nova York (EUA), dedicat a la investigació antropològica de la Wenner Gren Foundation. Les dificultats que tingué amb els seus superiors jesuïtes no l'impediren pas de mantenir-se fidel a l'Església catòlica i a la Companyia de Jesús fins al final de la vida. Va morir a Nova York el dia de Pasqua del 1955.

La seva obra científica

Els llibres que li han donat celebritat van ser publicats després de la seva mort. El primer a editar-se va ser *Le phénomène humain*, que havia escrit entre 1938 i 1940, havent-hi afegit correccions i revisions fins al 1947, any en què el donà per acabat

definitivament. Va sortir publicat el 1955, durant el mateix any del seu traspàs. Una altra obra important, i molt original, fou *Le milieu divin*, que es publicà el 1959 i que ell havia escrit entre 1926 i 1927. En total l'edició de les seves obres completes (publicades del 1955 al 1965) comprenia 11 volums (1955-65). De tema científic eren també *Vie et planètes*, *L'apparition de l'homme* i *Le group zoologique humain*.

El seu pensament sobre l'evolució dels vivents es troba expressat principalment en *El fenomen humà*, la primera de les obres pòstumes publicades. El 1963 sortia de la impremta la primera traducció castellana (Ed. Taurus, Madrid) feta pel paleontòleg sabadellenc Miquel Crusafont i Pairó (1910-83), i l'edició catalana apareixia dos anys després. Ha estat una obra molt traduïda, fins i tot al rus, a l'àrab, al xinès i al japonès.

La idea fonamental que s'hi expressa és que, des del punt de vista «fenomènic» (o sigui, mirant el que apareix a la nostra observació) hi ha hagut una evolució de la previda a la vida i d'aquesta cap a les seves diferents formes, s'ha fet un Arbre de la Vida. «Recorregut sense un fil conductor, cal reconèixer que el conjunt dels éssers vius forma un conjunt inextricable» (pàg. 174 de l'edició castellana). Quin serà el fil d'Ariadna que ens permetrà trobar el camí per aquest laberint? No és altre que la cerebralització; «ella dona a l'Arbre de la Vida un relleu, una fesomia, un impuls en els quals és impossible no reconèixer-hi el signe de la veritat. Tanta coherència —i afegim-hi, tanta facilitat inesgotable i potència evocadora en la coherència— no pot ésser un efecte de l'atzar... La diferenciació de la substància nerviosa se'n desprèn, tal com preveia la teoria com una transformació significativa. *Ella dona un sentit i per consegüent prova que existeix*

un sentit en l'evolució. Aquesta serà la meua primera conclusió» (pàg. 178 de l'op. cit.).

Amb l'home, ens vindrà a dir després, ve la consciència que «trenca la cadena», i en ell arriba a la màxima expressió tot el procés evolutiu del «fenomen» vital. Comença una nova època per a l'evolució amb l'establiment a la Terra d'una «esfera pensant», la *noosfera*, que se superposa a la biosfera. I la noosfera, cap a on va? Cap al punt Omega que és el centre transcendent, punt diví, terme absolut del món i de la història, on aquesta evolució arriba a la plenitud més enllà de la mort. Per al creient el punt Omega és el Crist, i el món és aleshores transparència de Déu, és el «Medi diví», com dirà en aquell llibre que porta aquest títol.

Què hi hem de dir, nosaltres, a tota aquesta concepció que té de l'evolució el P. Teilhard? En primer lloc hem de dir que és la d'un científic amb ànima de poeta i de filòsof. No cal dir-ho. Però no és pas que vulgui imposar el seu pensament per suggeridor que sigui. Com diu Crusafont al llarg pròleg que precedeix la traducció: «El P. Teilhard, conscient del seu valor, no es va considerar mai un superhome a la manera de Nietzsche. Res no era tan lluny d'ell com aquesta concepció. Va considerar les idees com a «llavors de veritats», com a catalitzadores d'una Veritat que ningú no pot tenir la pretensió d'abraçar amb la seva estreta i limitada percepció. Va parlar sempre en «hipòtesi». Per això sol ja resulta inatacable. Les hipòtesis són sempre una expressió de la humilitat de la ciència» (pàg. 16 de l'op. cit.). Hem de veure, doncs, el que afirma el P. Teilhard com una elucubració personal que pot tenir punts importants, no com a cosa definitiva.

Ara bé, en la idea fonamental, que és que en l'evolució dels vivents hi ha hagut una orientació cap a l'ésser humà, hi hem d'estar d'acord tots els cristians que vulguem admetre la teoria evolucionista i agrair al P. Teilhard que hagi mostrat que això es pot avalar amb arguments científics.

Kate & Leopold **

Director: James Mangold.

Guió: James Mangold, Steven Rogers.

Intèrprets: Meg Ryan, Hugh Jackman, Live Schreiber.

Comèdia romàntica. EUA, color, 2001. 131 minuts.

Joves.

L'any 1876 a Nova York un atractiu duc anglès, anomenat Leopold, busca noia per casar-s'hi davant la insistència del seu oncle. Però el duc no es mostra interessat a trobar esposa, ja que espera la dona dels seus somnis. Durant la celebració del seu trentè aniversari, Leopold queda intrigat per la presència d'un desconegut, al qui després persegueix i més tard atrapa, i cau al buit en l'inaugurat pont de Brooklyn. Durant la caiguda, viatja pel temps i arriba al segle XXI.

Allí coneixerà Kate McKay, que treballa en una empresa de màrqueting. Kate espera l'oportunitat de la seva vida per arribar a ser nomenada vicepresidenta de la companyia. Entre Kate i Leopold naixerà una relació més enllà de l'amistat. Però Leopold haurà de tornar

Kate i Leopold, els protagonistes.

al segle XIX, ja que si no, el curs de la història canviaria dramàticament.

Meg Ryan torna a la comèdia romàntica on sens dubte es mou com peix a l'aigua. Hi apareix també Hugh Jackman, que repeteix paper de galant tal com va fer a la pel·lícula *Siempre a tu lado*. Kate & Leopold és, en definitiva, una comèdia romàntica

entretinguda ideal per als amants del gènere i per a aquelles que enyoren els antics cavallers.

Humor: 1-1/2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo

Harry Potter y la piedra filosofal ***

Director: Chris Columbus.

Guió: Steve Kloves.

Intèrprets: Daniel Radcliffe, Emma Watson, Rupert Grint.

Fantàstica. EUA/Gran Bretanya, color, 2001. 142 minuts.

— Per a tots els públics.

Hermione amb els seus estimats llibres.

La seva ambientació aconsegueix embolcallar l'espectador en un món ple d'encanteris i màgia, gràcies a una direcció artística acurada i minuciosa i a una fidel, i alhora creativa, interpretació del món de Rowling. La feina del guionista, que ja gaudia de prestigi després de *Jóvenes prodigiosos*, és excel·lent, encara que n'hi ha que sostenen que el ritme decau en l'última part. Però, sens dubte, les gairebé dues hores i mitja de metratge són un festival d'acurats detalls en els personatges, en la història i el seu desenvolupament,

en la música, del mític John Williams (*Superman*, *Indiana Jones*, *La guerra de les galàxies*...), i en la realització, sota la batuta de Chris Columbus, que ha donat un gir cap al costat més artístic del cinema després d'èxits comercials com *Solo en casa* o *Nueve meses*. Sens dubte la gran novetat és al DVD, que ofereix dos discos amb grans novetats.

Conspiración en la red **

Director: Peter Howitt.

Guió: Howard Franklin.

Intèrprets: Ryan Phillippe, Claire Forlani, Rachael Leigh Cook, Tim Robbins.

Suspens. EUA, color, 2001. 108 minuts. — Joves.

Milo (Ryan Phillippe) té fusta per convertir-se en un dels millors informàtics del món. Des del garatge de casa seva, desenvolupa la tecnologia que ambicionen les empreses més grans del món: l'enllaç de totes les formes de comunicació digital, a través d'una sola font d'alimentació. Quan Milo és a punt d'aconseguir el seu somni, rep una oferta que no pot rebutjar: diners, recursos i la infinitat de possibilitats que Gary Winston (Tim Robbins), el director de N.U.R.V., una milionària empresa de *software*, li ofereix en safata. Però la tragèdia entra en la vida privada de Milo en forma d'un crim atroz, i el que sospita l'horroritza. A mesura que va descobrint la trama del secret, se'n va convertint en blanc. Per salvar la vida, haurà de ser més llest que el mateix cor de N.U.R.V., un gegant corporatiu el poder, l'ambició i la paranoia del qual no té límits. Intensa i ben portada, és una gran oportunitat per passar una bona estona.

El món de la televisió

Grandiosas

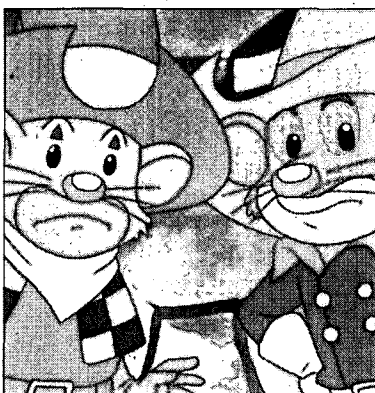
Dissabte - 23.30 h - Telecinco

Aquest nou espai de Telecinco el condueixen un trio de dones: Rosa Villacastín, Belinda Washington i la cantant Lolita. Es tracta d'un programa d'entreteniment en què es comenta amb especial ironia tota l'actualitat de la setmana, l'agenda de la dona, viatges, espectacles, moda, art i oci. A més, inclou diverses entrevistes i un debat. Una de les principals característiques de *Grandiosas* és que s'emeta en directe des d'un teatre amb un públic íntegrament femení, format per 101 dones, que tenen un comandament per votar sobre els diferents temes que s'hi plantejgen.

Segons paraules de les mateixes presentadores «estan disposades a revolucionar la nit de dissabte amb un espectacle amb llenguatge de dona». Però lamentablement, i a pesar que el producte es presenti com una cosa nova, cau en els mateixos temes de sempre: notícies del cor i un guió farcit de preguntes frívols i de contingut sexual amb què les presentadores pretenen esgrimir aquest mal enfocament feminisme, tan de moda actualment. Dolent.

Emily y Alexander

De dilluns a divendres - 7.30 h - TVE

Imatge de la sèrie.

Nova sèrie d'animació que s'emeta dins del programa infantil *TPH Club*. Es tracta d'una coproducció entre diversos països europeus, en què dos cosins ratolins, Emily i Alexander, es dediquen a visitar els familiars que tenen dispersos arreu del món. En cadascun dels seus viatges s'enfronten a un misteri o aventura, que intentaran resoldre amb tot el seu esforç. A l'estil d'altres produccions europees com *Willy Fogg* (en aquest cas, espanyola),

l'animació és idònia per als nens de 6 a 10 anys, i l'argument és entretingut i ple de valors educatius.

Al descubierto

Dimecres - 22 h - Antena 3

Espai d'investigació periodística produït per El Mundo TV per a Antena 3, que mira de «descobrir les trames ocultes que s'amaguen darrere l'actualitat». Per això, un equip d'especialitzats periodistes treballa amb càmeres ocultes i sota personalitats falses. La professionalitat de la seva tasca es demostra amb la solvència de les investigacions, encara que l'interès o la qualitat pot variar cada setmana, segons el tema triat: per exemple, ja era clar que Carlos Jesús no tenia poders guardadors, però el reportatge encara ens va fer més evident aquesta realitat.

Amb tot, tot el muntatge a plató —ple dels periodistes que han investigat, diversos personatges protagonistes del tema i altres dels nostres «coneguts experts», juntament amb Santiago Acosta incapaç de dominar el «saraú» que s'hi organitza— està mancat de rigor i d'interès. És un element que ajuda a allargar el programa i a provocar més polèmica, mentre irromp constantment l'emissió del reportatge.

Se busca una estrella

Divendres - 22 h - Antena 3

Se busca una estrella és un concurs musical infantil presentat per Bertín Osborne. En l'espai que produeix Gestmusic Endemol per a Antena 3 competeixen setze nens, d'edats compreses entre els 6 i els 13 anys. El premi final consisteix en el llençament discogràfic del guanyador o guanyadora a través d'un disc de cançons originals. Les votacions telefòniques del públic determinaran qui passa a les diferents fases del programa fins a arribar a la gran final del concurs.

Aprofitant l'estirada d'audiències d'*Operación Triunfo*, les cadenes se les empenquen per copiar-ne el format. En aquest cas recorda massa el seu espai antecessor *Menudas Estrellas*, i es fa una mica repetitiu i poc original. La falta de personalitat dels petits intèrprets li treu interès, ja que les seves actuacions consisteixen a imitar altres cantants ja reconeguts.

RÀDIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazin de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció a discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-12.00 *Radiofórmula*
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Biblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 11.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 Informatiu migdia
 18.30, 18.45 Informatiu vespre
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida; la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diumenge 12

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 6)
 Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
 Director: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Cardenal Antonio María Rouco.»
 El cardenal Rouco, una de les figures més rellevants de l'Església espanyola i universal, explicarà com va viure el moment en què va ser nomenat bisbe auxiliar de Santiago de Compostel·la; donarà el seu punt de vista sobre la situació de l'Església en aquest inici del segle XXI; valorarà les relacions Església-Estat; i opinarà sobre temes d'actualitat com el terrorisme, la violència o el nou ordre europeu.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral polifònica Arrels de Joventut de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), sota la direcció de Víctor Gregorio.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 13

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Vidas de interior.»
 Un equip del programa ha aconseguit entrar a la bonica Cartoixa de Jerez de la Frontera, per ser testimonis de la desconeguda vida dels cartoixans.

Diumenge 12

09.00 *Signes dels Temps*
 «Teologia a la universitat.»
 L'Església catalana vol impulsar l'ensenyament de la teologia cristiana als campus universitaris. Per aquest motiu, l'arquebisbat de Barcelona ha creat el Secretariat de Teologia a la Universitat. Entrevista a Jordi Giró, professor de la Universitat Ramon Llull i secretari executiu del secretariat.
 Altres temes:
 —Balanc del X Simposi de Bisbes Europeus celebrat a Roma del 24 al 28 d'abril.
 —Presentació dels actes de celebració de l'Any del Mil·lenari del Monestir de Sant Cugat del Vallès.
 —Actuació musical del grup Bufanúvols, per presentar el CD *Danses per la pau*.
 —Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 10

20.30 *Creure avui*
 «Entrevista d'opinió», a càrrec de Ramon Salicrú; «Espai de notícies», coordinat per Dolors Fernández; «Agenda», a càrrec de l'arxiprestat de Mataró; «Temps de reflexió», comentari de l'Evangeli del diumenge. Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

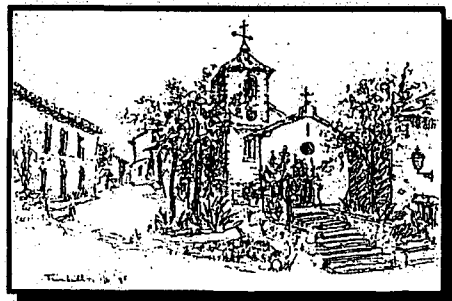
MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **MISSSES.**— A www.misas.org trobareu els horaris de les misses de les parròquies i també d'hospitals i monestirs. A més, es pot conèixer el sant del dia i les lectures de l'evangeli corresponent.

Altres bisbats

• **PENTECOSTA.**— El 18 de maig, a les 21.00, la Delegació de Joventut d'Eivissa i Formentera organitza una vetlla de Pentecosta a Sant Jordi.

• **TURBALLOS.**— Els dies 18 i 19 de maig organitza un curs de Reiki, i els dies 25 i 26, una experiència de silenci i contemplació. Cal confirmar l'assistència. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **COMUNICACIÓ SOCIAL.**— Del 25 al 26 de maig tindrà lloc la II Trobada Diocesana de Comunicadors Socials sobre *Los desafíos de Internet*. Inscripcions i informació: tel. 913 644 075, fax 913 644 058, a/e: boam@planalfa.es

• **TROBADA INTERRELIGIOSA JUVENIL.**— Organitzada pels Nois per a la Unitat del Moviment dels Focolars. Hi participaran 9.000 nois i noies de pobles, races, cultures i religions diferents. El programa serà: 25 de maig, congrés multimèdia al Palau de Gel de Marino, llançament del projecte «Escola per a tots» i diàleg amb Chiara Lubich; el 26, arribada al Colosseu de Roma de la Marxa per la Pau. Testimonis de fra-

ternitat universal i missatge de Joan Pau II; i del 27 al 29, fòrum interreligiós amb cloenda a Florència. Més informació: tel. 932 317 009, fax 932 312 691, a/e: czfbcn@arrakis.es, Internet: www.focolare.org/rpu

Barcelona

• **PARRÒQUIA DE SANTA ANNA.**— El 7 de maig, a les 20.00, eucaristia per la pau. Presideix: Mn. Jordi Ferré i Muro, prior coadjutor de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem. Homilia a càrrec del P. Ramon Domènech i Castells, viceprovincial dels pares franciscans de Catalunya. Pl. Santa Anna - Barcelona.

• **CONCERT ESPIRITUAL D'ORGUE.**— El 12 de maig, a les 19.00, evocació de Mn. Cinto Verdager (primer centenari de la seva mort). A l'orgue: Bernat Bailbé. Comentaris: Antoni Serramona, c.o. Església de l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona.

• **AUDITORI LA TORRASSA.**— El 12 de maig, a les 11.00, la Comissió d'Actes Culturals i Recreatius Mare de Déu dels Desemparats convida a la inauguració i benedicció del nou auditori de la Torrassa.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 13 de maig, a les 17.00, sobre *Art contemporani. L'art de la postmodernitat*, a càrrec de Pilar Palomer (professora de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona); el 15, visita cultural a l'Institut d'Estudis Catalans, amb la professora Carme del Blanco. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 13 de maig, a les 19.00, conferència de Fèlix Martí, director del Centre Unesco de Catalunya, sobre *Catalunya, nous objectius*. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 176 177 y 933 172 398.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— Presenta en aquesta temporada el programa següent: 13 de maig, a les 19.00, Capella Virelai i Factoria Mascaró; el 14, a les

20.30, lliurament de premis d'Ediciones Mayo, S.A., i el 16, a les 20.00, Festival Internacional de Poesia. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 932 957 200, fax 932 957 210, a/e: palau@palaumusica.org, Internet: www.palaumusica.org

• **EL VIOLÍ DE SARAJEVO.**— Presenta el 14 de maig, a les 21.00, *Literatura y ética: los ricos de espíritu*, amb Jaime Vándor, a la sala de petit format de l'Ateneu de Castellar del Vallès.

• **ESCOLA DE TEOLOGIA MARISTES CATALUNYA.**— La darrera sessió serà el 14 de maig, a les 21.30, sobre *La resposta de Jesús de Natzaret davant la vida*, a càrrec de Josep M. Soteras. C/ València, 370 - Barcelona, tel. 934 582 904.

• **PREGÀRIA PER LA PAU.**— El 15 de maig, a les 20.00, nova edició de la Pregària per la Pau a Euskadi i al món, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona. Més informació: www.e-cristians.net

• **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— El 15 de maig, a les 20.00, les Esglésies cristianes lloen el Senyor (III concert de cant coral) a la cripta de l'església de Pompeia, av. Diagonal, 450 - Barcelona. El programa serà: clàssics espirituals negres (grup Molema), *La pregària interreligiosa d'Assís per la pau*, presentació a càrrec de Joan Botam i Isabel Lozoya; cants de la litúrgia bizantina-eslava (cor Irino. Director: Josep Torras); comiat amb Felip Carmona, vicepresident del Centre Ecumènic de Catalunya.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 16 de maig, a les 19.30, presentació de diferents iniciatives d'estalvi i finançament ètic a Catalunya. Hi intervindran: Oikocrèdit, Acció Solidària contra l'Atur, Coop 57 i Fons d'Inversió Fimm. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL CAIXA TERRASSA.**— El 16 de maig, a les 21.00, *La Bohème*, comèdia lírica en quatre actes de Giacomo Puccini. Producció: Amics de l'Òpera de Sabadell. Més informació: rbla. d'Ègara, 340 -

Terrassa, tel. 937 804 122, fax 937 331 393, a/e: info@c-cultural-terrassa.es, Internet: www.c-cultural-terrassa.es

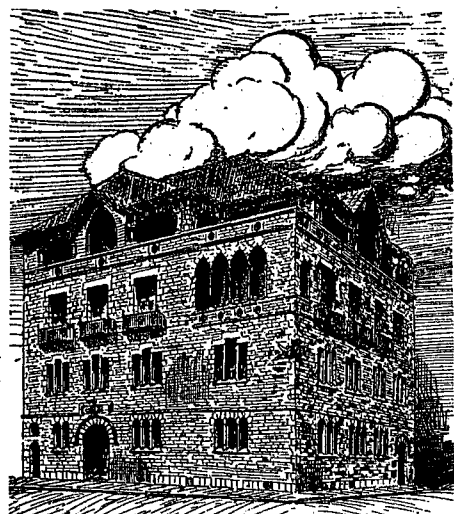
• **ROMERIATGE A MONTSERAT.**— La parròquia de Santa Maria de Badalona organitza el seu 125è romiatge a Montserrat del 17 al 21 de maig. El programa inclou excursions a l'ermita de Sant Joan, a la Creu dels Escolans, vetlla de Pentecosta i missa conventual, entre altres actes.

• **VETLLA DE PENTECOSTA.**— El 18 de maig, a les 21.00, al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55 - Barcelona).

• **PARRÒQUIA DE LA BONA NOVA.**— Convida a l'eucaristia que se celebrarà el 18 de maig, a les 21.30, organitzada pel grup de pregària Bona Nova de la Renovació Carismàtica. Pl. Bonanova, 1 - Barcelona.

• **APLEC DE LA MARE DE DÉU D'ARBOLÓ.**— Els pallaresos residents a Barcelona celebraran l'aplec de la Mare de Déu d'Arboló a la parròquia de Santa Anna de Barcelona el 19 de maig, a les 18.00, amb la santa missa i el cant dels goigs.

• **CONCERT D'ORGUE.**— El 19 de maig, a les 18.00, a l'església parroquial de Sant Bartomeu i Santa Tecla. Montserrat Torrent interpretarà obres d'A. Soler, J. P. Sweelinck, J. S. Bach, R. Schumann i J. Guridi. Entrada lliure.

• **BÀLMESIANA.**— El 21 de maig, a les 19.30, presentació del llibre *Persona*

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TÚ?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnpny@teleline.es

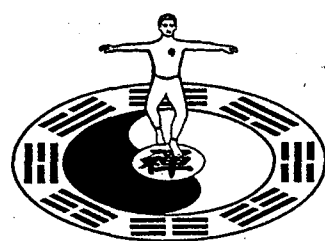
ELS QUATRE LLIBRES (SISHU)

為學者必有初
小學終至四書

Per als que es dediquen a l'estudi hi ha d'haver un nivell inicial. Una vegada apresada la *Petita Ensenyança* s'ha de continuar amb els *Quatre Llibres*.

CONVIVÈNCIES
AMB PETER YANG

Del 14 al 20 de maig a Krumbach (Àustria)

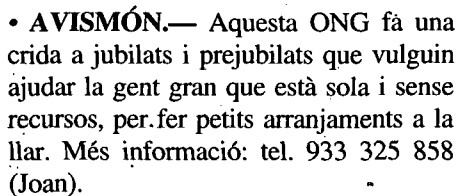
TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

太極

• **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: **tots els dimecres**, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona; **tots els dissabtes**, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

- Perquè els cristians proclamin l'esperança evangèlica
- Per la defensa de la vocació familiar i social de la dona

• COMUNITAT DEL MAS BLANC.— El 12 de maig, de 10.00 a 19.00, curs sobre *L'aprenentatge de la pau*, a càrrec de Dolors Oller, professora de Dret Constitucional a l'Abat Oliba. Inscripcions: tel. 938 442 467, a/e: cmasblanc@telefonica.net

Reserveu el vostre exemplar, ara!

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials. Tel. 934 510 707.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

És dels més matiners de Ràdio Estel. Emili Pacheco arriba cada dia a les 6.00 h per començar a preparar «El primer cafè», el programa amb més oients de l'emissora de l'arquebisbat de Barcelona. Des de fa dos mesos n'és l'editor, el seu màxim responsable, encarregat de seleccionar els temes del dia i de presentar-los als tertulians per al debat. Sempre des d'una perspectiva d'Església.

El podem sentir cada matí a Ràdio Estel FM, de 8.00 a 9.00, juntament amb Xavier Vallbona i Miquel Martín. «El primer cafè», una manera amable i ben cristiana d'abordar l'actualitat.

Emili Pacheco és l'editor d'«El primer cafè», el programa més escoltat de Ràdio Estel

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Catòlics i socialistes

Tender puentes és el títol d'un llibre d'autors diversos que comparteixen un objectiu comú: descobrir els punts de convergència entre el pensament cristià i el pensament socialista, a la recerca de més proximitat i de més bona entesa.

No es tracta, de cap manera, d'un intent nou. M'agrada d'evocar —entre d'altres possibles exemples del passat— el d'un prevere barceloní poc recordat, Mn. Àngel Carbonell (1877-1940), que va publicar, el 1926, una obra polèmica: *El colectivismo y la ortodoxia católica*. Era passióner, és a dir, encarregat de la pastoral de malalts, de Santa Mònica, al vell barri xino. A la vista d'escenes de misèria que semblaven tretes, diu, «de novelas truculentas», es preguntava si a l'Església no li caldria cercar una defensa més eficaç dels humils en l'organització col·lectiva de la riquesa i el treball, potser no tan distant de l'ideal catòlic com l'individualisme... (cf. pàgines XIV i XV).

Ha plogut molt des d'aleshores. Ara no solem parlar de col·lectivisme ni ja gaire de marxisme.

Tender puentes, l'obra que ha dirigit i aplegat Ramón Jáuregui i Carlos García de Andoin, es mou en la perspectiva d'un partit socialista democràtic del qual el 31% dels votats, el 1996, es declaraven catòlics practicants, i el 51%, creients no practicants. Pel que fa a la militància, és també significatiu el nombre de catòlics que formen part, per exemple, del PSC-Ciutadans pel Canvi.

«Ara bé, segurament és més fàcil parlar d'entesa entre catòlics i socialistes que no pas de proximitat entre Església i Partit Socialista. Això palesa un problema de fons: ¿seria bo per a l'Església, seria bo per al Partit Socialista, que el seu trobament es produís a

través de catòlics i de socialistes marginals en les respectives comunitats? I per als mateixos militants, perpetuar una situació així, no portaria a una certa esquizofrènia?

No ens podem acontentar amb els punts de vista que compartim. És veritat que en la línia de les coincidències hem progressat molt respecte de l'època de Mn. Àngel Carbonell: ha avançat la doctrina social de l'Església i el socialisme s'ha després de connotacions hostils a la religió. Però ens cal dialogar sobre algunes divergències importants que subsisteixen. Algunes poden ser atribuïdes a defectes o errors d'uns i altres. Aquestes caldrà només que siguem capaços de reconèixer-les i de treballar per superar-les. Però unes altres són més substancials.

Dos exemples. El primer, la dimensió més personal i la familiar de l'ètica. Una mica en la línia del que va escriure el vell socialista Fernando de los Ríos i que cita en aquest llibre Peces Barba: «...hem de tornar a l'home interior. Hem d'educar la sensibilitat, les fonts que alimenten l'emoció estètica, la voluntat moral, en el sentiment religiós.» El segon, el repartiment de competències entre Estat i societat. Forma part d'aquest capítol la qüestió escolar. M'ha animat, en aquest punt, la citació per Jáuregui d'una frase d'Edgar Morin: «No podem deixar la solidaritat a les mans exclusives de l'Estat.»

Ara mateix

«El nostre objectiu és interpretar la realitat des d'una perspectiva d'Església»

—Com prova aquesta nova etapa com a editor d'*El primer cafè*?

—L'etapa va molt bé, estic molt content i n'aprenc molt cada dia. Al principi, quan em van plantejar editar *El primer cafè* vaig tenir una mica de por perquè el pas de la sotsedició a l'edició implica molta responsabilitat. L'editor assumeix el que surt per antena, i el fet de dirigir la tertúlia, a més, t'obliga a manifestar la teva personalitat i a establir els temes a tractar. Aquí entra el que jo penso que marca l'actualitat i el que des de Ràdio Estel creiem que s'ha de comentar i s'ha de dir.

—No és, però, el primer programa que edita a Ràdio Estel.

—Ja vaig editar l'any passat *Nit d'Estels*, però era un format força diferent. Ara la responsabilitat és més gran perquè implica interpretar i donar criteris per llegir l'actualitat. Ara la part creativa i personal hi és molt més present.

—Què es el primer que fa quan arriba a la ràdio?

—El primer que cal fer és informar-se sobre l'actualitat i elaborar un guió

sobre els temes més destacats. Quan al matí comences el guió se't plantegen molts dubtes, sobre el que s'ha de destacar i el que no s'ha de destacar. De fet, el programa dependrà d'aquests temes, que és el que nosaltres anomenem la portada. Són les tres o quatre pinzellades amb què es queda la gent i sobre les quals tractarà bàsicament la tertúlia.

—De quina manera teniu en compte el tarannà cristià de la ràdio a l'hora de seleccionar els temes de portada?

—Els temes eclesials sempre tenen un paper molt destacat. Ara, per exemple, amb el conflicte del Pròxim Orient destaquem especialment la situació de la basílica de la Nativitat. Tot el que afecta més els cristians és el que es destaca més. Aquí no es busca una baralla entre tertulians, ni destacar el morbo, cadascú hi diu la seva sense escridassar i sempre des del component religiós. L'objectiu és interpretar o fer una prospectiva sobre la realitat que se'ns presenta des de la perspectiva religiosa.

—Malauradament, en aquests dos mesos que fa que és editor, li ha tocat viure una actualitat religiosa tacada per la polèmica i els escàndols.

—No ens amaguem de res. En aquest cas, plantegem el problema de la manera més objectiva possible i els tertulians, des d'una òptica d'Església, hi diuen la seva, sempre amb respecte i sense entrar mai en l'aspecte morbós.

—Quins temes són els que li agrada tractar més?

—A mi m'agrada tractar molt els temes socials, els que afecten la gent. Ara mateix són el de l'atur, el de la LOU... coses que afecten la vida diària de les persones. Alhora, però, en aquest darrer mes el tema del Pròxim Orient ha estat el tema estrella, per qüestions òbvies.

—El primer cafè s'emeta cada dia en directe de 8.00 a 9.00. Però, a quina hora fa el seu primer cafè?

—Una mica més d'hora, a les sis, tan bon punt arribo a la redacció.

Samuel Gutiérrez

Els més diminuts, predilectes de Déu

La setmana passada una càmera instal·lada per la NASA al telescopi espacial *Hubble* va captar imatges noves de l'Univers. Tot i que no han aportat grans novetats per a l'astronomia, als profans aquestes fotografies ens sorprenen agradablement per la seva bellesa i precisió. D'aquesta manera ens fan adonar de les dimensions de l'espai, incommensurable per a la nostra ment, que és limitada encara que ens costi de reconèixer.

Prendre consciència de la immensitat de la creació ens pot dur a una mena de vertigen vital, d'espant, tal com ja va dir en el seu moment Pascal. Però aquests instant de profund terror o de respecte no s'ha d'interpretar com un signe de feblesa: ens indica que hem intuït amb certesa la modesta posició que ocupa l'ésser humà enmig del vast Univers. És una consideració important i que cal tenir en compte. Aquesta descoberta, no obstant això, no ens ha d'arrossegar cap al pessimisme vital, a pensar que no som res; perquè encara és més cabdal saber que de tots els cossos existents som els únics amb capacitat d'interrogar-nos sobre tots aquests fets, sobre l'Univers i nosaltres mateixos. Mentre que les imponents masses que floten per l'espai s'ignoren a elles mateixes, nosaltres, éssers irrisoris, tenim el do d'observar-ho tot i pensar. I encara més important que tot això és saber que l'home és la criatura preferida de Déu.

Eduard Brufau

Rauxa